

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

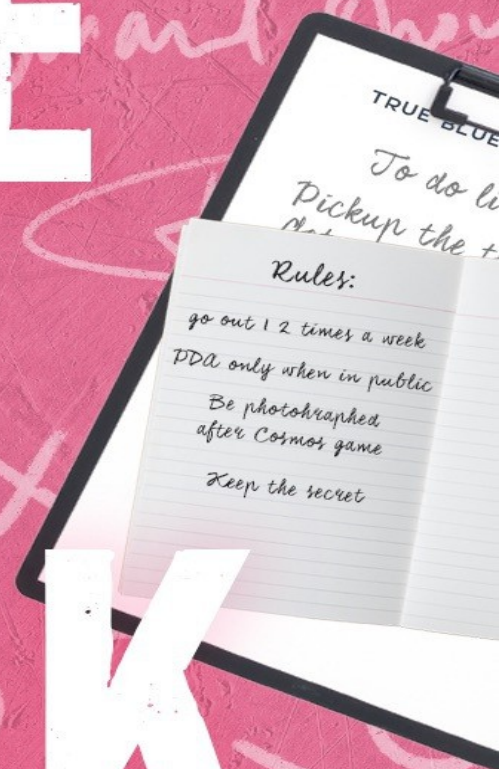
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

RACHEL LABERGE

YOUR RULE TO BREAK

THE PLAY
CALLER
SERIES
BOOK 2

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

**YOUR
RULE
TO
BREAK**

YOUR RULE TO BREAK

RACHEL LABERGE

Telif hakkı © 2025 Rachel LaBerge Tüm

hakları saklıdır.

Ciltli kitap ISBN: 979-8-9891308-4-9

Bu kitabın hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasası tarafından izin verilen durumlar haricinde, yayıncı veya yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde çoğaltılamaz.

AI EĞİTİMİ YOK. Bu yayının, metin üretmek için yapay zeka (AI) teknolojilerini "eğitmek" amacıyla kullanılması açıkça yasaktır.

Kapak tasarımı: Love Lee Creative.

Düzenleme: Spice Me Up Editing'den Kendra Wilson

Karakter tasarımı: Juni Given ve Mary Gannon.

Also by
Rachel LaBerge

THE PLAY CALLER SERİSİ

[Oynayacağın Oyun.](#)
[Çiğneyeceğin Kural](#)
[Kitap 3 - şimdi ön](#)
[sipariş ver](#)

ZÜMRÜT KANOPI LODGE

[Bir Lodge Olayı](#)
[Kar Yağdığında](#)

ŞİİR

[beni terk edenlere bir aşk mektubu](#)

İçindekiler

[Adanmışlık](#)

[Yazarın mektubu](#)

[1. Bölüm 1](#)

[2. Bölüm 2](#)

[3. Bölüm 3](#)

[4. Bölüm 4](#)

[5. Bölüm 5](#)

[6. Bölüm 6](#)

[7. Bölüm 7](#)

[8. Bölüm 8](#)

[9. Bölüm 9](#)

[10. Bölüm 10](#)

[11. Bölüm 11](#)

[12. Bölüm 12](#)

[13. Bölüm 13](#)

[14. Bölüm 14](#)

[15. Bölüm 15](#)

[16. Bölüm 16](#)

[17. Bölüm 17](#)

[18. Bölüm 18](#)

[19. Bölüm 19](#)

[20. Bölüm 20](#)

- [21. Bölüm 21](#)
- [22. Bölüm 22](#)
- [23. Bölüm 23](#)
- [24. Bölüm 24](#)
- [25. Bölüm 25](#)
- [26. Bölüm 26](#)
- [27. Bölüm 27](#)
- [28. Bölüm 28](#)
- [29. Bölüm 29](#)
- [30. Bölüm 30](#)
- [31. Bölüm 31](#)
- [32. Bölüm 32](#)
- [33. Bölüm 33](#)
- [34. Bölüm 34](#)
- [35. Bölüm 35](#)
- [36. Bölüm 36](#)
- [37. Bölüm 37](#)
- [38. Bölüm 38](#)
- [39. Bölüm 39](#)
- [40. Bölüm 40](#)
- [41. Bölüm 41](#)
- [42. Bölüm 42](#)
- [43. Bölüm 43](#)
- [44. Bölüm 44](#)
- [45. Bölüm 45](#)
- [46. Bölüm 46](#)
- [47. Bölüm 47](#)
- [48. Epilog](#)

Teşekkür

ÇALMA LİSTESİ

Lütfen Beni Vergilendirin nome I dlr1k-10a

IOOnly Wont To Talk To You | The Maine'

sanDimas Nisn sciðooi rootball Rules | The Ataris

Saçımı Çek I Br Ohl Eyes

All I Nead To Near (canlı) | The '275

Sırlar Istato Charr pm

IThink The¥R'& Bilmeniz Gereken Bir Şey | The I9"L5

Hands to Myself I Selena Gomez

Beni Ne Kadar Seviyorsun | KPI d BfillU/ ir1i

Everything Haa Changed (Taylor'a Versiyonu) ITaylor Shrift

Toplanma | Gracie ADrarris

Kız Arkadaşım IBriqhten

The One [Takif t Bank 3ui idly

ACI Like That I Slale Champs

Bigger Peraon | Laui c Spew ci Judith

Everything Is AlrightI Motion Cily Soundtrack

Serotonin |kız kırmızıI

Bu Aşk ITaylor Swift

*Her gün zihniyle mücadele eden herkese... Sizi
anlıyorum.*

Yazarın mektubu

YOUR RULE TO BREAK, The Play Caller serisinin ikinci kitabıdır ve tek başına okunabilir. Willow ve Tripp'in hikayesiyle başlamak istiyorsanız, YOUR PLAY TO CALL'u seçin.

İçerik uyarıları veya tetikleyiciler hakkında okumaktan hoşlanmayan biriyseniz, bu kitabı atlayabilirsiniz. İçerik uyarıları başlamak üzere... tetikleyiciler geliyor... bunlar size göre değilse, DEVAM EDİN. ÇABUK. DAHA FAZLA BAKMAYIN.

CİDDİYİM.

YOUR RULE TO BREAK, okuyucuların rahatsız edici bulabileceği konular içeriyor: sayfada anlatılan anksiyete, panik ataklar, obsesif kompulsif bozuklukla mücadele, yoğun müdahaleci düşünceler, çalkantılı aile ilişkileri ve gaslighting. Kitaplarıma zihinsel sağlık içeriği eklerken her zaman olabildiğince şeffaf ve özgün olmaya çalışırım; bu konuların hepsi kendi yaşam deneyimlerimden geliyor. Herkes için farklı görünebilirler, ancak bunlar benim bu konularla karşılaştığım gerçek durumlardır.

YOUR RULE TO BREAK ayrıca açık dil ve cinsel içerik de barındırmaktadır.

Kendinize iyi bakın.

xoxo- Rach

Karakter tasarımı: Juni Given, @junidraws_

Bölüm 1

Emilie

Kız kardeşim eski erkek arkadaşım ile çıkmaya başlayacağını mı düşünmüştüm? Hayır.

Eski erkek arkadaşım ile evlenmeyi kabul edeceğini düşündüm mü? Hayır, tabii ki hayır.

Eliza ve Mitch'in el ele tutuşarak etkinliğe girmesini izliyorum. *Benim* etkinliğime. Aslında bu Tripp'in bağış etkinliği, ama planlamasını ben yaptım. Ve çok iyi bir iş çıkardım.

İkisiyle ilgili sorun da bu: her zaman kendilerine ait olmayan şeyleri almakta çok başarılıydılar.

Bütün bu olayın en kötü yanı ne biliyor musun? En büyük pişmanlıklarımdan biri aileye girecek. Bu düşünce beni neredeyse öğürtecek. Bunun yerine, şampanyadan bir yudum alıyorum, kabarcıklar dilimde parlak ve umut verici.

İnsanlar rahat bir ortamda sohbet ederek yerlerini buluyorlar. Bu gece, tek ebeveynli aileleri ve spor yapmanın maliyetini desteklemeye odaklanan Tripp Owens'ın tutkulu projesi olan kar amacı gütmeyen kuruluş *When We Play* için para topluyoruz. Tripp, Super Bowl'u kazanan ilk genişleme takımı olan Upstate Cosmos'un yıldız geniş alıcı oyuncusu. Bunun onun NFL'den ayrılma stratejisi olduğunu düşünüyorum, ya da çok güçlü bir önsezim var.

"Em, burası tıklım tıklım dolu!" diyor Willow, gözleri bu durumun kar amacı gütmeyen kuruluş için ne anlama geldiğini düşünerek parıldıyor. "Kendini gerçekten aştın." Balo salonunu, her masanın dolu olduğunu görerek gülümsüyor ve yüzyılın en popüler kayıt sanatçısı olarak, bir mekanı doldurmanın ne demek olduğunu iyi biliyor.

Omzumu omzuna değdirerek şaka yapıyorum, "Bu kadar şaşırma. Seni ne zaman hayal kırıklığına uğrattım ki?" Etrafıma bakıyorum, başarının tadını çıkarıyorum.

Willow, beni işe almasının başına gelen en iyi şeylerden biri olduğunu söylüyor; ama aslında, bu benim için de en iyi şeylerden biri. O işe başvurmamam gerekirken başvurmuş olmam ironik bir durum, çünkü o deneyimli bir asistan arıyordu, ama ben şansımı denedim ve bu ikimiz için de karşılığını verdi. Şimdi, işim daha da genişledi. Geçen yıl kendi plak şirketi True Blue Records'u kurmak için kendi yoluna gittiğinde beni terfi ettirdi.

Willow ile çalışmadığım zamanlarda, Tripp'in kar amacı gütmeyen kuruluşunu kurmasına ve işletmesine yardım ediyorum. Genellikle etkinliklerin planlanması ve koordinasyonuna yardım ederken, bazen sosyal medyada da yardımcı oluyorum. Bazı günler diğerlerinden daha uzun oluyor, ama maaşım da bunu yansıtıyor.

İkisiyle birlikte her gün yeni bir şeyler öğreniyorum ve bu çok tatmin edici. Ayrıca, Willow'un SoHo'daki dairesini kiralamama izin vermesi gibi, şımartıyorum.

"Gerçekten geldiklerine inanamıyorum." Willow, dudaklarını sıkıca kapatarak şampanyasından bir yudum aldı. Mitch'in ödediği masada, tanımadığım çiftlerle oturan Eliza ve Mitch'e baktı.

Gözlerimi yeterince deviremiyorum. Onları en son gördüğümde, bu yılın geri kalanı için yeterince görmüştüm, ve bu sadece geçen haftaydı.

"Neler var ne yok, Emilie? Hâlâ Willow'un randevularını ve işlerini mi hallediyorsun?" diye soruyor annem masanın diğer ucundan, sesinde küçümseme var.

Randevular. Sıcak bir dalga tenimi kaplıyor. Gümüş çatal bıçaklarım neredeyse dolu tabağımın kenarına çarpıyor. Aileme somonu sevmediğimi kaç kez hatırlatsam da, her aile yemeğinde yine de somon yapıyorlar.

True Blue Records'un Sanatçı İlişkileri Müdürü'yüm, yani sanatçıları ve onların plak şirketiyle ilişkilerini yönetme konusunda ilk sorumlu benim. Sanatçıları desteklerken, plak şirketinin de bundan fayda sağlamasını sağlıyorum.

Ellerimi kucağımda birleştirip tırnaklarımı avuç içlerime batırıyorum.

"O bir tür menajer, anne. Asistan değil," diye açıklıyor Eliza, ama gözleri tabağından kalkmıyor.

Bu noktada, kız kardeşimin ılık desteğini bile kabul ederim. "Ayrıca Tripp Owens'ın yeni

kar amacı gütmeyen kuruluşunun açılış bağış etkinliğini planlıyorum. Bu bir resmi akşam yemeği ve şimdiden öngörülen masa sayısını aştık." Sesimde gurur duyduğumu hissedebiliyorum.

"Tripp Owens. Harika bir atlet," diyor babam, değerli bulduğu tek bilgiyi ortaya koyarak.

Bunu beklemiyor olsaydım canım yanardı.

"Willow'u izlemek için biletleri ne zaman alacaksın?" diye soruyor Eliza, kendi çıkarlarına uygun konuya atlayarak. Willow'un daha samimi bir atmosfer yaratmak için küçük mekanlarda düzenlediği şu anki turundan bahsediyor. Bu, Willow'un yeni albümü için tam olarak istediği şeydi ve çılgın bir başarı elde etti.

"Patronumdan bilet istemiyorum. Gitmek istiyorsan kendin al." Yavaşça kız kardeşime dönüyorum. Mükemmel Eliza, saçları gevşek bukleler halinde sarkıyor, denediğimiz ama hiçbir zaman işe yaramayan tüm internet tutorial'larının sonucu gibi görünüyor.

Her zaman yaşına göre çok güzeldi. Kusursuz porselen teni, yeşil gözleri ve zengin çilek sarısı rengindeki saçları onu sofistike gösteriyordu, ya da en azından yaşından daha büyük.

"Oh, Emilie. Willow'un sakıncası olmaz eminim." Annem her zamanki gibi Eliza'nın tarafını tutuyor.

"Benim umurumda," diyorum, elimi göğsüme koyarak.

"Sıkıcı bağış etkinliği için fazladan biletin var mı?" Eliza gözlerini devirerek sorar.

"Bu bir bağış etkinliği, yani amacın para toplamak. Bedava bilet yok," diye cevap verdim.

"Merak etme, El. Az önce bir masa satın aldım," diyor Mitch, tüm aileye onay mesajını gösterirken. "Belki Emilie seni Willow ile tanıştıracaktır?" Bunun benim en son yapmak isteyeceğim şey olduğunu biliyor, bu yüzden bu konuyu açıyor.

Annem her an beni azarlayabilecek olmasına rağmen, sandalyeme yaslanıp kamburumu çıkarırım. Önceki hayatımda ne yaptım da bunu hak ettim?

O takma adı her kullandığında, kaç kez dilini kaydırıp El yerine Em dediğini merak ediyorum.

"Ne güzel, Emilie! Mitch, sen gerçekten çok iyi birisin." Annem bıçağı alır ve çevirir — en sevdiği eğlencedir bu.

Mitch, ağzının bir köşesini gülümsemeye çekmeden önce gözlerimi dik dik bakıyor. Öfke, hızla çarpan kalbimden cildimin yüzeyine kadar yükseliyor ve boynum kızarıyor. Beni hala bu kadar iyi tanımasından nefret ediyorum.

"Emilie, öyle oturma." Annemin sesi keskin. Ben de sanki içime işlenmiş gibi dik oturarak cevap veriyorum.

Kafam, hafif bir sinirlilik ve her zaman içimde yatan öfkeyle sallanıyor. Dikkatli olmazsam, bu öfke beni tamamen yutabilir.

Ama bu gece olmaz.

Dik oturuyorum, omuzlarımı geriye çekiyorum, sırtım açık olan elbisenin farkındayım. Koyu kırmızı buklelerim geriye çekilmiş, düşük bir topuzla düzeltilmiş.

Willow, masanın üzerinde duran ellerimden birini kendi eliyle kapattı. Minnettarlıkla dolu altın rengi gözleri benimkilerle buluştu. Boğazımdaki düğümü yutarken, şampanya kadehini aldım, içtim ve Willow'a gülümsedim. Hiçbir şey söylemeden çok şey anlatabiliyoruz.

Bu da iyi bir şey, çünkü şu anda ağzımı açarsam, odanın diğer ucuna ne tür küfürler savuracağımı bilemiyorum.

Bölüm 2

Zack

SELENA'YI bu etkinliğe davet ettiğim ortaya çıktı, ki bu talihsiz bir durum çünkü Grace'i de davet etmiştim. Her iki kadın da, muhtemelen ikisi de manken — tam hatırlayamıyorum — önümde duruyorlar ve ben konuşmaya korkuyorum.

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" Selena sessizliği ilk bozan kişi oldu. "Kim böyle bir etkinliğe davetli olduğunu unuttur ki? Kıyafet kuralı olan bir etkinliğe?" Elbisesi ile işaret etti.

Kahretsin. Bundan kurtulmanın bir yolu yok. "Dürüst olmak gerekirse, epey içmiştim ve..."

"Unuttun," diye cümlemi tamamladı Grace, başını eğip bana kısık gözlerle bakarak. Etkinliğe giren insanlar yanımdan geçerken kıkırdayıp ters ters bakıyorlar, kulak misafiri oldukları iki saniye içinde benim özel hayatımı yargılıyorlar.

Tom Ford pantolonumun ön kısmına ellerimi siliyorum, ter izleri görünmeyecek kadar siyah. Yutkunmaya çalışıyorum ama ağzım kumla dolu gibi hissediyorum.

"Dinle, yaptığım bu aptalca şeyi kafaya takabiliriz ya da en iyisini yapabiliriz." Ellerimi çırpıyorum, Grace'e ve Selena'ya sırayla bakıyorum.

"Siktir git Zack," diyor Grace, Selena da "Numaramı sil" diye ekliyor.

İki kadın da arkalarına dönüp uzaklaşıyor. Ben başımı ellerimin arasına alıyorum, terlemem hala devam ediyor. Utançtan yanaklarım kızarıyor, cildim dokunulamayacak kadar sıcak.

"Kadınlar konusunda senin tavsiyene hiç ihtiyaç duymadığım için ne kadar şanslıyım, çünkü bu gerçekten acınası bir durumdu," diye bir ses, şimdiye kadar yapılan en küçük acıma partisini keser.

Tripp Owens, tüm Chanel ihtişamıyla, başını sallar ve ellerini beline koyar.

"O takım elbiseyi çok beğendim. Benden önce sen almış olmana üzüldüm." Yanına yaklaşp omzundaki hayali bir tüyü silkeliyorum.

"Takım elbiseyle ilgili değil, az önce olanlarla ilgili." Tripp çıkışı işaret ediyor. "Yanlışlıkla iki farklı kadını randevuna davet mi ettin?" Sesi neredeyse hayal kırıklığına uğramış bir baba gibi çıkıyor, ama benim sesimden çok daha yumuşak. Babam bunu bilseydi, beni içime kapanmama neden olacak bir tonla konuşurdu; hala destekleyici ve sevgi dolu, ama korkunç "sen bundan daha iyisin" sözleriyle dolu bir tonla.

Haklı olabilir, ama son zamanlarda kendimi buna ikna etmek zor oluyor. Aptalca gelebilir, ama küçük bir başarı gördükten sonra, dikkatsiz sporcu zihniyetine tamamen kapıldım ve geri dönüş yolu bulmak zor. Özellikle de insanlar benim davranışlarıma bakıp, benim gibi biri için kabul edilebilirmiş gibi yorum yaptıklarında.

"Bu gerçekten bir hataydı." Ciddiyim. Her hafta biraz eğlenmek hoşuma gidiyor olabilir, ama bu felaketi kasten yaratmadım. "Artı bir kişi için ödeme yaptım, bu yüzden benim talihsizliğimi bir bağış olarak kabul edin."

Odaya bakınıyorum, dolu masaların ve güzel insanların sayısına şaşıyorum. Etkinlik büyük başarı elde etmiş; Tripp'ten ya da Emilie'den daha azını beklemiyordum zaten.

"Senin diğer yarın burada mı?" Willow'u soruyorum. Tripp'i ne kadar sevdiğim halde, onu her zaman antrenmanda görüyorum. Willow ise müzik dünyasını değiştirmekle meşgul: rekor kıran bir turne, kendi plak şirketini kurmak ya da Super Bowl'un sürpriz devre arası gösterisinde sahne almak gibi.

Tripp bir masayı işaret eder, ağzının bir köşesi gülümser. "Emilie ile birlikte." Aşık piç. Tripp'in hiç çıkmamış birinden Willow'a aşık olmasına nasıl geldiği aklımı başımdan alıyor. Ama aynı zamanda bu durum bana tamamen doğru geliyor.

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" diye soruyorum Tripp'e, her şey yolunda gibi görünse de.

"Hayır." Ellerini çırpıp birbirine sürter. "Emilie hemen hemen her şeyi halletti ve geri kalanlar için ayrıntılı notlar bıraktı. Bu konuda çok iyi."

Bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim. Benim tanıdığım Emilie de böyleydi: titiz ve hazırlıklı. Birlikte vakit geçirmiyoruz ama genellikle grup halinde takılıyor. Takılmak ve etkinlikler söz konusu olduğunda, dördümüz genellikle bir araya geliyoruz.

Masaya bakıyorum ve ikisinin şampanya içtiğini görüyorum. Emilie'nin saçları düzgün ve geriye çekilmiş, boynunun kıvrımlarını ortaya çıkarıyor. Omuzlarında küçük siyah saten askıları olan elbisesi, sırtını açık bırakıyor ve kremi tenini sergiliyor.

Masaya doğru yürürken bacaklarım ağrıyor, bu da futbol sezonunun yaklaştığının bir göstergesi. Bir hafta önce başlayan antrenman kampı beni çok yordu. Normalde bu kadar zorlanmam ama bu sezon dışı dönemde biraz daha rahatlamıştım.

Geçen sezonun Super Bowl'unda galibiyet golünü ben mi attım? Evet. Bu, şimdiye kadar yapılmış en iyi hileli oyunlardan biri miydi? Evet. Bunun kafama takılmasını mı sağladım? Evet, onu da. Bu benim için sözleşme yılı değil ve Upstate Cosmos'un çoğu değişmedi; rahatlamak ve biraz eğlenmekten zarar gelmez.

Genişleme takımına seçilmenin ne anlama geldiğini bilmiyordum - kelimenin tam anlamıyla mevcut NFL oyuncularından oluşturulan yeni bir takım. Bu tür takımlar genellikle ilk sezonlarında başarıya ulaşamazlar, ama biz çıktayı yükselttik. Upstate Cosmos: ligde bir yıl ve bir Super Bowl kazandı.

Long snapper olmanın avantajları var, örneğin maçın çoğu boyunca şiddetli bir şekilde tackled edilmiyorsunuz, ama bu aynı zamanda çoğu zaman kenarda olduğum anlamına da geliyor. Maçı tekrar izleyip her milisaniyesini hatırladığınız anlar. Kemiklerim o hileli oyunu asla unutmayacak, hücrelerime işlemiş durumda. Ve sikim de.

Bu sezon dışında birlikte vakit geçirdiğim kadınların sayısı, benim için bile şaşırtıcı. Genelde ilişki kurmam ama bir aylık ilişkilerden hoşlanırım. Şimdi, bir ayı üç günle değiştirin, işte benim sezon dışı hayatımın özeti bu.

Masaya doğru yürürken Emilie ayağa kalkıyor ve nefesim kesiliyor. Gözlerim ensesinden omurgasına, oradan da beline kadar dans ediyor.

Siktir. O muhteşem. Yeni bir şey değil.

Beni gördü ve yüzü, çatı barında görmeyi sevdiği parıldayan ışıklar gibi aydınlandı.

"Zack!" Sesi coşkuyla doludur. "Neden öyle yürüyorsun?" Durur ve beni baştan aşağı süzer, kaşları çatılır. Onu kucaklamak için kendime çekerim, dudaklarımı yanağına hafifçe bastırırım.

"Antrenman kampından bu kadar ağırın olması imkansız!" Dirseklerimi tutar ve geriye bakar, bu gece normalden daha yeşil olan ela gözleri benimkilere takılır. Emilie her zaman kendi sorularını cevaplamakta ustadır.

"İyi iş çıkardın," diye övüyorum, kalabalık etkinliğin yapıldığı odaya bakarak. Yanakları pembeye dönüyor, gülümsemeyle buruşuyor.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Ellerini elbisesinin ön tarafında ovuşturur, odanın etrafına bakar.

Onun dikkatini bana çekmek için dirseklerini hafifçe sallarım. "Biliyorum." Bana sırtarak bakar ve bakışı en gri günü bile aydınlatabilir.

Asla bulamayacağı bir tarihi arar. "Kimi getirdin?" "Şey, o konuda..."

Bölüm 3

Emilie

Zack'in dudağının köşesindeki çikolata kremasını görünce gülmekten kendimi alamıyorum. Son restoran maceralarını anlatıp duruyor. Bu adam yeni yemek mekanları bulup bana ağız sulandıran detayları anlatmaktan büyük keyif alıyor. Ben de bir yemek sever olarak bundan rahatsız olmuyorum. Randevusu olmadığı için masamızdaki boş yere oturdu.

Etkinliğin planlanmasına yardım ettiğim için birini getirmek gibi bir niyetim yoktu. Ayrıca, davet edebileceğim kimse de yoktu. Flört dünyası acımasız bir kasırga ve ben bu kasırganın içine çekilmekten bıktım. Kısa bir süre önce flört uygulamalarımı sildim ve kendime odaklanmaya çalışıyorum; en azından finans sektöründe çalışan ve boylarının 1,80'den uzun olduğunu söyleyen John, Jack veya Peter'a odaklanmamaya çalışıyorum.

"Biraz..." Dudaklarımın kenarına dokunuyorum. Zack dilini kullanarak düşen krema parçasını yakalıyor ve yanaklarım kızarıyor. Gözleri benimkilerle ve kızarmış yanaklarımla buluşuyor ve tehlikeli bir şey söylemek üzere olduğunu anlıyorum.

Ting! Ting! Camların tıkırdaması odayı doldurur. Tripp, mikrofonu elinde sahnede durmaktadır.

"Dans pistini açmadan önce, içtenlikle teşekkür etmek istiyorum. Bu etkinlik hayal ettiğimden çok daha fazlası ve sizler olmasaydınız bunu başaramazdım. *When We Play* bu kadar çok çocuğa ve aileye ulaşabildi," Tripp'in sesi titrer ve gözlerinin köşesini siler. Oda "aww" sesleriyle dolar. "Ağlayarak dağılıp gitmeden önce, bazı özel kişilere teşekkür etmek istiyorum. İlk olarak,

annem Wendy'e. O olmasaydı, Upstate Cosmos'un geniş alıcı oyuncusu Tripp Owens da olmazdı."

Wendy sahneye yakın masasından hafifçe el sallarken, odada nazik alkışlar yükselir.

"Sırada, hayatımın aşkı Willow, bana gerçek aşkın ve desteğin ne olduğunu gösterdiğin için." Willow'a baktığımda, gözleri kendi gözyaşlarıyla parıltıyordu. Bazı çiftler için tüm bu olay dayanılmaz ve abartılı olabilir, ama Willow ve Tripp için değil. Onların aşkı, parlak ve dürüst, hayalini kurduğunuz türden bir aşk.

"Son olarak, ama kesinlikle en az değil, Emilie Hayes. Sen olmasaydın bunu asla başaramazdım. Ve haklıydın, çikolatalı pasta en doğru seçimdi."

Kalabalık gülüyor ve alkışlıyor. Zack coşkulu bir "Woo!" diye bağırıyor ve gereğinden çok daha yüksek sesle alkışlıyor, bu da herkesi biraz daha güldürüyor.

"Dans pisti ve bar açıldı. Geldiğiniz için tekrar teşekkürler ve sessiz müzayedeyi unutmayın." Tripp el sallar ve sahneden iner.

Yavaşça Zack'e dönerim ve başımı iki yana sallarım.

"Ne? Seninle gurur duyuyorum." Omuzlarını silkiyor ve ona gülümsememek imkansız. "Dans pistine çıkmadan önce bir içki daha ister misin?" Ayağa kalkıyor, parmaklarını şıklatıyor ve omuzlarını sallıyor.

Midem düğümlenir.

Bu tür davranışlara karşı dikkatli olmam gerekiyor. Zack, ilgilendiğini veya beni bir arkadaştan daha fazlası olarak gördüğünü düşünmemi sağlamak için bu tür şeyler yapıyor. Zack kimseyle çıkmıyor ve benim yeni bir kuralım var: uzun vadeli bir potansiyeli yoksa kimseyle çıkmamak. Karnımdaki kelebekler bu notu almıyor — Zack bana en sevdiği sırtışını yaptığında, ağzının bir köşesini yukarı çekip göz kırptığında, kelebekler daha da hızlı uçuyor.

Mesele şu: dans etmek flört etmek değildir. Ayrıca Zack harika bir dansçı

, harika vakit geçireceğimden eminim.

Ben başımı sallıyorum ve Zack adeta sevinçten zıplayarak bara doğru gidiyor. Konukların sessiz müzayedede

veya dans pistine doğru yöneldiklerini görünce kalbim sıkışıyor. İnsanların çıkışlara koşmadıkları için heyecanla arkama yaslanıyorum.

Willow ve Tripp dans pistine çıkan ilk çiftlerden biri ve birbirlerine sarılırlar, odada sadece onlar varmış gibi dans ederler. Gözlerimi devirmek istiyorum ama birbirlerine o kadar kapılmışlar ki, onların aşk hikayesini canlı izledikten sonra doyamıyorum.

Bu anda mutlu ve tatmin olmuş bir şekilde içimden bir iç çekiyorum.

"Emilie!" diye çok yüksek bir ses kesintiye uğrattıyor. Dönmeden bile kim olduğunu biliyorum. Onun konuşma sesi bile kara tahta üzerinde tırnaklar gibi rahatsız edici.

Mitch — eski sevgilim ve müstakbel kayınbiraderim. Böyle mükemmel bir anı mahvetmek için başka kim bir yol bulabilirdi ki?

Eliza onun yanında duruyor, neredeyse mükemmel silüetine mükemmel bir şekilde uyan saten zümrüt yeşili bir elbise giyiyor. Ayağa kalkıp kız kardeşime uzanıyorum. Beni hatırlaması gereken ama hatırlayamayan bir tanıdık gibi sarılıyor. Yanağına öpücük konduruyorum.

İlişkımız her zaman inişli çıkışlı olmuştur. Ne olursa olsun, ileride karşılıklı olarak tatmin edici bir ilişkimiz olmasını umduğum için onun etrafında kalıyorum — ya da en azından terapistim bunun sağlam bir hedef olduğunu söylüyor. Bazı günler diğerlerinden daha kolay geçiyor ve Mitch ile ilgili her şey ekstra bir gerginlik yaratıyor.

"Çok güzel bir etkinlikti," diyor Mitch.

"*When We Play* başışınız için minnettar." Sinirimi gizlemeye çalışıyorum.

Mesele şu ki, Mitch'in beni üzmeye çalıştığını sanmıyorum ama onun varlığı bile beni rahatsız ediyor. Ayrıralı yıllar oldu ama hala beni rahatsız ediyor. Terapistim, bu konuyu onunla bire bir konuşmamı tavsiye ediyor ama ben bunun için zihinsel olarak hazır değilim.

"Bizi Willow ve Tripp ile tanıştırebilir misin?" diye soruyor Eliza, kolunu Mitch'in koluna dolayarak başını omzuna yaslıyor.

Başımı çevirip dans pistindeki arkadaşlarımı izliyorum. "Onlar meşgul," diyorum ve Willow ile Tripp'i işaret ediyorum, ikisi de gördüğün en sevimli şeyler. "Belki başka bir zaman."

Ama muhtemelen olmaz.

"Sessiz müzayededeki eşyalara baktın mı?" diye soruyorum, konuyu değiştirmek için çaresizce.

"Evet, birkaçına teklif verdik." Eliza gülerken burnunu kırıstırır ve şu anda müzayede masalarına bakan Mitch'e bakar.

Gülümsüyorum ama içimden alay ediyorum, Mitch'in paraya ve başarıya nasıl baktığını hatırlayarak - bu yüzden o ve babam her zaman iyi anlaşmışlardır.

"Kiminle geldin? Yoksa tek başına mı geldin?" Mitch'in ince esprileri çok komik.

Kendimi onaylanmış veya tamamlanmış hissetmek için bir erkeğe ihtiyacım yok, ama lanet olsun, şu anda muhteşem bir erkek arkadaşla hava atmak çok daha iyi olurdu.

Yeterince dayandım ve ağzımı açmak üzereyken, bir el sırtıma dokunuyor, biri yanıma kayıyor.

"Üzgünüm, canım. Kuyruk çok uzundu." Zack bana bir kadeh şampanya uzatır ve yanağıma nazikçe bir öpücük kondurur.

Mitch ve Eliza'nın ağızları açık kalmış, başları öne eğilmiş, Zack'in siyah kravatlı ihtişamını izliyorlar. Adam göz alıcı. Sürprizi gizlemeye çalışıyorum, anın tadını çıkarıyorum ve olayın gelişmesine izin veriyorum.

"Neyi kaçırdım?"

Bölüm 4

Zack

İyi bir "ne oluyor lan" anını çok severim ve görünüşe göre elimizde sağlam bir tane var.

"Bu benim kardeşim Eliza ve nişanlısı Mitch." Emilie'nin sözleri dişlerinizi çürütecek kadar şekerli. Onların kim olduklarını Tripp sayesinde biliyorum, bir gün pes edip Willow'dan duyduğu dedikoduları bana anlatmak zorunda kaldı.

Emilie'nin sırtından elimi çekip, el sıkışmak için uzattım. Eliza'nın eli gevşek bir oyuncak bebek gibi hissettirirken, Mitch bana takılabileceğini göstermeye çalışıyordu, ama ben bunun mümkün olmadığını biliyordum.

"Sen Zack Andersen'sın," diyor Mitch, sesi sessiz ve biraz fazla hızlı, sanki ağzında kelimeler için yeterince yer yokmuş gibi. "Super Bowl'da maçı kazandıran touchdown'ı attın."

"Sen yedek oyun kurucu olmalısın," diyor Eliza, beni başımdan ayaklarıma kadar, sarı saçlarımdan Tom Ford marka ayakkabılarımdan baştan aşağı süzerken.

"Hayır, sadece uzun snapper'ım. Kesinlikle bu hileli oyunun büyük hayranıyım." "Buraya Zack Andersen ile geldin. Bu nasıl oldu?" Mitch, Emilie'ye bakarak ve coşkulu bir gülümsemeyle sorar.

"Neden benimle gelmesin ki? O benim kız arkadaşım." Sözler ağzımdan pürüzsüz ve kendinden emin bir şekilde çıkıyor. Emilie yanımda gülüyor, vücudunun hareketini hissedebileceğim kadar.

Kız kardeşinin şüpheli bakışları ve Mitch'in şaşkın bakışları Emilie'ye yönelir. "Hiçbir şey söylemedin..." Eliza ısrar eder.

"Evet, hepsi benim suçum." Elimini göğsüme koyarak sorumluluğu üstlendim, sonra aynı elimi Emilie'nin eline

Emilie'nin parmaklarına geçirdim. O da hiç tereddüt etmedi. "Bunu gizli tutmak istedim. Bilirsin, basın falan."

"Peki, düğüne geliyor musun?" diye sordu Mitch.

Kahretsin. Bunu beklemiyordum. Emilie parmaklarını benimkine çok sertçe sıkıştırdı. Yüzümü sabit tutmaya çalıştım.

"17 Ekim. Cancun, Meksika."

Bazen bu hayatta böyle bir şans hak etmek için ne yaptığımı bilmiyorum, ama Upstate Cosmos için o haftanın izin haftası olduğunu biliyorum. Her sezon bir gezi planladığım için o tarih beynime kazınmış durumda.

"Ben de geleceğim," diye cevap veriyorum, ama daha sözlerim bitmeden Mitch yüksek sesle alkışlıyor. Emilie'nin ela gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum.

"Sadece bir kişi için cevap verdin," diye Eliza, Emilie'ye itiraz eder. Emilie omuzlarını silker. "Öyle mi? Peki, oops."

"Zack Andersen düğünümüze geliyor!" Mitch, alnı kırıışmış ve dudakları ince bir çizgiye dönüşmüş Eliza'yı itekler.

"Bir şeyler içmeye gidiyoruz. Eminim yakında aile yemeğinde görüşürüz," der Eliza ve Mitch'i bara doğru çekmeye başlar.

Hâlâ bana bakmakta olan Mitch'e el sallıyorum, kolu vücuduna zar zor bağlıymış gibi sallanıyor.

Emilie bana döner ve şampanyasından uzun bir yudum alır. Eminim Aperol Spritz olmasını dilediğini biliyorum — spritz mevsimi olsun ya da olmasın, o yine de içer. Vegas'ta bir barmen, Super Bowl sonrası partide bir tane sipariş ettiği için ona çok kötü davrandığını asla unutmayacağım.

"O da neydi öyle?" Gülümsüyor, ama sesi hoşuma gitmeyen bir şekilde keskin.

"Değil mi? O adamla çıktığına inanamıyorum."

Emilie bana en sahte gülüşünü gösterir ve eliyle ceketimin önünü düzeltir. "O değil. Az önce ne yaptın? Onun kim olduğunu nereden bildin?"

"Tripp birkaç hafta önce bana özetini anlattı. Dışarıdayken de bazı parçaları kulak misafiri oldum." Kadehimi onun kadehine kaldırıyorum. Emilie kıpırdamıyor, altın rengi gözleri bıçak gibi. "Merak etme, geçerli pasaportum ve bir hafta iznim var."

"Tabii ki vardır." Şampanyanın geri kalanını içip boş bardağı arkamızdaki masaya koydu.

"Sorun ne? Meksika'da takılırız. Kız kardeşin senin eski sevgilinle evlenirken, ben de sevgi dolu, profesyonel sporcu erkek arkadaşın olabilirim. Bence ben mükemmel bir dikkat dağıtıcıyım."

Dürüst olmak gerekirse, harika bir zaman geçireceğiz gibi görünüyor. Birini kıskandırmak için yardım ettiğim ilk durum olmayacak.

Emilie kendini tutmaya çalışıyor. Avuç içlerini tırmalıyor ve göğsü nefesine uyumlu olarak hızla inip kalkıyor. Tüm detayları bilmiyorum ama Emilie'nin ailesiyle karmaşık bir ilişkisi olduğu ve bunun anlaşılması zor olduğu açık. Lise aşıkları olan ve hala evli olan anne babam ve küçük kız kardeşim, en sevdiğim insanlardır.

"Sorun şu ki, kardeşim dedektiflik yapan bir yılan. Eğer çıkmıyorsak, bunu öğrenir ve bunu çarpıtıp, ona yaptığım korkunç bir şey gibi gösterir."

Aklımda bir fikir oluşmaya başladı, belki de yarısı bile değil. "Tamam, o zaman çıkalım."

Emilie'nin gözleri büyüdü. "Çıkacak mıyız? Kaç içki içtin?" "Ayıgım, Emilie. Çıkıyormuş gibi yapacağız, böylece ablan bir şey fark etmez."

"Benimle çıkıyormuş gibi mi davranmak istiyorsun?"

"Neden olmasın? Listemdeki tüm yeni restoranları deneyeceğiz. Zaten Willow ile Cosmos maçlarına geliyorsun. Eğlenceli olacak."

Alaycı bir şekilde başını sallar ve odanın içinde dolaşan bakışlarını yere indirir. Sessizliğin uzaması beni öldürüyor.

"Bu çok önemli bir konu. Eliza ile aramızdaki ilişkiler zaten zorlu ve karmaşık."

"Anlıyorum."

"Bu, senin..." Emilie kaşlarını çatıyor ve doğru kelimeleri bulmaya çalışır gibi gözleri odanın içinde dolaşiyor. "...ne yapıyorsan, kiminle yapıyorsan, onu yapamayacağın anlamına geliyor."

İyi oynadın. Mümkün olduğunca belirsiz konuşuyor, ama anlıyorum.

"Bundan vazgeçmeye razı mısın?" Dudakları o kadar ince bir çizgi halinde ki, kırmızı dudaklarını zar zor görebiliyorum.

Bu, kafamdaki çok belirsiz fikirle düşündüğüm bir şey değil. Muhtemelen bunu yapabilirim. Emilie için deneyebilirim.

"Hafızanı tazelemek için," diyor, kollarını kavuşturmuş ve yavaş ama acı dolu bir bakışla. Yavaşça nefes alırken başını eğiyor. "Son dışarı çıktığımızda, dans pistinde neredeyse üçlü yapıyordun. Vazgeçtiğin şey *bu*."

Bunda belirsiz bir şey yok. Ona bunun tek seferlik bir şey olduğunu söylemek isterdim, ama bu yalan olurdu. Bu özel durumda, ikisi de çikolata rengi saçlı iki kız kardeşin arasında kalmıştım ve ikisi de beni sandviçleri yapmakla yetinmiyorlardı. Emilie'nin beni izlediğini fark ettim ve o da sırtarak gözlerini devirdiğini görmemi sağladı. Muhtemelen hak ettiğim hafif bir yargılama gibisi yoktu.

"Tamamdır. Hadi hemen arkadaşlık uygulamasını devre dışı bırakalım." Telefonumu çıkarıp, sadece ünlülerin ve sporcuların katılabildiği özel uygulamaya giriyorum. Emilie, ayarlara gidip büyük devre dışı bırakma düğmesine tıklamamı izliyor.

Emilie dudağını ısırır. "Gerçekten bunu mu yapıyoruz?" diye sorar.

Elini tutup onu dans pistine götürerek cevap veririm. Yavaş bir şarkı çalıyor, ben de ellerimi beline koyarım, o da kollarını bana dolandır.

Bu ne kadar zor olabilir ki?

Bölüm 5

Emilie

Willow ile toplantıdan sonra eve döndüm ve şimdi onunla çalışırken hayatımın ne kadar değiştiğini düşünüyorum. O benim en iyi arkadaşlarımdan biri ve dünyanın en ünlü isimlerinden biri. Onunla tanışmayı hayal bile edemezdim, en yakın arkadaşlarımdan biri olmasını ise hiç.

Bu, diğer bazı arkadaşlarımda gerçek yüzlerini göstermelerine neden oldu, zaten onlardan şüpheleniyordum. Bir kadın olarak arkadaş edinmek ve onları korumak çok zor.

New York'ta yaşamak, tabutun ilk çivisi oldu. Michigan teknik olarak benim memleketim, ama oraya pek sık gitmiyorum. Oraya son gidişim, Willow hakkında tuhaf kişisel sorular sorup bana bir şey borçluymuşum gibi davranmaları nedeniyle, en kötü şekilde sonuçlandı.

Bu iyiye işaret değil.

Son derece başarılı *geçen When We Play* etkinliğinden birkaç gün geçti ve şimdi Zack'i düşünüyorum. Bunu başarabilirsek, eski arkadaşlarımda yeniden ortaya çıkacağından eminim. Geçen yıl Cosmos etkinliğinde Zack'le çekilmiş fotoğraflarımızı gördüklerinde, ilk kez sessizliklerini bozmuşlardı.

Kırmızı halıya adım attım, başımı biraz daha dik tutmamı sağlayan bir elbise giyiyordum. Biri beni tanıdı ve kalbim hızla çarpmaya başladı: Willow'un asistanı Emilie'ydi! Basın mensupları bağırdı, lenslerini çevirdi ve birkaç fotoğraf çekti. Halkla ilişkiler eğitimi almıştım ve böyle bir etkinliğe geldiğinizde

haliya çıkıp, insanların bir iki fotoğraf çekmesine izin verdikten sonra arka plana çekilmeniz gerektiğini biliyordum.

Zack Andersen haliya adım attığında, enerjinin değiştiğini hissettim. Onunla Cosmos maçında kısa bir süre tanışmıştım. Her zaman nazik ve sıcakkanlıydı, ayrıca çok da yakışıklıydı. Kırmızı halıda sadece poz vermekle kalmadı, dans etti. Pozlar arasında omuzlarını salladı ve salladı; hayatının en güzel anlarını yaşıyordu.

Uzun ve zayıftı, takım elbisesinin silueti, vücuduna tam uyan geniş omuzlarını ortaya çıkarıyordu. Zack Andersen çok çekiciydi. Onu görünüşüyle nesneleştirmemem gerektiğini biliyordum, ama neredeyse ağzımın suyu akıyordu. Kirli sarı saçları üstte daha uzundu, adamın saçları harikaydı. Neden parmaklarımı saçlarında gezdirmenin nasıl bir his olacağını düşünüyordum?

Zack beni gördüğünde, hafifçe el salladı ve hemen halının üzerinde durduğum yere yaklaştı. Ne olduğunu anlamadan, beni kendine çekti ve basın bunu hemen yakaladı. Kolunu belimin altına doladı ve kalçamın üst kısmına hafifçe dokundu. Boyum sadece 168 cm idi ama topuklu ayakkabılarla onun boyuna yakındım.

Mesele şu ki, bana dokunduğunda, bu doğru gelmişti — Zack'ten beklediğim türden bir enerjidi. Ona gülümsedim ve yavaşça başımı salladım, ağzımla tek kelime bile söylememe gerek yoktu. Gözleri bana, çılgın olduğunu bildiğini, ama bunu sevdiğini söylüyordu.

Kalbim, pistte ayaklarını yere vuran bir sprinter gibi atıyordu ve nefes almayı unuttum. Nefes almayı hatırladığımda, sanki vanilya ve burbon kokusu soluyormuşum gibi hissettim. Buraya gelirken limuzinde bir şeyler içmiş olabilir mi diye merak ettim.

Hayallerinizdeki mavi gözler, en derin, en karanlık sırlarımı keşfetmek için bir keşif yolculuğuna çıkmış gibi görünüyordu. Böyle bir bakışla, uzun süre aramasına gerek kalmazdı, bilmek istediği her şeyi ona anlatırdım.

O geceyi düşünürken gülümsüyorum. Zack gelip kırmızı halıda benimle eğlendiği için değil, sanki benim bir yere ait olma ihtiyacımı hissetmiş gibi olduğu için. Willow ve Tripp ile birlikte gitmişim, ama onların kendi işleri vardı. Onlardan başka biriyle bağlantı kurmak güzeldi.

Zack ve ben o akşam çok vakit geçirdik. O zaman onun harika bir dansçı olduğunu ve daha da harika bir arkadaş olduğunu öğrendim. Ayrıca Zack Andersen'a aşık olamayacağımı da öğrendim. Bu aşkın tek taraflı ve felaketle sonuçlanacağı kesin olduğu gibi, uymam gereken bazı kurallar da vardı.

Neredeyse yirmi altı yaşındayım ve şu anda sadece uzun vadede birlikte olabileceğimi düşündüğüm kişilerle çıkıyorum. Bu benim denediğim yeni bir şey. Evlenmek için can attığımdan değil, ama beni potansiyel bir eş olarak görmeyen biriyle zamanımı boşa harcamak istemiyorum. Yolda bir durak olarak çok fazla kez yanıldım.

Zack'in bu duruma nasıl uyum sağlayacağına emin değilim, ama sahte olduğu için sorun olmayacağını düşünüyorum.

Kapı çalındı, beklediğim bir şeydi. Zack geliyor, böylece bir program, bir oyun planı yapabiliriz — bunu başarabileceğimizi gösterecek bir şey.

Kapıyı açıyorum ve Zack gülümsüyor, iki buzlu kahve tutuyor — ikisi de benim rengimde, doğru miktarda krema ve şekerle — ve etkileyici olması için onları sallıyor.

"Merhaba, sevgilim!" diye çok yüksek sesle selamlayıp yanağıma öpücük konduruyor. Gözlerimi devirip içeri girmesine izin veriyorum. "Willow'dan kahve siparişini aldım."

Zack'in saçları dağınık, her zamankinden daha koyu ve biraz nemli, sanki antrenman tesisinde duş alıp hemen buraya gelmiş gibi. Siyah tişört ve parlak pembe şort giyiyor — bu adam renkli kıyafetleri seviyor — ve o kısa şortun paçası yüzünden ona bakmamak zor.

"Şortuma baktığını hissedebiliyorum ve bu bir uzlaşma. İstedğim rengi aldım ama uzunluğu senin önerdiğin gibi."

Nasıl unutabilirim ki? Birkaç hafta önce Willow'un konserinde setler arası molada Zack ve ben internetten alışveriş yapıyorduk. Zack, Tripp'ten kendisine mükemmel bir şort bulması için yardım isterken açılış konseri sona erdi ve Tripp ilgilenmediğinde, en iyi seçenek ben oldum.

Evet, bu şortu seçmesine yardım ettim. Ve erkeklerden hoşlanan herkes adına şunu söyleyeyim, uzunluğu konusunda herkese bir iyilik yaptım.

"Beğendim. Ayrıca, kalabalıkta seni asla kaybetmeyeceğiz, bu da bir kazanç." Buzlu kahvelerden birini alıp, pipetini takıyorum ve uzun bir yudum alıyorum.

içki.

"Bazı arkadaşlar bana sataştılar ama ben bu rengi seviyorum, onlar da canları cehenneme." Diğer buzlu kahveyi alır ve kadeh kaldırmak için elini uzatır.

Zack ikili koltuğa doğru yürüdü ve oturdu. Oturma odasında oturmak için birçok yer olmasına rağmen, genellikle kadife ikili koltuğa yerleşirim — bu, dairede uzun süre kalacağımı anladığımda satın aldığım ilk mobilya parçasıydı. "Tamam, sahte ilişkimizi planlayalım."

"İyi bir planla dalga geçme. Dinle, iyi bir şey yaptığını düşündüğünü biliyorum ve öyle de yaptın, ama bu iş patlak verirse, ailem şu anda olduğundan daha da çekilmez hale gelecek."

Söyleyeceklerini kelimelerle ifade edemem bile. Mikroskop altında olacağım.

Zack başını sallar. "Ne yapmam gerektiğini söyle, Kaptan." Bana tuhaf bir selam verir, başka birinden gelseydi, ona defolup gitmesini söyledim.

"Programlarımız izin verdiği sürece hafta içi dışarı çıkıp restoran listeni tamamlamayı öneriyorum. Tabii ki uygun bir hafta sonu olmalı, böylece basın bize fotoğraf çekme fırsatı bulabilir. Ağustos ayındayız, sezon başlamadan önce bu mümkün olmalı, değil mi?"

"Evet. Yüzde yüz mümkün," diye gülümsüyor ve ben başımı sallıyorum. "Senin geldiğin tüm Cosmos maçlarından sonra birlikte görülmeliyiz. Zaten genelde oradasın, zor olmamalı," diyor Zack, buzlu kahvesini sallarken, bardaktaki buzlar tıkırdamaya başlıyor.

"Kolay."

İçkisini içerken gözlerinin arkasında bir ampul yanar ve Zack öne eğilir, kahveyi olabildiğince çabuk yutmaya çalışır. "AHH! Benim formamı giymelisin!" Kahveyi önümüzdeki masaya bırakır, böylece ellerimi tutabilir. "Lütfen bunu yap, Willow'un Tripp için yaptığı gibi."

Midemdeki heyecanı bastıramıyorum ama beynimle mantıklı düşünmeye çalışıyorum: bu gerçek değil.

"Willow ve Tripp'ten bahsetmişken, onlara ne söyleyeceğiz?" diye soruyorum.

Zack düşünceli bir şekilde parmaklarını ovuşturur. "Bence onlara tüm planı anlatmalıyız. Tripp'i halledebilirim, ama ben birazcık...

Willow'dan korkuyorum. Sana bir şey yaparsam beni hadım edeceğini biliyorum, o yüzden dürüst olmayı tercih ederim." Ellerini teslim olur gibi kaldırıp koltuğa geri oturur.

"Katılıyorum. Onlardan bunu saklayamazdım. Ama bu kadar, başka kimseye söylemeyeceğiz. Bu ilk kural." Zack'e şakacı bir şekilde parmağını doğrultuyorum, ama ikimiz de onun ağzı gevşek olduğunu biliyoruz.

"Anladım." Anladığını belirtmek için başını sallar. "Peki ya halka açık yerlerdeki davranışlarımız? Dışarıdayken sana dokunabilir miyim? Sınır nedir?"

PDA hakkında gerçekten düşünmedim. Zack her zaman dokunaklıdır ve beni hiç rahatsız hissettirmedi.

"Mantıklı olup olmadığını anlayacağız." Onun kot mavisi gözlerine bakarken kızarmamaya çalışıyorum. "Halka açık bir yerde olduğu sürece."

"Makul sınırlar içinde mi?" Alnını kırıştırıyor. "Yapabileceğimiz pek çok şey var... makul sınırlar içinde..." Küçük bir gülümsemeyle kaşlarını yukarı aşağı hareket ettiriyor, gözleri hala benimkilere kilitli.

Ona şakacı bir şekilde itiyorum. "Kes şunu. Ne demek istediğimi biliyorsun." Çocukça bir gülümsemeyle başını geriye atıyor ve o anda anlıyorum.

Zack Andersen'la sahte bir ilişki yaşayacağım.

Bölüm 6

Zack

EMİLİE'NİN yüzünü kızartmayı çok seviyorum — saç rengiyle ne kadar yakın olursa o kadar iyi. Şu anda, telefonundaki paylaşımlı notta bir kurallar ve planlar listesi hazırlıyor, bu notu benimle paylaştı ve açabileceğimi onayladı. Bu kadına sosyal medya ile ilgili tek bir soru bile sormayın, çünkü sizi sonsuza kadar teknoloji cahili olarak görecektir.

"Peki ya sosyal medya? Birbirimiz hakkında paylaşım yapmalı mıyız?" diye soruyorum.

"Evet, ama eğer 2000'lerin iğrenç rap şarkı sözlerini başlık olarak kullanırsan..." Bana bir bakış atıyor, sanki "Sosyal medyanda gezindim" der gibi. Onun bakması hoşuma gidiyor. "İkinci kural, sosyal medya paylaşımlarını birbirimize gösterelim, böylece ikimiz de rahat hissedelim."

Onun paylaşacakları konusunda bir sorunum yok; o benim sinirimi bozacak kadar iyi bir kız. Şimdiye kadar, tek bir kişiye gönderilmesi gereken bir paylaşımı yanlışlıkla yayınladığım için veya PR ekibinin sınırda olduğunu düşündüğü ve "güvenlik için" kaldırmamı istediği bir paylaşım nedeniyle birden fazla kez başım belaya girdi.

Ben uzun atıcıyım, kimse o kadar da dikkat etmiyor. Belki de dikkat ediyorlardır, ama dürüst olmak gerekirse, ben pek umursamıyorum.

"Kabul, ama başka kural istemiyorum. İki tane yeter. Pislik olmayacağım ve uslu duracağım, tamam mı?"

Emilie başını sallar, telefonunu kucağına koyup ekranı kilitler ve buzlu kahvesini alır.

"Peki, aile yemeği ne zaman?" diye soruyorum, etkinlikte Emilie'yi sorguya çeken alaycı kız kardeşini hatırlayarak. "Takvimime yazmam lazım."

"Seni asla böyle bir şeye maruz bırakmam, Zack." Gözlerime bakarak duraksar. "Cidden."

"Hayır, gelmek istiyorum. Düğünden önce, senin için uygun olan bir zamanda." Onun ailesiyle tanışmak hoşuma gidiyor, daha çok onu daha iyi anlamak için. Her zaman sanki tek başına gibi davranıyor, ama bu doğru değil. Sanırım bunun ailesiyle bir ilgisi var.

"Peki. Unutma, bunu sen istedin." Sinirli olduğunda yaptığı alışkanlıklarından biri olan pipeti çiğniyor.

O haklı. Öyle yaptım. Nedenini itiraf etmekten biraz korkuyorum.

"BU İŞKENCE. NEDEN kendine bunu yapıyorsun?" Nefesi kesilmiş Riley, neredeyse çok yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmış sarı saçları, ellerini dizlerine dayayarak sızlanıyor. Cosmos tesisinde olmamıza rağmen, sadece ikimiz varız. Herkes futbol sezonu başlamadan önce yazın son günlerini yaşıyor.

Küçük kardeşim en sevdiğim insanlardan biri, ama bu onun aşırı dramatik olmadığı anlamına gelmiyor.

"Daha önce hiç burpee yapmamış gibi davranma." Atlamadan hemen önce ona dönerek, kendi egzersizimi bitiriyorum.

Kafasını çevirip bana bakar, burnundan ter damlar. "Senin aklına gelebilecek her türlü squat varyasyonundan sonra değil."

Zamanlayıcı çalarak devrenin bittiğini haber veriyor. Elektrolit içeceği ile dolu su şişesinden bir yudum alıyorum. Bir tür toz, bu da suyu vaat ettikleri tadı daha tuzlu hale getiriyor, ama o kadar da kötü değil.

Bu şirketin en yeni sponsorlarımdan biri olduğunu düşünürsek tadı daha iyi. Super Bowl'daki son oyun hala sponsorluklar ve kadınlar açısından karşılığını veriyor. Şey, şimdi sanırım kadın. Bir tane. Şu anki sahte kız arkadaşım.

Alnımdaki teri silerken alaycı bir şekilde, "Bundan çok daha zor antrenmanlar yaptık" diyorum.

"Bugün neden bu işkence?"

Bu sezon dışında yaptığım en yoğun kardiyo egzersizin iki eski jimnastikçiyle üçlü seks olduğunu nasıl söylerim? Yakınız ama o kadar da değil.

"Sadece sezona hazırlanmaya çalışıyorum." Ayrıca kız kardeşime bir sır sakladığım gerçeğinden kendimi uzaklaştırmaya çalışıyorum ve bundan nefret ediyorum.

Riley yoga matına çöküp, uzuvlarını denizyıldızı gibi açıyor. Göğsü hızla inip kalkıyor.

"Bir sonraki uçuş ne zaman?" diye soruyorum, yaşadığı kişisel cehennemden dikkatini başka yöne çekmeye çalışarak.

"Londra'dan yeni döndüm, bu yüzden önümüzdeki iki gün izinliyim. Sonra altı gün üst üste çalışacağım, bu yüzden en azından önümüzdeki haftaya kadar bunu tekrar yapamayacağım." Konuşurken gözleri kapalı. "Ne zaman tekrar yürüyebileceğimi bilmediğim için bu iyi bir şey."

Kendi yoga matımı kullanarak esnemeye başlıyorum. "Evet! Riley'nin gökyüzü hikayelerine ciddi ihtiyacım var." Ellerimi çırpıp birbirine sürtüyorum.

Riley bir uçuş görevlisi ve işini çok seviyor. Onun işinde en çok sevdiğim şey, yolcularla ilgili tüm o saçma hikayeler. Geçen hafta, bir adamı uçaktan indirmek zorunda kaldılar çünkü ayağa kalkıp şiirlerini okumayı bırakmıyordu. Zihinsel olarak sağlıklı görünüyordu, özellikle de uçuş görevlilerine bunun yeni bir gerilla pazarlama denemesi olduğunu *açıkladığı* için. Anlaşılan o ki, bağımsız bir yazar ve basında çok yer almak istiyordu.

Yani, bu muhtemelen uçuş yasağı listesine girmeye değmezdi, ama ben ne bilirim ki? Belki de bağımsız yazar olmak sandığımdan daha zordur.

"Neler oluyor?" Riley esnemeye devam ederken sorar.

Ne soru ama. Emilie ile olan bu ilişkinin ne anlama geldiğini düşünmek için pek vaktim olmadı. Onunla sahte bir ilişki kurmak için el sıkışalı bir hafta oldu. Beynim bir kasırga gibi, rastgele düşünceler dönüp duruyor, önlerine çıkan her şeye çarpıyor.

Bu olayı binlerce kez düşündüm ve kendimi onun kız kardeşinin düğününe davet ettiğime inanamıyorum. Hepsi eski sevgilisini kızdırmak için. Ona dersini vermek için. Tek bildiğim,

Emilie ile konuşurken gördüm ve onun etrafına attığı garip bir bakışla yardım etmem gerektiğini anladım.

Siktir et o adamı. Kim küçük kız kardeşi ile evlenir ki?

Tam o sırada, Kass Blonde Lawyer'dan bir mesaj aldım. Mesajda sadece "merhaba" yazıyordu ve ardından göğüslerinin fotoğrafını gönderdi. Riley'nin yanında bu mesajı açmadığım için hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

"Pek bir şey yok," diye yalan söylüyorum, ki bu "Şey, bak, eski sevgilisini kışkırtmak için sahte biriyle çıkmaya karar verdim. Bunun için pasaport ve sosyal medya onayı gerekiyor. Ayrıca, biri bana tesadüfen çıplak bir fotoğraf gönderdi." demekten çok daha iyi.

Kız kardeşim genellikle yalanımı ağızımdan çıkmadan anlar, ama bu sefer inandı. Bunun nedenini beynine oksijen gitmemesine bağlıyorum.

Ona söyleyeceğim, ama şu anda değil. Belki Emilie'ye danışırım, çünkü bu onun koyduğu ilk kuraldı. Onun ne önereceği konusunda o kadar gergindim ki, Riley'yi bilgilendirmem gerektiğini unuttum.

Gözlerini devirdi. "Çok sıkıcısın." Tabii.

İşte bu.

Bölüm 7

Emilie

İLK BULUŞMALAR ZORDUR. Sahte ilk buluşmalar daha da zor olabilir.

Bu akşam Zack ve ben dışarı çıkacağız ve basın işini yapacağına güveniyorum. Bir süredir birlikte olduğumuzu varsayıldığından, ilişkimizin zaman çizelgesine dair kanıtlara ihtiyacım var. Ailemin bunun gerçek olduğuna inanması için, ki bu tartışmaya açık bir konu değil, bu zaman çizelgesini harekete geçirmem gerekiyor.

Bu da Zack ile The Trivium Food Company'nin yeni açılan restoranına gitmek anlamına geliyor. Tribeca'da bulunan bu restoran, küçük tabaklara odaklanan bir mekan ve Amerikan tarzı yemekleri modern ve lüks bir dokunuşla sunuyor.

Zack'in takviminde yer alan tüm etkinlikler arasında, bu etkinliğe katılmak çok kolay bir karar. Etkinliğin sahibini sosyal medyada takip ediyorum ve yemek fotoğraflarına bakarken ağzımın suyu akıyor.

Geçen sezonun şampiyonluğundan önce bile Zack sürekli bu tür davetler alıyor gibiydi. Etkinliğin bir kısmını canlı yayınlamak, çılgın yorumlar yapmak ya da sosyal medyada kaşlarınızı kaldırtan türden başlıklar paylaşmak olsun, Zack her zaman beklentileri karşılıyor. Zack ile neyle karşılaşacağınızı asla bilemezsiniz, ama neredeyse kesin olarak iyi vakit geçireceğinize emin olabilirsiniz.

Sahte bir randevuya ne giyersiniz? Giyinme odamda, ellerim belimde, alnımda ter damlaları belirmeye başlarken duruyorum. Neden sadece kıyafetleri giyip üç dakika sonra çıkardığım halde, sanki spor yapmışım gibi hissediyorum?

Zack de hiç yardımcı olmuyor.

Ben

Zack

yeni pembe şortum

Ciddi olmadığımı nereden biliyorsun?

Mesele de bu, bilmiyorum. Onun rahat, modaya uygun ve havalı bir kıyafetle gelmesi hiç de şaşırtıcı olmaz. Ancak Zack'in kıyafet alışverişini sevdiğini biliyorum. Onun giymek için sabırsızlandığı bir kıyafeti olmadığını düşünemiyorum.

kıyafet kuralı yok

sadece 93 derece

Atıştırmalık ister misin? Biraz aç görünüyorsun

Sort giyiyorum ama Tom Ford marka. Ve

düğmeli gömlek. Rahat.

ama bir yolunu bul, çünkü 40 dakika sonra dairenize geleceğim.

Saate bakıyorum ve bu kadar geç olduğuna inanamıyorum. Kıyafet seçmeye çalışırken, zamanın hiçbir anlam ifade etmediği bir tür araf durumuna giriyorum.

Neyse ki, hava çok sıcak olduğu için saçlarımı düşük bir topuz yapacağım. Bu nemli havada aslan yelesi gibi kıvrılan saçlarımı düzelterip kontrol altına almam imkansız. Ayrıca, Tom Ford'un muhteşem kıyafetleri içindeki Zack'in, Aslan Kral'daki Mufasa'nın yanında durduğu fotoğrafları görmek istemiyorum.

Seksi görünmek istiyorum. Eliza'nın bu fotoğrafları görüp "Vay canına, doğruyu söylüyormuş" diye hayretle haykırmasını istiyorum. Zack gibi birine yakışır gibi görünmem gerekiyor.

Yüzümü yıkadıktan sonra, soğuk su nefesimi kesiyor ve makyajımı yapmak için makyaj masama oturmadan önce beni uyandırıyor. Nedenini tam olarak bilemiyorum, ama makyajı her zaman sevmişimdir. Annem, katılmaya çalıştığı entelektüel kulüp ile çok meşgul olduğu için bana makyaj yapmayı öğretmeye hiç zaman ayırmadı. Makyaj hakkında bildiğim her şeyi, Seventeen ve Cosmopolitan dergilerinin çalıntı kopyalarından öğrendim.

İlk satın aldığım kırmızı rujumu hatırlıyorum. Sanki sahip olmamam gereken bir şeymiş gibi eve gizlice soktum ve Eliza'ya gösterdim. Sonraki on dakikayı birbirimize ruj sürerek geçirdik. Dudak çizgisinin dışına çıkmamaya dikkat ederek ruju dikkatlice dudaklarına sürdüm. Acele etmedim ve işim bittiğinde, yaptığım işten gurur duydum — onun bembeyaz teni kırmızı rujdan hiç lekelenmemişti.

Eliza benim kadar dikkatli değildi ve denemesi berbat oldu. Yüzümü yıkayıp yeniden başlamalı mıyım diye aynaya bakarken, annem Eliza'nın odasının kapısını açtı.

"Ah, Eliza. Kırmızı sana çok yakışıyor. Aferin tatlım." En küçük kızına gülümseyerek bakar. Eliza dudaklarını büzerek minnetle gözlerini parlatır.

Anneme dönünce, dikkatini bana çevirdi. Gözleri benimkilerden dudaklarıma, oradan da Eliza'ya kaydı. Dudakları sıkı bir çizgi halindeyken, alını tiksinti ile kırıttı.

"Emilie, berbat görünüyorsun. Onu yıka ve kız kardeşine nasıl yapılacağını göster." Dönüp kapıyı kapattı. Gözlerim yaşlarla doldu. Yanaklarım kızardı. Ben

"Eliza yaptı! Dağınık olan o. İyi iş çıkaran benim."

Neredeyse bitmiş olan makyajıma baktığımda, anılarım sona erdi. Makyaj doğal ama özelliklerimi vurguluyor: uzun kirpikler, yüksek elmacık kemikleri ve yay şeklinde dudaklar. Yeni favori kırmızı rujumu alıp, küçük kız kardeşimle ilk kez yaptığım gibi dikkatlice sürüyorum. Rujun çoğu çıkmasa da dudaklarımı siliyorum — lekesiz bir anı seviyoruz.

Açık mavi keten bir elbiseye karar veriyorum. Halter yakalı ve yakalı bu elbise, arka planda kaybolmayacak kadar benzersizdir. Tozlu mavi rengi, açık tenim ve cesur kırmızı saçlarımla güzel bir kontrast oluşturuyor. Takı olarak, Willow'un bana teşekkür hediyesi olan elmas küpelerimi ve altın tenis bileziğimi seçiyorum.

Son iki karar kaldı: çanta ve ayakkabı. Seçeneklerle dolu rafların önünde dururken ağırlığımı bir ayağımdan diğerine aktarıyorum. Telefonum zamanımın dolduğunu söylüyor, Zack her an gelebilir. Gözlerimi kapatıyorum, derin bir nefes alıyorum ve kararsızlığımı atmak için omuzlarımı sallıyorum.

Gözlerimi açtığımda, içgüdülerime göre hareket ediyorum — ilk dikkatimi çeken ayakkabı ve çanta — ve muhtemelen beş dakika önce seçeceğim şey: altın rengi bantlı topuklu ayakkabılar ve klasik beyaz Chanel çantam.

Ellerim çantanın yumuşak derisine dokunduğunda, yanaklarım hemen gülümsemeye başlar. Duygusal olarak bağlandığım çok fazla şeyim yok, ama bu çanta özel bir şekilde nadir bulunan bir şey. Bu, finans danışmanımla görüştüğümde satın aldığım ilk şeydi, Willow'dan bir başka hediye idi ve bana artık biriktirmeyi bırakıp yatırım yapmaya başlamam gerektiğini söylediler.

Finansal durumun çok iyi. Paranın senin için çalışsın. Hiç borcun yok.

Ailem artık bana, ihtiyacım olsun ya da olmasın, bir cankurtaran botu gibi finansal istikrar sağlayamıyordu. Üniversite yıllarında kendi masraflarımı karşılamak için yaptığım tüm sıkı çalışmalar, geç saatlere kadar çalışmam ve uykusuz geceler, danışman banka hesabımdaki parayı görünce şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdığında meyvesini verdi.

Git ve kendine bir hediye al. Buradan gördüğüm kadarıyla, bunu hiç yapmıyorsun gibi görünüyor. Ben de yıllardır hayalini kurduğum bir çantayı satın aldım: altın renkli aksesuarları olan krem rengi kapitone Chanel çanta. Bu çanta, ruh halimi hemen iyileştiriyor ve bana "sen bunu başarabilirsin" enerjisi veriyor.

Bu geceyi düşündüğümde tam da ihtiyacım olan şey bu.

Kapı çalındı. Programı olmayanlar kapıdan geçemedikleri için bu Zack olmalı. Bu, *yeni düzenlememiz* kapsamında ilk buluşmamız olarak kararlaştırdığımızdan beri içimde kelebekler uçuran bir duygu uyandırdı.

Serbest elimle kapıyı açtım, diğer elimde hala altın rengi topuklu ayakkabılarım vardı.

"Vay canına," Zack hayranlıkla kapının önünde durur. "O mavi... O renkte bir şeye ihtiyacım var." Gözleri tüm vücudumu tarar.

Yanaklarım kızarır. Onu içeri davet eder, kızardığımı saklamak için arkanı dönerim ve topuklu ayakkabılarımı giymenin mükemmel bir taktik olduğunu fark ederim. Ayaklarımı ayakkabılara sokarım, hala kayışları bağlamam gerekir. Bar taburesine doğru sürünerek giderim, en sevdiğim yerlerden biri—mutfakta veya mutfak çevresinde olmayı seviyorum

— topuklu ayakkabılarımı giymeyi bitiriyorum.

Hemen kararımdan pişman oldum. Zack'e tüm kadınsı özelliklerimi göstermeden bacaklarımı kaldırıp kayışları sabitleyemiyorum. Sahte flört olsun ya da olmasın, kimse habersiz bir tam ön çekim istemez.

Zack, ellerini kömür grisi şortunun ceplerine sokmuş, çekici bir iç dikişli ve desenli düğmeli bir gömlek giymiş olarak ayakta duruyor. Gözlerimi devirmeden edemiyorum çünkü bu tür gömlekler bazı insanlara hiç yakışmaz, ama Zack'e tam uyuyor. Doğal olarak.

Zack, kalın, sarkık ve sarı saçlarını elleriyle taradı ve birkaç adım yaklaştı.

"Yardım ister misin?"

Bölüm 8

Zack

NE OLDUĞUNU BİLMİYORUM, ama Emilie'nin yanakları böyle kızardığında, sikim seğiriyor. Renk, burnunun köprüsüne yayılıyor ve elmacık kemiklerine ulaşıyor.

Lanet olsun.

"Lütfen," diye cevaplar, sırtı arkasındaki bara yaslanarak omuzlarını gevşetir.

Emilie ayaklarını dışarı doğru uzatır, altın rengi kayışlar ayağının arkasında görünür.

Hafifçe uzanıp, her ayakkabının düşündüğümde çok daha uzun iki kayışı olduğunu fark ettim.

"Yan taraftan bağlanmadan önce ayak bileğimi sarıyorlar." Emilie'nin yumuşak sesi beni ona bakmaya zorluyor.

O kırmızı ruju sürüyor, dudaklarını tamamen öpülesi hale getiren ruju. Emilie'de hiçbir şey aşırı değildir; ne yaptığını çok iyi bilir — kıyafetler konusunda onun fikrini sorduğum tek neden budur.

İnce kayışları hafifçe ellerime alıp ayak bileğine doluyorum. Parmak eklemlerim cildine değiyor ve tahmin ettiğim kadar yumuşak. Nefesimi tutuyorum. Toka çok narin; daha iyi görebilmek için başımı çeviriyorum.

Bu bacakları öpmek nasıl olurdu diye düşünmüyorsam yalan söylemiş olurum. Gizlice yukarı bakıyorum ve dudaklarını büzmüş, ne yaptığımı görmek için biraz öne eğilmiş halini görüyorum.

Her bir bantlı topuğu başarıyla takınca, Emilie ayaklarını tekmeliyor, muhtemelen uçup gitmeyeceklerinden emin olmak için. Akciğerlerimde tutsak kalan nefesim, aramızda biraz boşluk yaratır yaratmaz nihayet dışarı çıkıyor.

"Ne düşünüyorsun?" Emilie ayağa kalkar, topuklu ayakkabılardan birini havaya kaldırarak hızlıca yarım dönüş yapar. "Çok sıkıcı değil mi?"

Ha! Onu tanımlamak için asla sıkıcı kelimesini kullanmam.

"Kesinlikle sıkıcı değil." Dudaklarımı ısırıyorum, geriye çekilmiş kızıl saçlarından topuklu ayakkabılarının ucuna kadar onu baştan aşağı süzdüm. "Sen gerçekten harikasın."

Emilie sırtarak masadan beyaz çantasını alır. Ona elimi uzatırım, sahte erkek arkadaş gibi davranarak, ama o başını sallar ve elimi tutmaz.

THE TRIVIUM FOOD COMPANY benim en sevdiğim türden bir yer: iyi yemekler, daha iyi içecekler ve eklektik bir menü. Sadece küçük tabaklar servis eden bu restoranın yemeklerinin çoğu klasik lezzetleri baştan aşağı değiştiriyor.

"Sırada, patates kızartmalarınızı vanilyalı dondurmaya batırmayı düşündürecek bir çorba var." Garsonumuz Tori, yemeğin kapağını kaldırır ve buhar çıkar. İlkokulda okul gezisi için aldığınız türden küçük bir çuval çantaya uzanır ve küçük bir kaptaki patates kızartması çıkarır, sonra bunları tabağa özenle yerleştirir.

"En azından ilk lokmada patates kızartmasını çorbaya batırın." Tori, Emilie ve bana iki küçük kaşık koyar. "Afiyet olsun!" Neredeyse her santimetresi dövmelerle kaplı ellerini çırpır ve mutfağa geri döner.

Derin bir nefes alıyorum ve garip bir şekilde tatlı vanilya ve tabii ki tuzlu patates kokusu geliyor.

"Bunlar inanılmaz derecede ince. Mükemmel derecede düz." Emilie bir patates kızartması alıp inceliyor. İki kişilik bir masada karşımda oturan Emilie, patates kızartmasını alıp çorbaya batırıyor ve elbisesine damlatmamaya dikkat ederek ağzına atıyor.

"MMMMMohmygod," Emilie gözlerini kapatarak inliyor. Onu duyabildiğime şaşırıyorum çünkü bu tür açılışlar genellikle kaotik ve sinir bozucudur. Görünüşe göre Trivium bunu çözmüş.

Tüm bu heyecanın nedenini görmek için, kendi patates kızartmamı da çorbaya batırıp ağzıma atıyorum. Tuhaf bir his, çünkü tam da tarif ettikleri gibi: vanilyalı dondurma, ama çorba? Sıcak vanilyalı dondurma? Uygun gelmiyor gibi ama uyuyor ve gerçekten harika.

"Bunu nasıl yapıyorlar?" diye soruyorum ve çorbaya bir patates kızartması daha batırıyorum. Birdenbire, çorba oranına göre kaç tane patates kızartması kaldığını hesaplamaya başlıyorum — kaşık kullanmak istemiyorum.

Emilie cevap veriyor: "Mantıklı değil ama bayılıyorum. Anlıyor musun?" Göz açıp kapayana kadar tabaktan bir patates kızartması daha yok oluyor.

İkimiz de son patates kızartmasına uzandığımızda, sanki basın tanrıları meraklı ışıklarını üzerimize tutmuş gibi, bir fotoğrafçı masamızda fotoğraf çekiyor. Böyle etkinliklerde tipik bir durum — herkes yesin, yemek bittiğinde ortaya çıkıp PR fotoğraflarını çekin.

"Tıpkı o Disney filmi gibi! Erişte ve köpeklerin olduğu film," diye şaka yapıyorum. Emilie küçük bir kahkaha atarken gözlerinin kenarlarında kırışıklıklar oluşuyor ama çıtır patatesi bırakmıyor.

"Ben hanımefendiyim." Eğilir, gözleri loş ışıkta altın rengi parlar. "Sen de serseri olabilirsin." Sonunda dudaklarını şapırdatır, P harfini sertçe telaffuz eder. Bu beni güldürür ve başımı eğdirir, ona son patates kızartmasını kapmak için mükemmel bir fırsat verir.

Yenilgiyi kabul ederek başımı sallayıp şaka yapıyorum, "Sen soğuksun."

Omuzlarını silkiyor ve içkisini bitiriyor. Saat gibi, Tori masaya gelip ikimize de taze içecekler getiriyor: Emilie'ye Aperol Spritz, bana portakallı votka soda.

"Bak ne kadar tatlıyız. Aynı süslemeli bir çift." Kafamı sallayarak alay ediyorum, sonra buzlu viski bardağını alıyorum. Yumuşak votka ve hafif narenciye tadı dilime değmeden önce burnumda kabarcıkları hissediyorum.

"Kaderimizde varmış galiba." Eli uzanıp elimi sıkıyor, parmakları yumuşak ve tırnakları her zamanki gibi mürekkep siyahı. Emilie parmaklarını eklemlerimin üzerinde ileri geri hareket ettiriyor, sonra gözlerime bakıyor

gözlerime bakar. Kaşlarını kaldırıp dudaklarının köşesini gülümsemeyele kaldırdığında, midem altüst olur.

Bana öyle baktığında bazen böyle olur. Çok sinsi bir gülümsemesi var ve lanet olsun, o kırmızı ruj bana onun üzerimde nerede izler bırakabileceğini düşündürmüyor mu...

Dur. Bu doğru değil. Ayrıca Emilie, en azından romantik açıdan benim gibi birine zamanını harcayacak türde bir kadın değil. Ben eğlenceli arkadaşım, iyi vakit geçiren, ağır işlerden uzaklaşmak istediğinde aradığın kişiyim.

Ben sadece ağzımı kapalı tutamayan biriyim. Bu sahte flört olayı eğlenceli gibi görünüyor - kesinlikle pişman değilim - ama benim bir eş olarak görünmemden daha önemli şeyler söz konusu gibi geliyor. Belki Emilie benim bu işi bırakmamı ya da başka birinin devreye girmesini isterdi?

"Onu tanıyor musun?" diye soruyor Emilie, kendimi küçümseyen sözlerimi keserek.

Masamıza doğru yaklaşan kadına bakıyorum. Kafamı sallıyorum. İlk başta Trivium için çalıştığını düşünüyorum, ama üniforma giymiyor.

Masamızın yanından geçerek, içecek bardağımın yanına katlanmış bir kağıt bırakıyor.

"Bu da ne böyle?" Emilie gülerek öne eğildi. "Ne yazıyor?"

Kıvrılmış kağıdı açtım ve üzerine karalanmış bir telefon numarası gördüm.

Emilie geriye yaslanıp başını sallar. "Bu sık sık olur mu?" diye sorar, kadının etrafta olup olmadığını kontrol eder.

"Bazen," diye küçük bir yalan söylüyorum.

Takımla dışarı çıktığımda bazen o kadar çok telefon numarası alıyorum ki, gecenin sonunda birini çekiyorum ve o kişiyle eve gidiyorum.

Emilie'nin benim telefon numarası ruleti versiyonumdan etkilenmeyeceğini düşünüyorum. Yani, bazen bunu düşündüğümde kendimi utandırıyorum. Bir yanımda, bu saçmalıklardan daha akıllı olduğumu biliyor ve bu yanımda, son hamle planımı sorgulayan yanımdan her zaman daha gürültülü.

İçkimin geri kalanını bitirip, istemediğim telefon numarasını alıp, onu top haline getirip, kalan buzun içine atıyorum.

"Bu çok soğuk, Zack," diye şaka yapıyor Emilie, spritz'inden bir yudum alırken gülmesini zorlukla bastırıyor.

Onun ucuz esprisine gülüyorum, başımı ellerimin arasına alıp parmaklarımın arasından ona bakıyorum. Pipetini çiğniyor, ıslıl ıslıl ve hiç rahatsız görünmüyor.

Neden rahatsız olsun ki? Kimse olanları görmedi ve bu sadece görünüş için.

Değil mi?

"HAZIR MISIN?" Elimi Emilie'ye uzatıyorum. Dönüp baktığımda, o lanet mavi elbise sayesinde bacakları ortada, bir iki adım arkamda duruyor. Rüyalarımda giyeceği elbise, belki de yavaşça çıkaracağı elbise. Tabii ona bunu söylemeyeceğim.

Basın, bizden yaklaşık yirmi metre uzakta vızıldıyor. Restoranın ön kapısının dışında, pozlarını vermeye hazır bir şekilde bekliyorlar. Böyle açılışlarda, içeride sadece birkaç kişi dolaşıyor. Bu, sözsüz bir anlaşma gibi: size en az rahatsızlık vererek yemek yemenize izin vereceğiz, ama çıkışa hazır olun, bebeğim.

Ön kapıdan çıkmadan hemen önce parmaklarını benimkine soktu. Bu temas içimi ısıttı ama beynimi yüksek alarm durumuna geçirdi. Nasıl oluyor da bunu ilk kez yapıyoruz? Çok kolay ve bir hafta önce sahte bir ilişkiye girmeye karar verdiğimiz gibi değil.

Günümüz teknolojiyle, kameraların aralıksız tıklamalarından kurtulacağımızı düşünürsünüz. Bunu nasıl düzeltmedik? Tıklamalar, flaşlar ve ara sıra daha fazla ilgi isteyen pisliklerin çekimleri ile bombardımana tutuluyoruz.

Herkesin el ele tutuşan ikimizin fotoğrafını çektiğini bildiğimizde, Emilie yaklaşır, vücudunu çevirir ve bana yaslanır. eli dokunur benim karnıma, ve önce ben yeterince

onun parmaklarının bana bu şekilde dokunmasını yeterince takdir edemiyorum, o dönüp bana bakıyor.

Bakmak değil, sırtmak. Dudakları hala cesur ve kırmızı, gözleri benimkilerle buluştuğunda o sırtışı takınıyor. Paparazzilere dönmeden önce burnunu kırıstırıyor.

Zack! Buraya bak! Bu senin yeni kız arkadaşın mı? Kim bu?!

Dur, bu Emilie Hayes! Willow'un asistanı. Zack!

Emilie! Buraya bakın.

Bunu yutuyorlar. Kahretsin, bu işte iyiyiz.

Paparazzi kotamızı doldurduğumuzda, eğilip Emilie'nin şakağına dudaklarımı değdirdim. O da bana doğru eğildi, vücudumuz mıknatıs gibi birbirine çekildi. Bizi birbirimize çeken bir şey vardı, bir ip gibi, neredeyse uzanıp tutabileceğim bir şey.

Kesinlikle sahte olmayan bir şey.

Siktir.

Bölüm 9

Emilie

"NE OLUYOR böyle?" Willow kapıyı açarken telefonu neredeyse yüzüme çarpıyor.

Tahminimce, dün gece Trivium'da Zack ve beni gösteren birçok makaleden biri. Kahretsin, ben çok çalışıyor olabilirim ama basın daha çok çalışıyor. Planım bu sabah Willow ve Tripp'e tüm durumu anlatmaktı ama tıklama tuzağı onlara önce ulaştı.

Playboy Zack, Emilie'ye Asılıyor

Zack Andersen'in Haftanın Kızı Emilie Hayes kimdir?

Yıldızlar Zack Andersen ve Yeni Kız Arkadaşı İçin Bir Araya Geliyor

"Ben haftanın kızı değilim. Bu çok aşağılayıcı," diye inleyerek gözlerimi devirip Willow'un evine giriyorum. Geçen yıl, özellikle de geçen yaz, neredeyse burada yaşıyordum. Willow ve ben birlikte çalışmaya yeni başlamıştık ama çabucak arkadaş olduk.

Donut ve kahve getiriyorum çünkü bu, Willow'un en sevdiği nane çayı gibi sakinleştirici bir içeceklerle konuşulacak bir konu değil.

"Zack'i aramaya çalıştım ama cevap vermedi," diyor Tripp, mutfaktaki bardan kalkarak.

Kahve dolu sepeti yere koyup, donut torbasını yanına yerleştiriyorum. "Sakin olun ikiniz. Önce kahve, sonra detaylar."

Kahvaltı barış teklifimi dağıtırken, keşke bu iş yirmi saniyeden uzun sürseydi diyorum, nefesimi toparlamaya çalışıyorum. Neden iki hayal kırıklığına uğramış ebeveynle konuşuyormuşum gibi hissediyorum?

Buzlu kahvemi uzun bir yudumla içip, barda oturan Willow ve Tripp'in karşısına geçiyorum.

"Endişelenmenize gerek yok, bu gerçek değil. Yani, dün gece Zack'le Trivium'da olduğum kadar gerçek, hologram falan değil."

Willow başını sallar. "Gevezelik yapma."

"Bu sahte. Zack, *When We Play* etkinliğinde o büyük, güzel ağzını açtığı için sahte bir ilişki yaşıyoruz. Zack, bana yardım etmeye çalışan bir beyaz şövalye gibiydi. Mitch'e benim erkek arkadaşım olduğunu söyledi ve Mitch de 'Düğüne geleceksin, değil mi?' dedi."

İkisi de telefonla bağlanmış, her sözümü dinliyorlar. Bir yudum daha alıyorum; bugün kafein bir ihtiyaç.

"Şey, Lo. Bu, bizim hatamız olabilir." Tripp ilk konuşan oldu.

Willow bara yaslanıp ona bakıyor, hayranlıktan çok biraz daha fazla sinirli bir şekilde.

"Ne?! Öyle. Barda Eliza ve Mitch hakkında şikayet ediyorduk, hatırladın mı? Zack, onlar ona yaklaştığında kesinlikle oradaydı," Tripp bana işaret eder, sesi yumuşaktır.

"Ayrıca birkaç hafta önce Zack'e Mitch hakkında bazı detaylar vermişsin gibi görünüyor." Kollarımı kavuşturup kızgınmış gibi yapıyorum.

O ellerini havaya kaldırır. "Biliyordum. Hiçbir şey söylememeliydim. Benim hatam, normalde böyle değilim..."

Dudaklarıma bir gülümseme kondurdum. "Şaka yapıyorum. Zack'e söylediğin umurumda değil." Tripp'in omuzları gevşedi ve Willow gülmemeye çalışıyordu. "Detaylara dönelim. Düğün haftasında bir hafta izinli. Yani benimle Meksika'ya geliyor. Ne kadar mükemmel, değil mi?" Garip bir gülümsemeye gülümsedim.

"Beynim bunu zar zor kavrayabiliyor." Willow başını ellerinin arasına aldı.

"Kimsenin suçu yok. Zack'i düzeltebilirdim. Onunla aynı fikirde olmama gerek yoktu," diye küçük bir yalan söyledim. Eliza'nın bana öyle bakmasını sağlayan şeyi sürdürmemek imkansızdı. Artık eski benliğimin kalmadığını söylemek isterdim, ama gerçek şu ki, o her zaman yüzeyin hemen altında.

"Dinle, bu büyük bir mesele değil. Zaten birlikte takılıyoruz, tüm Cosmos maçlarına gidiyorum ve her şey yolunda gidecek. Düğüne benimle birlikte gelecek, ailemle ilgili felaketi halletmeme yardım edecek ve sonra sessizce ayrılacağız. Ya da öyle bir şey."

Ağızıma bir parça donut, tarçınlı şekerli elma şarabı koydum - Ağustos ayında olmamıza rağmen - çünkü bu ilişkiyi nasıl bitireceğimizi ilk kez düşündüm. Gerçek gibi görünmesi için ne kadar süre yeterlidir, ama iki yaralı aşık olduğumuzu düşünmemiz için yeterince uzun değildir? Zack'e sormayı aklımda not ettim.

"Ya da öyle bir şey?" diye sordu Willow. "Sen planların kraliçesisin ve bana bu kısmı henüz çözemediğini mi söylüyorsun?"

Kahretsin. Willow beni kendi iyiliği için fazla iyi tanıyor. Ya da benim iyiliğim için. Kim bilir?

Derin bir nefes alıyorum. "Bir çaresini buluruz."

"Bulacağınızı biliyorum, ama sizi korumak istiyorum. Zack ile yapmaya çalıştığınız şey değil, gerçek duyguları olan gerçek bir erkek arkadaş hak ediyorsunuz."

Acı veriyor, ama ben de buna inanmıyorum. Mitch'ten beri ciddi bir erkek arkadaşım olmadı ve bu durum bana bunun benim için uygun bir şey olup olmadığını sorgulatıyor. Kim olursa olsun, ne tür bir erkek olursa olsun, hiçbir zaman doğru gelmedi. Kolay olmasını beklemiyorum ama bir noktada, en çekici halin olmak için özenle oluşturduğün maskeyi biraz indirdiğini hayal ediyorum. Mitch, beni o kadar ileri götüren son kişiydi ve hala taze güneş yanığından sonra cildin hassas olduğu gibi hissettim.

Belki de sorun bende? Birinin birkaç geceden daha uzun süre benimle birlikte olmak istemesini zorlaştıran bir şey mi var?

Elimi uzatıp Willow'un elini sıkıyorum. Bana gösterdiği ilgiden dolayı ona çok minnettarım.

Tripp telefonunda bir şeyler kaydırıktan sonra telefonu eline alıp bana gösterdi. "Harika bir iş çıkarıyorsun. Hiç sahte görünmüyor."

Ekranında yan yana iki fotoğraf var. İlki, Zack ve benim akşam yemeğinde çekilmiş bir fotoğrafımız. Birbirimize yaslanmışız – hiç bu kadar yakın olduğumuzu hatırlamıyorum – ve ikimizin parmakları da son patates kızartmasına uzanmış. İkincisi ise, ayrılmadan önce restoranın önünde çekilmiş bir fotoğrafımız. Ben içe dönük duruyorum, hala ona bakıyorum çünkü topuklarım onun 1,90 metrelik boyuna yetişmiyor, elim göğsünün ön tarafına dokunuyor.

Nefesim ciğerlerime ulaşmadan kayboluyor ve bunu elimden geldiğince saklıyorum. Aynı fotoğrafların her açıdan çekilmiş tüm versiyonlarını görmüş olsam da, hala rahatsız edici geliyorlar. Çünkü gerçek bir çift gibi görünüyoruz, birbirimize doyamıyoruz.

Beni Trivium'un önündeki günlere geri götürüyorlar. Basınla etkileşim bir dakikadan az sürmüş olsa da, uykuya dalmadan önce bunu yavaş çekimde, tekrar tekrar yaşadım.

Uyumak benim için hiç kolay olmadı. Rahatlamaya çalıştığımda zihnim koşuşturup duruyor — bu noktada, umarım düşecek iyi bir delik bulur. Dün gece, Zack ve beni ve bunu nasıl başarabileceğimizi düşünmek, beynimin takıldığı en iyi senaryolardan biriydi.

Onun göğsüne elimi koyan, sert kasları üzerinde Versace gömleğinin yumuşak kumaşını hissedenden bendim. Eli arkaya uzandı ve kalçamın üstüne kondu, parmakları ileri geri hareket ediyordu, sanki rahatlamak istermiş gibi. Sonra bana bakan oydu, gözleri mükemmel bir mavi tonundaydı. Sadece birkaç saniye sürdü ama sanki benim sakladığım köşelerime, gizlediğim yerlere bakıyormuş gibi hissettim.

O gerçekten bana bakıyordu.

Tripp ve Willow'un önünde yüzümü ifadesiz tutarak nefesimi bıraktım. Onların bu konuyu unutmaları için mümkün olduğunca rahatsız görünmemek çok önemliydi.

"Her şey eskisi gibi olacak. Tek fark, rastgele gelenler masamıza oturmayacak. Zack ve ben el ele tutuşup yan yana oturacağız, bunun gibi şeyler."

Tripp güldü, buna minnettarım. "Zack için rastgele insanlar yok mu? Onun geçirdiği sezon dışı dönemden sonra mı? Hiçbir şey eskisi gibi olmayacak." Willow'un omzuna çarptı.

Tüylerim diken diken olur ve omuzlarımı yukarı, aşağı ve geriye doğru hareket ettirerek gerginliği gidermeye çalışırım. Boğazımda takılan şeyi yutmak için bir içeceğe ihtiyacım olduğu için buzlu kahvemi alırım.

Bölüm 10

Zack

"ANDERSEN, NEDEN böyle yalpalayarak yürüyorsun?" Koç, bir sonraki antrenman turum için sahada yerimi değiştirirken sorar. O çoktan dönüp benden uzaklaşmaya başlamıştır. Açıkça retorik bir soru.

Çünkü ben lanet olası bir tembelim ve şu anda vücudumu hareket ettirmek veya ağırlık kaldırmak dışında yaptığım her günün bedelini ödüyorum. Sezon dışında bir aptaldım ve şimdi kaslarım isyan ediyor. Cevap veremeden takım arkadaşlarımın alaycı gülüşleri ve kahkahaları kesintiye uğratıyor. "O yeni kızıl saçlı sana bir iki şey mi öğretiyor?" diye soruyor biri ve Tripp'in gözlerinin parladığını ve benimkilerle buluştuğunu gördüğüm anda bunun bir sorun olacağını an

Evet. Başlıyoruz.

Tripp'i takip ediyorum, kızıl saçlı yorumunu yapan kişiye yaklaşıyor.

"Kızıl saçlı kız hakkında yorum yapmayacağım," diye grubu işaret ederken, onlar da ona sırtarak karşılık verir. Tripp her zaman babacan bir tavır sergilemiştir, hayal kırıklığına uğratmak istemeyeceğiniz biri gibi, ama bu onu mükemmel bir hedef haline de getirir. "O benim arkadaşım, Willow'un asistanı ve bir nevi kar amacı gütmeyen kuruluş için çalışıyor. Onu rahat bırakın," diye emreder ve arkasını döner.

"Zack o..." geniş alıcılardan biri olan Julio, söylemeye başlar. "Sakın söyleme," diye Tripp sözünü keser. Julio dudaklarını sıkıştırır, kaşlarını kaldırır ve garip bir şekilde arkasını dönerek bir sonraki antrenman setine geçer.

Gerginliği yatıştırmak için şaka yaparım, "Merak etme, sadece biraz ağrım var."

"Durumu daha da ktleştiriyorsun Zack," der Tripp, yanımdan geçip alıcı grubuna doğru yürürken.

Upstate Cosmos'un sadece ikinci sezonunda olduğuna inanmak zor. Bir milyarder, New York'un başka bir futbol takımına ihtiyaı olduğunu düşündü — o azınlıktaydı — bu yüzden geçen yılki genişleme draftı bu takımı bir araya getirdi. İlk sezonumuzda Super Bowl'u kazandıktan sonra — benim sayemde, ya da daha doğrusu, özel takım koumun sonunda baş koumuzu, tüm sezon boyunca hayalini kurduğumuz bir taktiği denememize ikna etmesiyle — takımın çoğunu olduğu gibi tutmayı başardık.

Burayı seviyorum. İlk NFL takımım olan ve genişleme draftında beni seçen Florida'dan çok daha iyi. Açıkçası, iyi ki kurtuldum. Taraftarlar harikaydı, hatta muhteşem bile denilebilirdi, ama nemin yarattığı kabusu hiçbir şey telafi edemezdi. Futbol oynamaya çalışırken takım arkadaşlarınızın terini soluyormuş gibi hissetmek gibisi yoktur.

Florida'ya gitmeden önce, Illinois'daki küçük bir 2. Lig okulunda niversite futbolu oynuyordum. Tam bursluydum ve özel takım oyuncusu olarak NFL'ye girmek için ihtiyaım olan tüm oyun süresine sahiptim.

şimdi ise sezonlar hakkında konuşan adamlardan biriyim. Mesele şu: Umurumda değil. En azından burada nefes alabiliyorum, çoğu zaman. şu anda biraz zorlu çünkü Tripp bana "şu anda seni yere sermek için birine para derdim" diye bağıran bir bakış atıyor.

Riley

şaka yapıyorsun, değil mi?

Onun sadece bir arkadaş olduğunu mu sanıyordun?

Emilie ve benim fotoğraflarımızın ekran görüntüleri Riley'nin mesajlarının ardından geliyor. *Kahretsin*. Ona durumu anlatma fırsatım olmadı. Biz birbirlerine her şeyi anlatan sinir bozucu kardeşleriz. Telefonumu bırakıp, duştan çıkmış cildim hala sıcakken tişörtümü giyiyorum.

Riley'e cevap yazmak için telefonuma uzanırken, Emilie bir mesaj gönderdi.

Emilie

söylemeyi unuttum, bu sabah Willow ve Tripp ile konuştum,

çok iyi geçmedi ama felaket de değildi

ayrıca kardeşim senin hakkında araştırma yapıyor

kimseye söyleme

Gözlerimi devirmeden edemiyorum. Riley'den bir şeyler saklamaktan nefret ediyorum ama en azından Emilie'nin istediğini yapabilirim. Onun durumu, küçük kız kardeşime söylemekten daha önemli. Riley bunu atlatacaktır, atlatmazsa da önümüzdeki birkaç yıl boyunca bu konuda tartışabiliriz.

Ben

Kız kardeşimi okunmuş mesajla bırakmam mümkün değil, bu yüzden sohbetimizi açıyorum ve beynim ağrıyor. İşte bu yüzden yalan söylememelisiniz, çünkü yalanları nasıl tutarlı tutabilirsiniz ki? Riley'e cevap yazıyorum, Emilie ve benim fotoğraflarına gülümsememeye çalışarak, ki bu onun gönderdiği son şeydi.

Ben

Riley

Ne olduğunu söyle, çünkü kafam karıştı.

Çıkıyor musun? Telefonun yine "lanet" kelimesini otomatik düzeltti mi?

haklısın, yapabilirsin, ama yapmıyorsun

Telefonumu cebime koyar koymaz, kız kardeşimden uzaklaşmaya çalışırken, Tripp sanki biri onun tenis ayakkabılarını duşa koymuş ya da mısır gevreğine işemiş gibi bana doğru yürüyor. Soyunma odası uygun bir şekilde boş. İnsanlar neden burada takılmak istemedi acaba?

"Bir odayı boşaltmayı gerçekten iyi biliyorsun," diye Tripp'e gülüyorum.

"Unutma, onunla ne yaparsan yap, o senin sıkıldığında ortadan kaybolacak biri değil." Sesi sert, ama yine de şefkat ve ihtiyat dolu.

Ah, bu acıttı. Ama haklı olduğu da bir gerçek. Birini bir geceden fazla takip ettiğim hiç görülmemiştir. Ama bu durum öyle bile değil; gerçek değil ki.

"Sadece düğün için ve sonra..."

Tripp gözlerini daha fazla devirseydi, beyni görünecekti. "Bu sabah Emilie'den de aynı şeyi duydum. Konuşmana gerek yok. Sadece dikkatli ol." Derin bir nefes aldı ve vurgulu bir duraklama yaptı. "O önemli biri."

Gözleri benimkilere kilitlendi ve mesajı yüksek ve net bir şekilde duydum: Emilie'ye zarar verme.

Tripp omzumu sıktı ve ben başka bir şey söyleme fırsatı bulamadan kapıdan çıktı.

"Sadece söylüyorum, Pilates'teki kadınlar bana sormadan önce senden duymak güzel olurdu." Annem bir fincan çay ile arkasına yaslanarak omuzlarını silkiyor.

"Mack, o yetişkin bir adam. Ona biraz alan tanı," der babam ve annemin yanağına bir öpücük kondurur. Annem, babamın dudakları cildine değmeden önce bunun olacağını bilerek, gülümsemeye başlar ve babama yaslanır.

Hayatım boyunca hep böyleydiler — derin, derin bir aşk içindeydiler. Eskiden ne kadar iğrenç oldukları konusunda şaka yapardım ve "bir oda tutun" diye gözlerini deviren öfke nöbetleri geçirirdim. Bir arkadaşımın evinde kalıp, akşam yemeğinden sonra onun anne babasının rahatsız edici bir kavgasına şahit olduktan sonra, ne kadar şanslı olduğumu anlamaya başladım. Birbirleriyle nasıl konuştuklarını, midemde nasıl bir boşluk hissettiğimi asla unutmayacağım.

Mackenzie ve Christopher Andersen, sonsuza dek sürececek bir ilişkinin nasıl olması gerektiğine dair yüksek bir standart belirlediler. Riley ve beni çok sevdiler ve desteklediler. Her ikisi de zorlu işlerde çalışıyor olsalar da — babam pilot, annem pazarlama müdürü — bizim için ellerinden geleni yaptılar.

Hâlâ da öyle yapıyorlar, benim dairemde oturup, yaklaşık bir saat uzaklıktaki evimizin mahallesindeki en sevdiğim şarküteriden öğle yemeği getiriyorlar.

Annem ısrar etmeye devam ediyor. "Sadece diyorum ki, sonunda seni uzun bir süreliğine geri aldık ve gizemli bir kız arkadaşın mı var? Onunla ne zaman tanışacağız?"

"Eminim tanışmışsınızdır. O her zaman Cosmos etkinliklerinde olur." Bu keskin soruyu geçiştirmeye çalışıyorum.

"Ne demek istediğini bilmiyormuş gibi davranma. Ona en az elli soru sormak istiyor, tercihen yemek yerken. Bilirsin, gerçekten derinlemesine konuşmak istiyor," diyor babam alaycı bir şekilde, annem şakacı bir şekilde ona dirsek atarken.

Ben bir aptalım. Riley bana Emilie hakkında mesaj attığında hemen ailemi aramalıyım.

Gerçek şu ki, aile yemeklerini çok seviyorum. Üniversiteye gittiğimde veya Florida'da yaşarken, fırsat buldukça eve gelirdim. Arkadaşlarım partiye veya takılmaya kalmadığım için bana çok kızarlardı, ama buna değdi.

"Riley şehre döndüğünde akşam yemeğine gelebiliriz," diye cevap veriyorum ve annemin yüzünün, aradığı şeyi bulmuş gibi aydınlandığını görüyorum.

Emilie'yi benim için çok değerli olan ailemin evine getirmek düşüncesi kalbimi kıpır kıpır ediyor. İlk büyük sözleşmemi imzalayıp garantili para kazandığımda aileme yeni bir ev almayı teklif ettim, ama reddettiler. Annem hep şöyle derdi: "Bu duvarların içinde çok fazla sevgi var, onlardan vazgeçemeyiz." Ben şaka yapıyormuş gibi davranırdım, ama içten içe rahat bir nefes alırdım, çünkü evimizin onlar için de benim için olduğu kadar değerli olduğunu bilirdim.

Evinize, yatak odanıza gidebilmek çok özel bir şey. Emilie'ye yatak odamı göstereceğimden değil tabii. Yani, evet, ona gösterirdim, ama orada yapabileceğimiz hiçbir şey olmazdı.

"Yanakların neden bu kadar kırmızı?" Annem, ateşimi ölçüyormuş gibi elinin tersini alnıma koyar.

Ve "Şey, hayali kız arkadaşımı odama getirebilirim diye düşünüyorum ve bu biraz heyecan verici ama olmamalı" diyemediğim için, "Burası biraz sıcak. Klimayı kısacağım" diye cevap veriyorum.

Onlar çok yakından bakıp yalanımı fark etmeden önce termostata doğru yürüdüm.

"Haftaya golf oynayalım mı?" diye babama soruyorum. Ayda birkaç kez, sadece ikimiz çıkmaya çalışıyoruz.

Babam telefonuna bakıyor, dikkatini vermiyor.

"Chris, Zack'i duydun mu? Haftaya golf oynayacak mısın?" diye annem tekrarlıyor.

Babamın yanakları pembeleşir ve telefonunu yüzüstü koyar. "Ah, üzgünüm. Gelecek hafta olmaz. İş takvimime bakayım." Gülümser.

Dikkatini veremiyor gibi görünüyor, ama ben kimim ki bunu söyleyebilirim?

Bölüm 11

Emilie

NEDEN tam nefes alamıyorum? Battaniyeleri üzerinden atıp yataktan neredeyse zıplıyorum. Telefonumun ekranına dokunuyorum, saat gece yarısını geçmiş. Bir saatten fazladır burada yatıyorum ama uykuya dalmak bir türlü olmuyor.

Neyin yanlış olduğunu tam olarak anlayamıyorum, ama kendimi iyi hissetmiyorum. Sanki cildim bir beden küçükmüş gibi ve kemiklerime çok fazla baskı uyguluyormuş gibi. Tamamen dik duran bir dünyada yanlamasına duruyormuşum gibi hissediyorum.

Dairede dolaşıyorum; adımlarımın ritmi düzenli, düzensiz kalp atışlarımla tam bir tezat oluşturuyor — kalbim çılgınca çarpıyor ve takılıyor. Uzuvarım ağırlıksız hissediyor, uzayın nasıl olduğunu hayal ettiğim gibi.

Uzay. Uzaydan nefret ediyorum. Unutulmak. Karanlık. Hiçbir şey yok. Tutunacak hiçbir şey yok.

Siktir. Durum daha da kötüye gidiyor.

Dudaklarımı sertçe ısırıyorum, acıyı hissetmeye ihtiyacım var. Orada, güven verici bir şekilde acı veriyor. Beynim kaçmaya çalışıyor ama sürekli tökezliyor, gün boyunca sakladığım şeylerde takılıp kalıyor. Çoğu zaman kontrol edebildiğim düşünceler, genellikle sadece geceleri ortaya çıkıyor. Ön kolumun derisini çimdikliyorum, sanki beni dizlerimin üzerine çöktirmek üzere olan rahatsız edici düşünceleri sıkıştırabilmeyi dilediğim gibi.

Oturma odası ve mutfakta sayısız tur attıktan sonra durup nabzımı kontrol ediyorum. *Sayıyorum ve hissediyorum*. Kalp atışlarını sayıyorum, kanın vücudumda dolaştığını hissediyorum.

Buradayım

*Bu gerçek.
Güvendeyi
m.*

Telefonumu, güvenlik ağımlı sıkıca tutuyorum — ya 911'i aramam gerekirse? Ekranı dokunuyorum, neredeyse bir saat geçmiş gibi hissetsem de sadece üç dakika geçtiğini görüyorum. Siktir. Sanki uçuyormuşum gibi hissediyorum.

Oturma odasındaki sandalyenin kenarına oturup başımı dizlerimin arasına gömdüm. Ciğerlerimin alabileceği kadar hava çekip nefesimi tuttum. Her saniye nefesimi tutarken, kalp atışlarım sprint hızından atlama hızına yavaşladı.

Derin bir nefes almaya çalışıyorum ama ağzımın köşeleri direniyor, cildim çatlıyor ve geriliyor. Dilim damağıma, sonra alt dudağıma baskı yapıyor ve sanki yer kalmamış gibi hissediyorum. Şişiyor mu? Yutkunabilir miyim? Alerjik reaksiyon böyle mi hissettiriyor?

Zihnim son birkaç saati gözden geçirerek suçluyu bulmaya çalışıyor. Hain.

Tetikleyici.

Nedenini bulamadığımda, soğuk su içmek için mutfağı koşar adımlarla giderim. Elimle dolap kapısını kesinlikle çok sert bir şekilde açarım ve bulabildiğim ilk bardağı kaparım.

Bardağı musluğun altına tutuyorum, yarısına kadar doldurup bir dikişte içiyorum. Her yudumda göğsümdeki sıkışma azalıyor, boğazımın kapanmadığını kanıtlıyor. Elimin tersiyle ağzımı siliyorum.

Buzz. Bir kısa mesaj gelir.

Zack

şuna bak

O bir makale gönderir ve bu resmi yirmi farklı versiyonda görmüş olsam da, başlık yenidir: **Zack Andersen Görünüşünü Mahvederken, Randevusu Büyük Başarı Elde Ediyor.** Mükemmel bir dikkat dağıtıcı. Sanki benim çöküşte olduğumu biliyormuş gibi.

Trivium'da geçirdiğimiz geceden bir makaleyi gözden geçiriyorum. Makalede Zack'in sıkıcı, tembel ve ilhamsız bir kıyafet giydiği yazıyor. Bu arada benim

kıyafetim 4,5 kırmızı tabanlı ayakkabı alıyor, bu da kıyafetin

başarılı olduğunu gösteriyor. Sıkıcı değildi

Yani tabii ki iyi görünüyorsun ama

biz iyi görünüyorduk sanıyordum

Ben

Vay canına, uyanık olacağını beklemiyordum

FJ gönderdi. Adamın Google uyarısı ayarladığını ve grup sohbetimize göndermek için böyle bir şey beklediğini düşünüyorum.

Fritz, ya da FJ, Upstate Cosmos'un ekipman yöneticisi. Ve Zack muhtemelen haklı. Hepsi yakın arkadaş olsalar da, fırsat bulduklarında Zack'e sataşmayı seviyorlar.

Neden uyanıksın?

Gerçeği söylemek yerine, "Şey, şu anda ağır bir obsesif kompulsif bozukluk nöbeti geçiriyorum ve bu takıntılı düşünceler beni boğacakmış gibi hissediyorum" gibi bir şey söylemek yerine, küçük bir yalan söylüyorum.

Ben görüyorum baloncukları baloncukları gösterir Zack
yazıyor yazıyor geliyor birkaç ve birkaç kez kayboluyor.
Sonra telefon çalıyor.

"Alo?"

"O makale beni uykusuz bırakacak. Bu benim kabusum," diyor Zack, sözleri hızlı ve kesik kesik.

Dudaklarımın sıkıca bastırılmış çizgisinden hafifçe kayarak en ufak bir gülümsemeye dönüştüğünü hissediyorum.

"Neden aradın?" diye soruyorum, gerçekten cevabı bilmek istiyorum. Ağzım kurumuş, öksürüyorum, sesimin kısılmasını gizlemek için.

Zack iç çekiyor. "Uyuyamamak en kötüsü. Sana bir hikaye anlatıp, belki de seni sıkarak uyutabilirim diye düşündüm." Gece geç saatlerde bile Zack, benim sadece özel durumlarda ulaşabildiğim bir enerji seviyesinde hareket ediyor gibi geliyor.

Gecemin böyle geçeceğini beklemiyordum. "Bunu yapmak zorunda değilsin..."

"Biliyorum. Belki de o lanet makaleden kafamı dağıtmam gereken kişi benimdir," diye alaycı bir şekilde söylüyor Zack, bu da beni neredeyse güldürüyor. "İki şey var. Birincisi, kabusun hakkında konuşmak ister misin?"

Konuşacak bir şey yok, bu yüzden "Hayır, pek değil" diye cevap veriyorum.

"Anlaşıldı. İkincisi, yarın sabah kahvaltı planın var mı?" Yarın. Çarşamba. Haftanın ortası.

"Planım yok."

"Sabahları en sevdiğim kahvaltı mekanına benimle gelmek ister misin? Senin evinde buluşabiliriz ve birlikte yürüyebiliriz."

Zack yakınlarda yaşıyor, yürüyerek on dakika mesafede. Kahvaltıya gitmemek için hiçbir neden yok, gece nasıl geçerse geçsin, yorgunluktan ölecek durumda olmam dışında.

"Kahvaltı iyi fikir. Tabii moda intikam turu gibi bir şey olmazsa. Yarın sakın bir gün geçirmem lazım."

Neredeyse dilim dolanıyordu. Hala aşırı aktif beynimin dikkatimi dağıtan etkisini sindirmeye çalışıyordum.

"Kesinlikle spor giyim tarzı bir yer," diye onaylıyor. Ben başka bir şey söylemeyince Zack devam ediyor, "Neden gidip rahatlamıyorsun? Amatör erkek striptizcilerin olduğu geceye gittiğim hikayeyi duydun mu hiç?"

Nedense dinlemek zorunda hissediyorum. Yatak odama doğru yürüyorum. "Hayır, onu duymadım, ama daha fazla. Kötü rüyalar görmek istemiyorum." Yatağıma uzanıp yorganı çeneme kadar çekiyorum.

Zack hafif ve net bir şekilde gülüyor. "Oh, bu komik bir hikaye. Söz veriyorum."

Hikayeyi anlatmaya başlar, sesi çocuk kitabı okuyan birinin sesi gibi yukarı aşağı değişir, sahnede çıplak kalmaktan bahsediyormuş gibi değil.

"Gerçekten, onların pazarlama stratejisi çok zayıftı. Bir erkek grubu dans yarışmasına katıldığımı sanıyordum. Kurallar basitti: İstedığınız herhangi bir erkek grubunun şarkısına dans edin ve kazanan 500 dolar alsın."

"Bunun cazibesi neydi? 500 dolara ihtiyacın yok ki."

"Şşş. Bu benim hikayem," diye diğer uçta hafifçe azarlıyor. "Mesele para değildi ama şöyle ki... Erkek gruplarını çok seviyorum. Eğlenceli olacağını düşündüm. Neyse, onların söylemedikleri şey, dansın striptiz olduğu idi."

Telefonumu yastığıma dayıyorum, Zack'in sesi hala kolayca duyuluyor ve vücudumu gevşetiyorum. Ağır ve yorgun kemiklerim, battaniyenin ağırlığıyla rahatlıyor. Bir elimi göğsüme koyuyorum, kendi nefesimin alıp verişinde güven hissediyorum. Kendimi yatağa daha da gömmek istiyorum, baskı hoş ve sıcak bir kucaklama gibi. Göz kapaklarım titriyor, açık kalmak için mücadele ediyor, ta ki sonunda mücadeleyi kaybedene kadar.

Ve Zack'in sesiyle uykuya dalıyorum.

Bölüm 12

Zack

"Geri dönmeden önce parkta biraz yürüyüş yapmak ister misin?" Kahvaltı mekanının önünde dururken Emilie'ye soruyorum. Elimi uzatarak onu davet ediyorum.

O, buzlu kahvesini sanki hayat kaynağıymış gibi tutuyor. Onunla apartmanında buluştuğumda ona bir tane getirmiştım ve bu sabah kahvaltıda bir tane daha sipariş etti.

Henüz erken ama hala bir kişi kamera ile gizlice bu etkileşimi kaydediyor. Beni rahatsız etmiyor — çekin o fotoğrafları ve yayınlayın. Hatta buna güveniyorum. Bir şey kesin ki, bunu Emilie için başarmam gerekiyor.

Dün geceki sesi kafamdan çıkmıyor. Sanki elini uzatıp paniği yakalayabilirsin gibi. Emilie her zaman tutarlı, kendinde ve çoğu kişiden bir adım önde olmuştur. Onu öyle duymak, tahtaya tırnak sürmek gibiydi.

Güneş Emilie'nin yüzüne vuruyor ve o da güneş gözlüklerini takıyor, başının üst kısmını terk ediyor. Dudaklarının bir köşesi yukarı kalkıyor, uzattığım elime uzanıyor, parmakları benimkine kayıyor.

Yüzümü kaplayan gülümseme bu kadar parlak olmamalı. Emilie her zaman birinin elini tutar, bu onun özelliğidir. Uçaktaki bir yabancı, Willow veya maç sırasında süitteki biri olabilir.

Sakin ol, Zack. Bu hiçbir şey değil.

Parkın girişinden geçerken onu kendime doğru çekiyorum. Saat henüz erken olduğu için park oldukça boş. Birkaç dakika sessizce yürüyoruz

Kuşlar cıvıldıyor, esinti ağaçların arasından geçerek yazın ortasında hala parlak ve yeşil olan yaprakları hışırdatıyor.

Rüzgâr, Ağustos havasını yumuşatarak mükemmel bir sıcaklık yaratıyor.

"En sevdiğin ay hangisi?" diye soruyorum. "Ocak."

Onun ne cevap vereceğini bilmiyordum ama bu değildi. Yüzüm beni ele vermiş olmalı.

Omuzlarını silkiyor. "Yeni bir şeyin başlangıcını severim. Taze bir başlangıç.

Ocak ayında her şeyi başarabileceğimi hissediyorum."

"Ocak ayı midemi ağrıtıyor." Eğilip, boş elimle karnımı tutuyorum. "Playoffların heyecanı. Ya hep ya hiç. Ya kazan ya da eve git."

Emilie bana dönüyor. "Anlıyorum. Aynı zamanı nasıl gördüğümüzün zıtlığı... ilginç."

"Ben ilginç *biriyim*," diye şaka yapıp omzuna hafifçe vuruyorum. Güneş gözlüğünün arkasından gözlerini göremiyorum ama eminim ki Emilie'nin meşhur göz devirme hareketini yapmıştır.

"Sen bir şeysin," diyor, dudaklarında hala bir gülümsemeyle.

Ding. Telefonu çalıyor.

"Kim telefonunun sesini açık tutar ki? Benimkini yıllardır duymadım sanki." Onu dürtüyorum.

"Zihinsel olarak akşamdan kalma hisseden biri," diye karşılık veriyor. Emilie elimi bırakıp telefonunu alıyor. Çok fazla bakmam gerekmiyor, gördüğü şeyi beğenmediğini anlamak için.

"Her şey yolunda mı?"

İç çeker, mesaja bir dakika daha bakar ve sonra telefonunu cebine koyar. "İyi derken sinir bozucu demek istiyorsan, evet."

Ben sadece büyük, kalın bir sessizlikle cevap veriyorum.

"Aile grubumuzun sohbeti. Dijital dünyada cehennem gibi bir yer."

"O kadar mı kötü?" Anladığım kadarıyla, Emilie'nin aile durumu pek iyi değil. Merak etmeme gerek yok. İstersen bana anlatır.

"Sürekli berbat. Şu anda, kız kardeşim aile grup sohbetimizde, son dakikada bir kişi daha eklememle tüm oturma düzeninin bozulduğunu pasif-agresif bir şekilde şikayet ediyor. Tek sayıdaki katılımcıyla ne yapacağız

ne yapacağız?!" Vurgulamak için elini alnına koyduktan sonra elimi tuttu.

Parmakları benimkilerle iç içe geçiyor. Hoşuma gidiyor. Hem de çok.

"Aile yemekleri her zamankinden daha dayanılmaz hale geldi."

Bunu anlayamıyorum. Ailem, ilgi çekici kalması için yeterli sayıda parçadan oluşan bir yapboz gibidir, ama parçalar her zaman birbirine uyum sağlar. Biz hep böyleydik.

"O zaman beni de götürmelisin. Ben işleri daha... katlanılabilir hale getirmekle tanırım."

"Bu pek mantıklı gelmiyor." O gülüyor. "Seni buna maruz bırakmam. En büyük düşmanımdan bile bunu yapmasını istemezdim."

Deneyimlerime göre, Emilie nadiren yapmak istemediği bir şeyi yapar. Ama aile meseleleri her zaman tuhaftır.

"Şanslısın ki, sormana bile gerek yok. Ben varım."

Yüzünü bana çevirir, adımlarımız öncekinden daha yavaştır. Sanki şaka mı yapıyorum yoksa ciddi miyim diye anlamaya çalışıyormuş gibidir.

Omuz silkiyorum ve gülümsüyorum. "Eninde sonunda onlarla tanışmam gerekecek.

Değil mi?"

"Doğru..." Sesi bir soru gibi kesiliyor ve beyin dalgalarını duyabiliyorum.

Boş kahve fincanını çöp kutusuna atar ve durup parkı seyrederiz. Onu kendime doğru çekerim, yanlarımız birbirine yapışır. Elim belinden kalçasına doğru kayar ve hafifçe oraya konur. Parmağım içgüdüsel olarak küçük daireler çizer, sanki bunu daha önce yüzlerce kez yapmışım gibi. Sanki yapılacak tek doğru seçim buymuş gibi.

Emilie başını bana doğru çevirip yukarı bakar. Ona küçük bir gülümseme atarım, zaten bildiğim detaylarını incelerim. Burnunun köprüsünü süsleyen çiller. Dudakları, sanki biri oraya bir kalp çizmiş gibi görünür.

Dikkatimi vermeye çalışıyorum. Emilie'nin yanında, bunu yapmam gerektiğini hissediyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor ve beni o ana geri getiriyor. Burunlarımız neredeyse birbirine değiyor. Daha fazla şey kataloglamak için eğilmiş olmalıyım.

Bir kamera. Gözümün ucunda. Kıçım kurtuldu.

Parmağımı çenesinin altına koyup kulağına yaklaşıyorum. "Orada bir kamera var." Sanki hissedebileceğim kadar rahatlamış gibi.

Göstermelik bir öpücük konduruyorum yanağına. En azından kendime öyle söylüyorum.

Bölüm 13

Emilie

"Bir kız, senin bir NFL oyuncusuyla yattığını öğrenmek için ne yapmalı?"

Keegan telefonunu masaya koyduğunda, Zack ve benim el ele yürüdüğümüz bir fotoğraf ekranı doldururken, kahvemi neredeyse tükürecektim. Tıpkı Michigan Üniversitesi'ndeki gibi, Keegan her zaman nasıl giriş yapacağını bilir.

"Geç kaldın," diye karşılık veriyorum, çantasını yerleştirip karşımda oturmasını izlerken. Kahve dükkanı etrafımızda uğultuyla dolup taşıyor; kulaklıklarla çalışan ve kendi sohbetlerini yapan insanlar, meraklı gözlerden ve kulaklardan bir nefes almamızı sağlıyor.

"Hanımefendi, hayır. Bana bilgi sakladığınız halde geç kaldığımı söyleyemezsiniz." Her hecede ellerini çırpıyor. "Anlat."

Yalan söylemek istemiyorum ama bu gerekli. Ne kadar az kişi gerçeği bilirse o kadar iyi.

"Sıradan bir şey. Öylece oldu." Kahvemi yudumlarken, fincanı sanki çok değerliymiş gibi tutuyorum ve aklıma gelen en sıkıcı ve belirsiz cevabı veriyorum.

Keegan, neredeyse gerçek olamayacak kadar kahverengi gözlerini devirir ve kendi fincanını alır. Köpüklü kapuçinoyu yudumlarken gözleri benimkilere takılır.

"Ne zamandır böyle oluyor?" Fincanın buharının üzerinden gözlerini kısıyor.

Olayın yaşandığı günden bu yana iki hafta geçti, bu yüzden dikkatli bir şekilde "Birkaç hafta" diye cevap veriyorum.

O başını sallayıp bir yudum daha aldıktan sonra, "Zack Andersen senin tipin gibi görünmüyor" dedi.

Şaka ona geri döndü, benim bir tipim yok aslında.

Kısa sarı saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Yani, o biraz... fırsatçı gibi görünüyor." Sesi sonunda yükseliyor.

Ona yan gözle bakıyorum.

"Sadece söylüyorum. Bir ilgiden diğerine atlıyor gibi görünüyor."

"Artık zıplamıyor," diye cevap veriyorum, umarım bu doğrudur. "Ve bunun önemi yok, insanlar istedikleri yerde zıplayabilirler." Ona anlamlı bir bakış atıyorum.

İnsanların kiminle yattığı umurumda değil. Bir anlamaya varmadıkça, birbirimize bağlı olmadıkça, bu beni ilgilendirmez. Aşk aşktır, orgazm orgazmdır.

Zack'in biraz playboy bir ünü var ama bu artık eskidi. Bekarsa kiminle birlikte olduğu kimin umurunda? Eğer bu bir kadın olsaydı, manşetlerin çok daha farklı bir anlamı olacağını biliyorum.

Beynim Zack'in birlikte gördüğüm isimlerin listesini gözden geçiriyor. Modeller, profesyonel sporcular, aktrisler, baristalar; o ayırım yapmaz. Her zaman o, her zaman işe yarayan dağınık sarı saçları ve genellikle o gülümsemesi.

Ugh, oraya gitme. O gülümsemeyi düşünme.

Keegan beni kendime getiriyor. "Lütfen bana onun da Eliza'nın düğününe seninle birlikte geleceğini söyle," diye yalvarıyor, kahverengi gözleri bu ışıktaki bal dolu gibi görünüyor.

Konunun değişmesine minnettarım. "Tabii ki," diyorum, sanki bu çok basit bir şey gibi, Zack'in araya girmediği bir şey gibi. "Bu hafta maçı yok. Programlarımızın bu şekilde çakışması çok ilginç." Bu kısım doğru. Böyle bir şeyin gerçekleşme olasılığı nedir bilmiyorum, ama sanki kaderimizde varmış gibi geliyor.

Konuyu sorunsuz bir şekilde değiştiriyorum. "Mağazadan bahset bana. İşler nasıl gidiyor?"

Keegan, geçen yıl açtığı butik mağazaya giriş yaparken bu sihirli kelimeleri söylüyor. İşletme derecesi, finans ve muhasebe konusunda başarılı olmasına yardımcı oluyor, ancak detaylara olan dikkati ve moda konusundaki bilgisi, trend olan parçaları trend olmadan önce satın almasını sağlıyor. Zekası çok güzel ve mağaza hakkında bu kadar tutkuyla konuşmasını dinlemeyi çok seviyorum.

Mağazayı çok seviyorum. Geçen yıl Willow'u oraya götürdüm ve basın, Keegan'a hak ettiği ilgiyi çekmesine yardımcı oldu. Onun geldiği noktadan çok gurur duyuyorum.

Bana yeni satmaya başladığı iç çamaşırı serisinden bahsederken telefonum çaldı.

Zack

Son dakika olduğunu biliyorum ama bu gece benimle dışarı çık

gitmek istediğim bir bar var ve sonunda Tripp ve Willow'u da ikna ettim

en de gelir misin?

Bu tam ona göre bir şey; arka arkaya üç hızlı mesaj. Midem bulanıyor ve bu his beni hazırlıksız yakalıyor. *Benimle dışarı çık*. Mesajları, onun konuşma tarzını hayal ederek okuyorum. Şimdi yatağıma geri döndüm, kalbim panikten yavaş yavaş sakinleşiyor.

Benim dikkatimi dağıtmam gerektiğini nasıl bildi? Zack, geri dönüşü olmayan noktaya gelmek üzereyken bana mesaj attı ve onun sayesinde uyuyabildim. Beklenmedik bu rahatlık göğsümü ısıttı.

"Emilie! Ablacığım. Şu haline bak!" Keegan, iki eliyle masanın kenarlarına vurarak bağırır.

Herkes başını bize çeviriyor.

Onu susturuyorum. "Neden bahsediyorsun?"

"Sen, kızarıyorsun, gülümsüyorsun. Dur tahmin edeyim, Zack mi?" Telefonu işaret ediyor. Tam isabetli olmasına rağmen gözlerimi deviriyorum.

Kızarmamalı ya da zihnimi başka yerlere kaydırmamalıyım. Her şey uydurma olduğunda düşünecek bir şey yok.

Ona mesaj atarken başımı sallarım. Yüzümdeki gülümseme yanaklarımı gerer. Bu rolü oynamak çok kolay.

Saat 9'da senin evinde olacağım.

Onun beni almaya geldiğini düşününce tenimi kaplayan sıcaklık dalgası. Ah, bayılacağım. Keegan'a gülümsüyorum çünkü onun beni izlediğini hissedebiliyorum.

Buzz.

İyi bir fotoğraf fırsatını kaçıramam.

Yüzümde ruh halimdeki düşüşü belli etmiyorum. Lanet olsun, Emilie. Neden kendine bunu yapıyorsun? Azarlamak durumu kontrol altına almak ve acıyı hafifletmek için yeterli değil. Hatırlatma. Bunların hiçbirinin gerçek olmadığını bilsem de, bazı anlar, bazı parıltılar var ki, bunlar bizim kendimize atfettiğimizden daha fazlası gibi geliyor.

Bunu Zack'e yapmam, ona yüklemem adil değil. Kurallar ve beklentilerle açık bir anlaşmamız var. Bunda seksi olan hiçbir şey yok.

Kahretsin, endişe ve kıskançlık parçalarının beklediği çukura düşmem adil değil. Telefonumu çantama koydum, şu anda Zack'ten veya başkalarından başka mesaj almaya ihtiyacım yoktu, ve kahvemi yudumlarken, öz farkındalığımın nereye kaçtığını merak ettim.

Bölüm 14

Emilie

El ele yürürken, Zack barın yakınına geldiğimizde sinir bozucu bir şekilde kollarımızı ileri geri sallıyor. Arkadaşlarımla, partnerimle ya da bu durumda sahte partnerimle olsun, el ele tutuşmayı tercih ederim. Terapistim bunun duyusal bir şey olduğunu söylüyor, ama ben bunun istenildiğini hissetme ihtiyacı olduğunu düşünüyorum. Belki ikimiz de haklıyız.

"Toplantı nasıldı?" diye soruyor.

Dürüst olmak gerekirse, Willow kendi plak şirketini kurduğundan beri her şey rüya gibi. "Çok iyi. İkinci tur konserler için yeni mekanlar bulmak çok eğlenceli. Konuştuğum herkes heyecanlı."

Willow kısa süre önce yeni turnenin ilk ayağını tamamladı ve ben şu anda ikincisini planlıyorum. Onun nerede çalacağını kontrol etmekten çok hoşlanıyorum.

"O zaman biraz eğlenmemiz gerek gibi görünüyor," diyor Zack, sesi yumuşak ve ikna edici, sanki bana meydan okuyor gibi.

Zack'e bakıyorum ve onun da bana bakıp gülümsediğini görüyorum. Siyah bir gömlek, kot pantolon ve elde etmek için torpil kullanmak zorunda kaldığını bildiğim Nike spor ayakkabılar giyiyor. En sıradan kıyafetlerle bile, yiyip bitirmek isteyeceğiniz kadar yakışıklı görünüyor.

Ben de bu gece spor ayakkabı giydim, ama onları dizimin hemen üstüne kadar uzanan kırmızı pileli etek ve omuzlarımı saran geniş yakalı siyah bir bluzla kombinledim. Keegan bunları butiğinden seçti ve o kadın asla yanılmaz.

Üstün biraz dekolte, göğüslerimi gösterecek kadar, ama dışarı çıkıyoruz. Ayrıca, kendimi içinde iyi hissediyorum. Keegan, benim asla seçmeyeceğim

ama sonunda kendime aitmişim gibi hissediyorum.

Willow ve Tripp'in içeride olduğunu bilerek kapıya yaklaşıyoruz ve güvenlik görevlisi bize içeri girmemiz için eliyle işaret ediyor. Bar karanlık ama stratejik olarak yerleştirilmiş aydınlatma sayesinde samimi bir atmosfer yaratıyor, aynı zamanda bodrum katında kilitli kalmış gibi hissettirmiyor.

VIP alanına girmek hala alışmadığım bir şey. Güvenlik görevlisi bizi gördüğü anda, bizi masamıza götürmek için bekleyen biri vardı. Kısa bir merdiven çıkıp yerine varıyoruz — bir bölüm ile diğer bölüm arasında bariyer oluşturmak için kasıtlı olarak asılmış kumaşlar ve yumuşak kadife yastıklarla donatılmış rahat banklar. Willow ve Tripp yan yana oturmuş, bizi bekliyorlar.

"Selam, aşk kuşları!" Tripp bizi görünce şaka yapıyor. Willow da ona şakacı bir şekilde iterek cevap veriyor.

Son üç haftadır Zack ile rol yapmam çok kolay oldu. Zack beni önüne geçirip, oturmadan önce eliyle kalçama dokunduğunda bunu fark ettim. Parmaklarının kumaşa dokunduğu yerlere bakmak için can atıyordum, sanki üzerime boya sürmüştü gibi, ama kendimi tuttum. Şimdi tek düşünebildiğim, ellerinin üzerimde olması ve bu eteğin altında tayt giymediğimdi.

"Eğlenmeye hazır mısın?" Zack kulağıma yakın bir şekilde, dudakları neredeyse gevşek buklelerime değecek şekilde, yanıma otururken diyor.

Kahretsin, bir içkiye ihtiyacım var.

BARMEN, masamıza özel kokteyl örnekleri getirip duruyor ve bugün yeterince yemek yemediğim açık. Henüz ikinci Aperol Spritz'imi içiyorum ama biraz sarhoşum, alkolün etkisi cildimde hissediliyor. Barmen bir sepet trüf mantarlı patates kızartması getirdiğinde, kendimi neredeyse onların önüne atıyorum.

Zack ve ben aynı patatesi almak için uzanıyoruz - patates kızartmasıyla neden böyle bir şey yapıyoruz? - ve gülüyoruz. Bu sefer, patatesi ağzına koyuyor ve çoğunu dışarıda bırakarak bana doğru eğiliyor.

içkilerden mi, yoksa Willow'un histerik kahkahalarından mı bilmiyorum, ama ısıyorum - kelimenin tam anlamıyla. Isıyorum, burunlarımız yakınlaşıyor, dudaklarımız neredeyse birbirine değiyor, patates kızartmasının benim payımı almak için.

"Onun seninle yemek paylaştığına inanamıyorum," diyor Tripp, kalabalık barda duyulacak kadar yüksek sesle. VIP alanında bile insanlar kabinlerinden ve masalarından taşıyor.

Zack'e "Ne?" diyen bir bakış attım.

"*Senin* kirli ellerinin yemeğime dokunmasından hoşlanmıyorum diye, herkes için de aynı şey geçerli değil."

"Sen *bana* hiç yemeğinden vermedin ki," diye Willow araya girer. İlginç.

Yanaklarım kızarır, kısmen kokteyl, kısmen de Zack, benden Willow ve Tripp'e bakıyor.

Zack tüm olaya dahil oluyor, kolunu omzuma dolayarak beni kendine çekiyor. Alnıma öptüğünde, Willow ve Tripp tezahürat etmeye başlıyor ve yüzümün saçlarım kadar kızardığını hissedebiliyorum.

"Tamam, ben bir içki daha alacağım. İsteyen var mı?" diye soruyorum ve sözlerimi bitirmeden barın yönüne doğru yürümeye başlıyorum. Garsonun bize daha fazla içki getireceğini biliyorum, ama sanırım biraz ara vermem gerekiyor.

Her şey çok kolaylaşmıştı. Dokunmaya eğilmek. Bacaklarımızın birbirine çarpması. Hızlıca bakışmak ama birbirimizi yakalamak. Tekrar tekrar. Onun ağzına bakmaya devam etmem.

Ciğerlerimi hava ile doldurup, nefesimi tutarak tezgaha yaslanıyorum. "O bir Aperol Spritz alacak," arkamdan bir ses geliyor.

Ama bu

Zack değil.

Colton.

Koluma hafifçe dokunduğunda tüylerim diken diken oldu. "Uzun zaman oldu, Emmy," dedi, yüzüme çok yakın bir mesafeden, sonra parmaklarının arasına saçımı alıp hafifçe çekti.

O takma adı sevmiyorum. Emmy. Seks o kadar iyiydi ki, istisna yapıp ona öyle seslenmesine izin verdim.

"Durumum değişti," diye cevap veriyorum, ona küçük bir gülümseme atıp barmenin içkimi hazırlamasını dikkatle izliyorum. Colton, çıkacağınız türden bir erkek değil, ama karşılaştığınızda

. Saygılı, güvenilir ve eğlenceli biridir. Ayrıca, randevulardaki felaketlerden yeterince bıkmış olduğumda arayacağım kişidir.

Onu gördüğümde midem altüst olurdu — bakışları, ilişkimizin sonunun nasıl olacağına dair bilmem gereken her şeyi anlatıyordu. Ama şimdi? Zack'e geri dönme isteği dışında hiçbir şey hissetmiyorum.

"Nasıl yani?"

Zack bana bakarken, ben de bizim yerimize bakıyorum, elleriyle saçlarını okşuyor, sanki onun hakkında düşündüğümü biliyormuş gibi.

Colton dilini şaklatıp güldü. "Gördüm. Pek inandım sayılmaz," diye şaka yaptı.

Kafamda alarm zilleri çalmaya başladı ve yüzümü ifadesiz tutmak için elimden geleni yaptım.

"İnanmayacağın bir şey yok," omuz silkiyorum, kızgın ya da sinirli değilim, sadece gerçeği söylüyorum. Tehlikede olan her şeyin içinde, benim geçici ilişkim listenin üst sıralarında değil.

"Sen ne dersen o." Ön kollarını bara dayar ve bana bakar. "Numaram aynı," diye mırıldanır Colton, barmen içkimi bara koyarken.

Arkadaşlarımın yanına dönerken, Colton'ın gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum, her zamanki gibi. Bu sefer daha hızlı yürümek, onun görüş alanından çıkmak istiyorum.

"O kimdi?" Zack, yanına oturur oturmaz soruyor. Willow ve Tripp kendi aralarında konuşuyorlar. Bir yudum alıyorum ve kabarcıklar dilimde dans ediyor, Aperol'ün hoş acılığıyla dengeleniyor. "Eski bir arkadaş."

"Artık oynamadığın biri mi?" Zack yaklaşarak sorar. Gözleri yoğundur, barın sıcak ışığı onların derinliğini ortaya çıkarır — zihninde canlandırdığın en mavi sular gibi.

"Oynamak için başka birini buldum." Parmaklarımı gömleğinin önüne koyup burnu burnumun hemen önüne gelene kadar onu nazikçe kendime doğru çekerim.

Belki içkilerin etkisi, Colton'la olan karşılaşma ya da Zack'in yüzünden hiç kaybolmayan sırtış yüzündendir, ama nefes alamıyorum. Ciğerlerim sıkışmış. Ara vermem lazım.

"Tuvalete gidiyorum," derim ve sözler ağzımdan çıkmadan yola koyulurum.

Koridora doğru giderken nefesimi toparlamaya çalışıyorum ve VIP alanında olduğumuz için şükrediyorum. Meslektaşlarımdan hiçbiri yanımda olmadığı için kimse beni durdurmuyor — kim olduğumu bilmiyorlar. Tanrıya şükür.

Koridor uzun ve loş, duvarların birleştiği her iki tarafta zemini ve tavanın üst kısmını aydınlatan ışıklar hariç. Neyse ki burada kimse yok — VIP alanında tuvalet kuyruğu asla olmaz, bu da kesin bir avantaj.

Sırtım duvara dayanıyor ve başımı eğip ışık sırasına bakıyorum, sonra birkaç saniye gözlerimi kapatıyorum. *Nefes al, tut, ver, tut.* Bu egzersizi birkaç kez tekrarlıyorum ve gözlerimi açma isteği duyuyorum.

Zack. Bu tarafa geliyor.

"İyi misin?" diye soruyor, sesi yumuşak.

Emin değilim, bu da beni tedirgin ediyor. Her zaman cevaplarım olduğu söylenemez ama genellikle kendim ve duygularımla ilgili konularda cevaplarım vardır — aşırı öz farkındalık falan.

Bir cevap ya da bahane bulamadan Zack yaklaşır ve sol kolunu duvara dayar. Nefesim kesilir. Donakalırim.

Bu da ne?

Parmağını, kafamdan bir santim bile uzak olmayan parmağını kullanarak çeneme hafifçe dokunur ve onu kendine doğru kaldırır. Zack başını çevirir ve yavaşça eğilmeye başlar.

Ne yapıyor?

Kahretsin.

O anda anlıyorum ki, dünyada onun beni öpmesini istediğimden başka bir şey yok.

Bölüm 15

Zack

ÇOK YAKINIM. Çok yakınım. Bu, bütün gece oynadığım acımasız oyun ve bunu yapan tek kişi ben değilim.

Bunu onun koyduğu kurallara bağlıyorum. Belki de bunun bir son kullanma tarihi olduğu için çok fazla risk yok? Yakalanma ihtimali yok mu?

Siktir. Bilmiyorum.

Bildiğim tek şey, Emilie'nin beni kendine çeken bir mıknatıs olduğu ve bu yüzden karanlık bir koridorda bulduğum kendimi. Barda konuştuğu kişi onu takip etmek üzereydi ve bu benim için hiç de iyi olmazdı.

Neredeyse onu içime çekiyorum — narenciye ve vanilya kokusu. Gözleri tavandaki ışıkları yansıtıyor; kenarlarında zümrütler bulunan koyu bal gibi. O kadar yakınım.

"Ne yapıyorsun?" Sesi nefes nefese ve sığ. Yutkunduğunu hissediyorum, parmağım hala çenesinin altında.

Yaklaşıyorum, dudaklarım yanağına değiyor ve kulağına fısıldıyorum, "Biri seni içeriye kadar takip etmek üzereydi." Gözlerim yana doğru bakıyor, ona bir ipucu veriyorum.

Bir saniye için sanki sırtı kavisleniyor ve kalçaları öne doğru hareket ediyor, belki yarım santim kadar ama çok daha fazla hissediliyor.

Emilie, barda duran ve şu anda sanki elinde penisi varmış gibi duran adama gözlerini dikti.

Onunla buraya girebileceğini mi sandı? Bu gece olmaz dostum. Oyun bitti.

"Colton zararsızdır," diye fısıldadı kulağıma, ben hala ona yaslanmışken.

Yüzümü geri çekip onun yüzüne bakarım. "Eski erkek arkadaşın mı?" Kıskanç bir pislik gibi görünebilirim ve bu sahte bir erkek arkadaş için gerçekten bir şey ifade ediyor, ama umurumda değil.

Emilie'nin vücudu kıkırdayarak hareket ediyor. "Kıskanç mısın?"

Evet.

"Soruma cevap vermedin," diyorum, çenemdeki kaslar geriliyor.

Dudakları eğri bir gülümsemeye çekildi ve duvara daha da yaslandı. "Erkek arkadaş değil." Gözleri, ihtiyacı olan bir şeyin cevabı varmış gibi benimkilere bakıyordu. "Daha çok seks arkadaşı gibi."

Seks arkadaş mı? Onun böyle bir şey söyleyeceğini beklemiyordum.

"Ne zaman karşılaşsak ve müsait olsak, sevişirdik. Duygusal bir şey yoktu." Sesi, sanki bana hava durumunu anlatıyormuş gibi, gayet doğal.

Onu çıplak düşününce sikim seğirdi. Kremse ve çıplak teni. Tamamen sergilenen mükemmel göğüsleri. Kalçalarının etrafındaki uyluklarının kıvrımı. Acaba boşaldığında nasıl görünür?

"Bu barda başka seks arkadaşın var mı? Erkek arkadaşın? Seni karanlık bir koridora takip etmeye hevesli başka biri?"

Emilie hayır anlamında başını salladı. "Şey, senden başka kimse yok." Göz kırptı ve yemin ederim ki, içimden çıkan şeytani kahkahayı engelleyemedim. Kafamı geriye çekip salladım, kendimi kontrol etmeye çalışıyordum.

İtme ve çekme. Bütün bu olayın uydurma doğası beni itiyor, ama bana bakışı, teninin benimkine dokunması, ellerimin sanki ona aitmiş gibi hissetmesi beni çekiyor.

"Sadece ben, ha?" diye alay ediyorum, bir tutam saçını kulağının arkasına koyup çenesini okşuyorum.

Gözleri yavaşça kırıyor. "Sadece sen," diye cevaplıyor, o kadar sessiz ki onu zar zor duyabiliyorum. Ama dudaklarının hareket ettiğini hissediyorum, o kadar yakınım.

Ağızlarımız bir nefes uzaklıkta. İkimizden birinin tek bir hareketiyle birbirine degecekler. Kahretsin, onu öpmek istiyorum. Belki de öpmeliyim?

Göğsü eskisinden daha hızlı inip kalkıyor. Bunun sebebi biziz.

"Beni öpecek misin?" diye soruyor Emilie, beni hazırlıksız yakalıyor.

Neredeyse ona bir öpücükle cevap verecektim. Kesin bir evet. Ama gözleri, sadece birkaç saniye için sağ tarafına kayıyor. Ben de ona bakıyorum ve Colton'ı görüyorum, hala garip bir şekilde ayakta duruyor.

Bu, durumu değiştirir.

Eğilip, dudaklarımız birbirine değmeden önce başımı yana çeviriyorum. "Şöyle bir şey var," diye fısıldıyorum, sesim alçak ve kısık. "Seni ilk kez öpeceğim zaman, eski seks arkadaşlarının önünde olmayacak." Nefesini tuttuğunu hissedebiliyorum. "Ya da arkadaşlarımız bizi beklerken." Başımı onun başına doğru eğiyorum.

"Öyle mi?" diye soruyor, sesi sadece gerçekten dinlersen duyabileceğin kadar titriyor.

"Kesinlikle öyle. İlk öpücük sadece bir kez olur ve ben bunu en iyi şekilde değerlendirmek istiyorum." Ne dediğimi pek bilmiyorum ama karanlık bir koridorda onu sadece bir kez öpüp öpemeyeceğimi bilmiyorum.

"Ben zamanımı yavaşça geçirmeyi seven biriyim."

Ama kendimi tutamadığım için dudaklarım kulak memesinden boynunun kıvrımına kadar kayıyor ve oraya yumuşak bir öpücük konduruyorum.

Emilie bana doğru
eğildi. Ve ben
neredeyse pes
ediyordum.

Bölüm 16

Emilie

WILLOW VE BEN el ele yüksek güvenlikli girişe doğru yürüyoruz. Bunu daha önce de yapmış olsam da, bugün farklı hissediyorum. Heyecanlıyım.

Elbette, Upstate Cosmos'un sezonun ilk maçı ve Super Bowl şampiyonu oldukları için evlerinde oynuyorlar. NFL'deki ikinci sezonları olabilir ama taraftarlarından bunu asla anlayamazsınız.

Willow'un güvenlik şefi Seth, birkaç adım önümüzde yürüyor. Buradaki güvenlik önlemleri fazlasıyla yeterli olsa da, kontrolü elinde tutması gerekiyor. Her zamanki gibi maçın büyük bir kısmında süitin dışında bekleyeceğini biliyorum.

Yine de onu seviyoruz.

Bu sezonun ilk maçı olduğu için Zack'in ailesi de geleceğini düşünmüştüm ama görünüşe göre çok gergin oldukları için pek maça gelmiyorlar.

Bugün bunu anlıyorum. Midem düğümlenmiş gibi ve maçın başlamasına her dakika yaklaştıkça daha da sıkılaşıyor. Geçen yıl neredeyse tüm iç saha maçlarına gittim ve evet, Cosmos'un kazanmasını istedim, ama şimdi durum farklı.

Süite girdiğimizde tanıdık yüzler bizi karşılıyor — çoğu diğer oyuncuların eşleri ve kız arkadaşları. Zack'in forması elbiseye dönüştürülmüş ve altına kömür grisi bir slip giydirilmiş, altından danteller görünüyor. Cosmos mavisi parlak botlar giyiyorum — Willow'un asistanı olmanın bir avantajı. Stilistler, markalar ve aklınıza gelebilecek her şey ona maç gününde giymesi için şeyler gönderir ve bazen ben de bundan faydalanırım.

Camın önüne gidip Zack'i bulmaya çalışıyorum. Özel takımların merkezinde onu bulmak kolay, çünkü sıcak yağda patlamış mısır tanesi gibi görünüyor. Bu adamın enerjisi eşsizdir, maç günlerinde hep böyledir.

Zack takım arkadaşıyla esneme yapıyor ve yemin ederim buradan onun kahkahasını duyabiliyorum. Onu sahada görmek sinirlerimi altüst ediyor. Gergin olduğumu inkar edemem ama aynı zamanda inanılmaz heyecanlıyım.

Bugün eğlenceli olacak.

Stadyum taraftarlarla doluyor, her türlü formatta Cosmos mavisi dalgalar - yüz boyasından özel formaya kadar her şey. Ev sahibi takımın maçı öncesi enerjisini seviyorum. Neredeyse canlı, nefes alan bir şey gibi.

Jumbotron, bir gruptan diğerine geçerek ısınmaları gösteriyor. Futbol, sert bir spor olduğu için bana tuhaf geliyor. Tehlikeli. Ama aynı zamanda dikkatlice koreografisi yapılmış bir dans gibi, her oyuncunun kendi sorumluluğu ve zamanlaması var ve hepsi bir araya gelerek oyunu oluşturuyor.

Bu büyüleyici. Her zaman öyleydi. Michigan Üniversitesi'nde ne kadar meşgul olursam olayım, hiçbir ev sahibi futbol maçını kaçırmadım. Cumartesi günleri The Big House'da özel bir şey var.

Upstate Cosmos'un ev maçları, bu hissi en çok yaklaştıran tek şey diyebilirim.

Trüf mantarlı patlamış mısır kokusu burnuma geliyor ve en sevdiğim atıştırmalığın sohbeti girdiğini anlıyorum. Onu bu kadar bağımlılık yapıcı hale getirmek için ne yaptıklarını hiç bilmiyorum; tek başıma bir kova dolusu yiyebilirim. Muhtemelen bir ara bunu yapmışımdır. Tereyağlı, lezzetli taneleri ağızma atıyorum ve Jumbotron'da Zack'i arıyorum.

Topu farklı takım arkadaşlarına atıyor. Onun işinin bu kadar niş olması bana biraz garip geliyor — topu tutmak ve temelde altı ila on beş yarda mesafedeki arkasındaki takım arkadaşına atmak. Genellikle, uzun atıcılar sadece punt ve ekstra puan denemeleri için sahaya çıkarlar, ama bahse girerim Cosmos bu sezon Zack'i bir tuzak olarak kullanmaya çalışacaktır.

Topu düzgün bir şekilde atıp hedefi vurabileceğini kanıtladı. Takımlar, top onun elindeyken her zaman bir hile oyunundan şüphelenir

şüphelenir, ya da onu bir oyun için sahaya çıkarırlarsa, bu sadece gerçek oyun çağrısından dikkati çekmek için olsa bile.

Ekran, bu stadyumdaki herkesin gördüğüne emin olduğum bir sahneye geçiyor: Zack, maçı kazandıran touchdown'ı atıyor ve Tripp onu yakalıyor. Herkes sanki gerçekte yaşıyormuş gibi tezahürat yapıyor. Tüm bu taraftarların Zack ve Tripp ile gurur duyduğunu düşünmek içimi ısıtıyor.

Zack saha kenarında yürürken, ellerini sanki kalabalıktan daha fazla enerji çekmeye çalışır gibi hareket ettirir ve kalabalık da ona karşılık verir. Zack onların bulunduğu alana yaklaştığında taraftarlar çığlık atar ve bağırır.

İşte o anda süiti görür. Kalabalığı coşturmaktan, ellerini beline koyup ağırlığını bir bacağına vermeye geçer.

Bana doğru bakıyor. Nefesim kesiliyor ve sanki bana ne yaptığını biliyormuş gibi süite doğru el sallıyor. Burada dikkatini veren herkes alkışlamaya başlıyor, bazıları ellerini omuzlarıma koyup şakacı bir şekilde beni itip kakıyor.

Sonra Zack bana bir öpücük gönderir. Süit gürültülü bir hale gelmekle kalmaz, Jumbotron kameramanı da lensini bize çevirir. Tam da benim kulaklarımdan kulaklarıma kadar gülümsediğimi ve başımı ellerimin arasına aldığımı görecektik kadar zamanında.

Willow elimi tutar, sıkar ve gözlerime bakar. Bir arkadaşın, şimdi değil ama daha sonra konuşacak bir şeyi olduğunda yaptığı gibi, anlamlı ve keskin bir gülümsemeyle gülümser.

Bu kamera nasıl bu kadar iyi olabilir? Kızıl saçlarımla neredeyse aynı renkteki kızaran yanaklarım 76.000 hayranın gözü önünde. Stadyum alkışlarla çalkalanıyor ve Zack de alkışlayarak takım arkadaşlarının yanına dönüyor.

Çok uzaklaşmadan önce bana bakar, Zack Andersen'ın o tam güçteki sırtışı ile. Öpüşmek için yalvardığım aynı dudaklar. Birkaç gece önce benimkine dokunmasını istediğim aynı ağız.

Benim kesin olduğumu düşündüğüm şeyleri sorgulamamı sağlayan doğuştan gelen yeteneği olan aynı adam. Mesela, Zack ile gerçekten çıkamayacağımı. Söz konusu bile olamaz. Olasılık dahilinde değil.

Ama şimdi? O kadar emin değilim.

UPSTATE COSMOS sezonun ilk maçını kazandı. Yanaklarım gülümsemekten ağrıyor ve kemiklerim mutlu bir yorgunluk içinde. Bunu gerçekten hissettiren, çığlık atan taraftarlardı; enerji zirveye ulaştıktan sonra düşüyor ve tekrar yükseliyordu, bazen hepsi tek bir oyunda.

Zack özel takım oyuncusu olduğu için performansı hatalarla ölçülüyor, bu da biraz acımasızca. Kazanılacak yardlar, atılacak sayılar veya hedeflenecek paslar yok. Bugün bunun önemi yok çünkü o mükemmeldi.

Kendimi tek başıma, kendi dünyalarında oyuncularını arayan aileleri izlerken buluyorum. Willow ve Tripp çoktan gitmişlerdi, Zack'le birlikte gideceğimi söylemiştim.

Botlarımın burunlarına odaklanıyormuş gibi yapıyorum. Parlaklık ışığı yansıtıyor ve fayans zeminde disko partisi gibi bir hava yaratıyor. Yalnız vakit geçirmekte bir sorun yok; daha çok kimsenin anına müdahale etmek istemiyorum.

Kollarım bana dolandığında, tek başıma disko partim kısa sürüyor.

"Bir ve sıfır, bebeğim!" Zack beni kaldırıyor, sırtım ona dönük, çenesi omzumla boynum arasındaki boşluğa yerleşiyor. Midem, rollercoaster'ın tepesinde, düşüşü bekler gibi ters dönüyor.

Zack beni yere indirdiğinde, dönüp kollarımı boynuna doladım. "Bugün herkes harikaydı. Aferin," dedim gülümseyerek.

Bunun ne kadar doğal geldiğini fark etmiyorum. O beni kaldırıyor. Ben de binlerce kez yapmışım gibi ona sarılıyorum.

Elimi tutar ve geri adım atar. Adam beni bir daire çizerek döndürür ve sanki bir film setindeymişiz gibi uzun bir ıslık çalar.

"Çok güzel görünüyorsun," diyor, "Hatta, haksızlık bile." Tam yanaklarımın daha fazla kızaramayacağını düşündüğüm anda, etrafımızdaki insanlara bakıp soruyor, "Bu forma ne zaman daha güzel göründü? Kimse yok mu? Yok mu? Tamam. Tahmin ettiğim gibi."

Çevremizdeki insanlar Zack'e gülerler. Bazıları alkışlamaya başlar ve Zack Andersen'ı bir kişi olarak özetleyen on saniyelik bir klip gösterebilsem, bunu gösterirdim.

Somon pembesi bir takım elbise ve beyaz bir gömlek giymiş, gömleğinin ilk birkaç düğmesi açık. Çoğu erkek daha rahat bir şey giyer ya da rahat bir şeyler yapmayı tercih eder, ama Zack moda anlarını sever. Saçları öne düşüyor — ben buna "kalp kırıcı saç kesimi" diyorum — ve gözleri, giydiğim forma gibi parlak mavi.

"Hadi bir selfie çekelim." Telefonunu çıkarıyor.

Ona yaklaşp bir elimi karnına koyuyorum ve sert kaslarla karşılaşıyorum. Boğazım kurudu, su içmem lazım. Kafasını benimkine yaklaştırıyor, ikimizin de kadrāja girdiğinden emin oluyor ve birkaç fotoğraf çekiyor.

"Arkanı dön. Formamın fotoğrafını çekmek istiyorum." Ona hayır diyemeyeceğim bir şekilde gülümsüyor.

Dönüyorum, sırtım tamamen görünür durumda.

"Kendine doyamıyorsun, değil mi Zack?" diye takım arkadaşım şakayla karışık soruyor.

Zack'e istediği fotoğrafı çekmesi için yeterince zaman verdiğimi düşünerek, Zack "Bu kadar güzel birini formanda gördüğünde, elinden gelen her şekilde tadını çıkarırsın." derken geri dönüyorum.

Her zamanki gibi çok çekici.

"Patates kızartması ve dondurma?" diye sorar.

Buna tek bir cevap var. "Tabii ki."

Zack parmaklarını benimkilerle iç içe geçirir ve tüm vücuduma sıcaklık yayılır. Elini elime koyması. Bana muhteşem demesi. Bana öyle bakması.

Çıkışa doğru yürüyoruz ve Zack kapıya uzanıyor ama açmadan önce duraksıyor. Hazır olup olmadığımı sormuyor ya da diğer tarafta ne olduğunu bana söylemiyor. Bunun yerine, yüzüme bakarak şöyle diyor: "Siktir. Formamda seni unutamıyorum."

Kapıyı açtığında, herkesin ilk gördüğü şey ona gülümseyen yüzümdü — milyonlarca wattlık, utanç duymadan. Bana özel, saklanması gereken bir şey gibi bakıyor. Gözleri dantele düşüyor,

dizlerinin ortasına kadar uzanıyor. Şimdi bana yutmak istediği bir şey gibi bakıyor.

Toparla kendini, Emilie.

Zihnim, Zack'in dikkatini çekmek için yarışan ve ikimiz hakkında sınırdan uygunsuz sorular soran basın sesini dışarıda bırakıyor. Sanki her şey boğuklaşmış ve beynim yer kalmamış gibi, hesaplama gücü kalmamış gibi.

Onun lanet sırtışı bana bunu yapıyor.

Paparazzileri geçtikten hemen sonra, tanımadığım sarışın bir kadın ellerini beline koymuş, açıkça Zack'i bekliyor.

Onu görür görmez Zack, "Oh, lanet olsun" diye inliyor.

Onu gözden kaçırmak zor, çünkü gerçek hayatta gördüğüm en güzel insanlardan biri olabilir. Model gibi. İnsanların hayalini kurduğu, sanatçıların resmettiği türden özelliklere sahip.

"Bebeğim, beni hiç aramadın," diyor sarışın kadın, sanki benim elimi tutmuyormuş gibi ona doğru bir adım atarak.

Beni burada durduğumu görmüyor mu?

"Hayır, görmedim." Zack bana bakarak bu noktayı vurguluyor ve kız ilk kez benim varlığımı fark ederek dönüyor. Cesurca.

"Eğlendiğimizi sanıyordum," diyor ve alt dudağını dışarı çıkararak somurtuyor.

Zack, açıkça rahatsız olduğu için elimi sıkıyor. "Eğlendik, ama ben açıkça söyledim, bağlanmak istemiyorum."

"Sen ilişki yaşamadığını sanıyordum," diyor, bana değil, birbirine kenetlenmiş ellerimize bakarak.

Zack'in ilişki yaşamadığına dair sözler canımı yakıyor. Dürüst olmak gerekirse, Zack'in bir haftadan fazla birlikte kaldığı bir kız arkadaşı ya da sevgiliyle hiç tanışmadım.

Omuz silkiyor. "Doğru kişi geldiğinde bu durum değişir herhalde."

"Eğer fikrini değiştirirsen, bize bir üçüncü kişi buldum. Şu anda şehrin her yerinde görünen Calvin Klein mankeni." Bu bomba, sanki bedava kahve için fazladan kuponu varmış ve onu bir yabancıya vermeye çalışıyormuş gibi üçlü ilişki teklif ediyor. Ayrıca, bahsettiği mankenin kim olduğunu biliyorum ve aklıma gelen tek şey "vay canına" demek.

Zack gülüyor. "Ben almayayım, Cassie. Yine de teşekkürler." Onun yanından geçmeye başlıyor.

"Al," der ve bir zarfı göğsüne yapıştırır. Onu nerede saklıyordu ki?

Ona bakar, eliyle ona dokunur, sonra zarfı alır ve yürümeye devam ederiz.

Zack, arabaya bindiğimizde hiçbir şey söylemez; zarf konsolun üzerindedir.

"Demek o Cassie'ydi. Eğlenceli birine benziyor." Ellerimi çırpıp kucağıma koyarım. "Sence sana ne verdi?"

"Bilmiyorum. Umurumda da değil."

"Bir zarfla park yerinde seni bekledi. Hiç merak etmiyor musun?"

"Pek değil. İlgilenmiyorum," diyor, sesi sakın ve düzgün. "İstersen sen bakabilirsin."

Ve sakın olamayan ve elindeki zarfı gördüğümünden beri meraklanan biri olduğum için, onun teklifini kabul ediyorum.

Keşke kabul etmeseydim.

Elimde üç tane çıplak fotoğraf var —gerçekten kağıda basılmış— birinin üzerinde ruj izi var. Ellerimi yıkamam lazım.

"Cassie işte," diyor Zack, sanki yağmur yağacak mı yağmayacak mı konuşuyormuşuz gibi, ama hava nasıl olursa olsun içeride kalmayı planlıyoruz. Sanki önemi yokmuş gibi.

"Bu sık sık olur mu?" diye soruyorum, cevabı gerçekten bilmek istediğimden emin değilim.

"Yani, evet ve hayır. Bana dijital olarak çok fazla fotoğraf gönderiliyor. Basılı çıplak fotoğraflar biraz agresif ama ben onları atacak kadar aptal değilim. Eve gittiğimde onları parçalayacağım."

"İki şey var. Birincisi, sen ve benim hayatlarımız çok farklı. İkincisi, bu biraz iğrenç."

"Ona mesaj atmadım. Geçen gün spor yaparken bana çıplak bir fotoğraf gönderdi, ben de silip geçtim. Önemli bir şey değil."

Kabul ederek başımı sallıyorum. Çünkü önemli bir şey olmamalı. Yani, Zack gibi bu tür deneyimleri sık sık yaşayan biri için?

Ama neden sanki yumruk yemiş gibi hissediyorum?

Bölüm 17

Zack

"MISS FIDGET, SORUNUN NE?" Emilie son üç dakika içinde sekizinci kez omuzlarını silkiyor ve boynunu gererken soruyorum. Arabadayız, akşam yemeği için ailesinin evine gidiyoruz ve o arabaya bindiğinden beri hareket etmeyi bırakmadı.

Bir aydır sahte bir ilişki yaşıyoruz ve artık ailesiyle tanışma zamanı geldi.

O, bugüne kadar gördüğüm en sahte gülümsemesiyle bana dönüyor. "İyiyim. Sadece zihinsel olarak hazırlanıyorum."

"İkinci adın ne?" diye soruyorum, aklını meşgul eden şeyden uzaklaştırmaya çalışarak.

"James."

Marie, Ann, Rose gibi bir isim bekliyordum, kesinlikle

James değil. "Emilie James. Çok özgün. Beğendim."

"Teşekkürler. İnsanlar bana bunun erkeklerin ikinci adı olduğunu söylemeyi çok severlerdi... sanki harflerin cinsiyetle bir ilgisi varmış gibi." Gözleri olsaydı, sözleri gözlerini devirecekti. "Seninki ne?"

"William. Bu da beni Zachary William Andersen yapar. Alfabenin neredeyse tüm harflerini çok çabuk öğrendim."

"C veya ch yerine K ile başlayan ilk Zack'im."

"Aslında benim adımda K harfi yok, tipik CH harfleri var. Ama bir gün okuldan eve gelip farklı bir yazılış istedim; görünüşe göre K harfine bir ilgim vardı. Ailem kabul etti. Gerisi malum."

"Dur, bu çok sevimli. Benim ailem asla böyle bir şey yapmazdı. Hatta takma adımı bile değiştirdiler. Arkadaşlarım bana EJ demeye başlamıştı, ama onlar Em veya Emmy'nin bir kıza daha uygun olduğunu söylediler." Pencereden dışarı bakarken sesi giderek azalıyor.

Bundan nefret ediyorum.

Elim onun dizine uzanıyor. Sıkıyorum ve o dudaklarında yarı hüznü bir gülümsemeyle bana bakıyor. Belki hüznü doğru kelime değildir, belki yorgun daha uygun olur? Aile ilişkileri karmaşıktır, biliyorum, ama onunki hep böyleymiş gibi görünüyor, çocukken bile, her şeyin kolay olması gerektiği zamanlarda bile.

"EJ, erken ayrılmak istersen, söyle yeter, hemen çıkarız." Yeni takma adını kullandığımda, gözleri neredeyse parlıyor.

"Teşekkürler, K ile yazılan Zack."

"EVİNİZ ÇOK GÜZEL. Burada bir aile yetiştirmek çok özel bir deneyim olmalı," diyorum, Ethan, Emilie'nin babası, yerleştikten hemen sonra bana uzattığı kırmızı şaraptan bir yudum alırken.

Ortam gergin. Eliza ve Mitch, anneleri Elaine'in yanındaki kanepede oturuyorlar. Ethan tek başına oturuyor, ben de Emilie'nin yanındaki ikili koltukta oturuyorum. Oda sosyal toplantılar için düzenlenmiş ama şu anda orada bulunan insanlar öyle değilmiş gibi geliyor.

"Oh, Michigan'da yaşıyorduk. Eliza NYU'ya gittiğinde şehir dışına taşındık. Hukuk fakültesine erken kabul edildi."

"Vay canına! Hukuk fakültesine mi gidiyorsun?" diye soruyorum, Eliza'yı sohbete dahil etmeye çalışarak.

Emilie şarabını içerken omuzlarının kulaklarına kadar yükseldiğini hissedebiliyorum.

"Okul Eliza'ya göre değildi. Kızımıza uygun değildi. Bunun yerine, Ethan'ın muayenehanesinde idari asistan olarak çalışıyor." Elaine Eliza'ya gülümser. "O ve Mitch *çok iyi* gidiyorlar."

Emilie öksürür, ağzını kapatır ve bir yudum su içer. Nasıl cevap vereceğimi bilmediğim için başımı sallarım.

Buraya geleli on beş dakika oldu ve anlamaya başlıyorum. Tam olarak ne olduğunu söyleyemem ama Emilie'nin buraya uymadığı açık.

"Emilie, Jen'den haber aldın mı?"

"Hayır anne. Michigan'a kızlar hafta sonu için gittiğimden beri haber almadım, o da tam bir felaketti. Bir süre Jen'den ya da diğerlerinden haber almayacağımı tahmin ediyorum." Sesi keskin ve savunmacı.

"Oh, arkadaşlıklarını öylece bir kenara atamazsın, Emilie. O kızlar liseden beri seninle birlikte."

Emilie'den yayılan öfke, uzanıp yakalayabileceğim bir şeydi. Bunun yerine, hayat kaynağıymış gibi kırmızı şarap kadehini tutmayan serbest elini tuttum.

"Benimle takılmak istemediler. Davet edilmemin tek nedeni Willow ile çalışıyor olmamdı. Konser biletleri, öğle yemeği randevusu ya da kim bilir başka neler istiyorlardı."

Siktir. Bu acıttı.

Elaine gözlerini devirip alaycı bir şekilde güldü. "Dramatik olma. Senin pek arkadaşın yok. Jen gibi birini kaybetmek yazık olur. Onun babası ve seninki, Michigan'a döndüğümüzde hala kulüpte golf oynuyorlar."

Nasıl bunu bu devam daha kötüleşiyor? Bu o kızının kızının ne kadar rahatsız olduğunu görmüyor mu?

Annemin Riley'e böyle davrandığını gördüğüm bir anı hatırlamaya çalışıyorum ama aklıma gelmiyor. Büyürken anne-kız kavgaları yaşamışlardır ama bu farklı. "Babam ve golf arkadaşının rahatı için beni istemeyen biriyle arkadaşlık kurmayacağım." Emilie'nin sözleri mide bulandırıcı derecede tatlı, alaycı ve yüzündeki gülümseme kulaktan kulağa.

Ağzından çıkan her kelimeyle kaşlarım yükseliyor ve ayakkabılarımı izliyorum. Birinin Emilie'yi istememesi fikrini kafamda oturtmaya çalışıyorum. Bu, onun hakkında bildiklerimle hiç uyuşmuyor.

"Willow biletlerini alamam ama Cosmos maçını izlemek istersen, eminim sana ayarlayabilirim."

Dürüst olmak gerekirse, bu insanlara gerçeklik çekinden başka bir şey vermek istemiyorum, ama

konuşma konusu ve teklif bir anda ağızımdan çıktı.

Ortaman havasını değiştirmek için çaresizim; hava, solumaman gereken duman gibi yoğun.

"Bir saniye... Anladım," diyorum ve dizlerime vurarak, farkına varınca daha dik oturuyorum. "Hepinizin adı 'E' ile başlıyor." Eliza yavaşça gözlerini kırptırırken, Mitch şaşkın bir ifadeyle bakıyor. "Alfabenin beşinci harfinin büyük hayranı mısınız, yoksa tesadüf mü?" Omuzlarımı silkiyorum.

"Evet, hepimizin ilk isimleri E harfiyle başlıyor," diye cevaplar Elaine, sözleri kaçmak istediğiniz bir plak çaların çizik sesi gibidir.

"Ah dostum, geçen hafta çok iyiydiniz. Harika bir ilk maçtı," Mitch bu gece ilk kez söze karışır. Uzun bir süre telefonundan başını kaldırır ve onu bundan sonraki birkaç saniye içinde bu kadar sevebileceğimi bilemem.

"Teşekkürler. İyi bir sezon olmasını diliyorum."

"Super Bowl gibi özel taktikler hazırladınız mı?" diye soruyor babası.

"Bir şeyler hazırlayabiliriz." Şarabımın geri kalanını içmeden önce onlara genel bir cevap veriyorum. Bu insanlarla oyun kitabının sırlarını paylaşmayacağım kesin.

"Düğüne gerçekten geliyor musun? Emilie ile mi?" Ethan, Emilie yanımda oturuyormuş gibi sormuyor.

"Beni hala kabul ettiği sürece." Ona dönüp dizimi onun dizine vuruyorum.

Annesi, her zamanki gibi neşeli bir şekilde araya girer. "Demek çıkıyorsunuz. Sadece birbirinizle mi?" Her hecede şüphe daha da artar.

Emilie kıpırdamıyor. Donmuş durumda.

"Evet." Garip gelmemek için uğraşıyorum ama bu konuşma çok saçma olduğu için çok zor. "Dürüst olmak gerekirse, ona hep ilgi duymuşumdur."

"Bize ilk randevunuzdan bahsedin," diye araya girer Eliza, bizi köşeye sıkıştırmaya çalışır. Emilie'nin bundan bahsettiğini biliyorum, ama abarttığını düşünmüştüm.

"Eliza. Ne yapıyorsun?" Emilie, kız kardeşine hoş bir tiksinti ile bakarak azarlıyor.

"Oh, bu hikayeyi çok seviyorum. Ben anlatayım." Elimi Emilie'nin dizine koyup sıktım, sonra öne eğildim ve dirseklerimi dizlerime dayadım. "Tripp ve Willow'dan Emilie'nin bu fırına ne kadar takıntılı olduğunu biliyordum. Fırın evinden birkaç blok ötede ve o her zaman aynı latteyi sipariş edip kruvasan alıyor. Bir keresinde hep birlikte dışarıdayken Willow'a kruvasan yapmayı öğrenmek istediğini söylediğini duydum. Ben de fırını aradım ve mesai sonrası sadece ikimiz için bir etkinlik düzenleyip düzenleyemeyeceklerini sordum." Emilie'ye bakmak için bir an durdum, o da şaşkın görünmemeye çalışıyordu. Hikayenin geri kalanını anlatmak için geriye yaslandım, böylece Emilie'den ailesine bakabilirdim.

"Ona randevumuzda artan yemekler olacağını söylediğimde, kabul etti. Bize kruvasan hamuru yapmayı öğrettiler ve ona bayıldığı latte tarifini verdiler."

"Kruvasan yapmak bir günden fazla sürer," diye alaycı bir şekilde Eliza, benim doğruyu söylemediğimi ima ederek.

"Bunu öğrendik. Birkaç gün sonra hazır olduklarında gidip aldık." Cümlemi bitiremeden, Emilie kolunu bana en yakın koluma doladı ve başını omzuma yasladı — sadece birkaç saniye için.

Eliza ve Mitch, sanki bir hata yapmamızı bekler gibi ikimizi izliyorlar.

"Bugüne kadar yediğim en iyi kruvasanlar," diyor Emilie, çenesini omzuma dayayarak.

"Mitch'in terfi aldığını duydun mu?" Elaine, sanırım Emilie'ye soruyor. Konunun değişmesi rahatsız edici. Sanki, başka biri sormuş olsa bile, ona en ufak bir alan bile bırakmıyorlar.

Kaşlarım çatılır ve sinir bozukluğu dalga gibi üzerime çöker. Emilie kolumu sıkar. Ona bakarım ve o başını hafifçe sallayarak "hayır" der.

"Hayır, söylemedim. Neden bize anlatmıyorsun, Mitch?" Adının her harfini sanki bir meydan okuma gibi telaffuz ediyor.

Mitch, yeni sorumluluklarını sıkıcı bir şekilde anlatmaya başlar. Ailesi güler ve takip soruları sorar. Eliza ona yaslanır ve sadık bir nişanlı gibi gülümser. Bana birkaç kez bakar, sanırım

hala dinliyor muyum diye bakıyor, ki maalesef dinliyorum. Emilie, muhtemelen yıllardır pratik yaptığı en sahte gülümsemeyi takınıyor.

Eliza ve Emilie'ye konuşma şekillerindeki fark tam bir saçmalık. Uzun zamandır beklenen güneş ışığı ile sürekli devam eden fırtına gibi. Sanki Eliza hiçbir şey yapamazken, Emilie hiçbir şeyi doğru yapamıyor gibi.

Her geçen dakika cildim kaşınıyor. Nihayet akşam yemeği bitmek üzere; Eliza ve Mitch düşün hakkında konuşup duruyorlar, ben ise tabağıma bakıp kenarındaki çıkıntıları saymaya çalışıyorum.

"Emilie, o elbiseyi nereden aldın?"

"Oh, Keegan'ın birlikte çalıştığı bir tasarımcı. Ne kadar eğlenceli, değil mi?" Emilie, elbiseye ve ardından annesine baktığında gözleri parlar. Hafif pembe renkli, dökümlü kumaş, onun açık ten rengi ve saçlarına mükemmel uyum sağlar. Belinde büzüşerek vücudunu ortaya çıkarır ve çok kısa değildir, uyluk ortasına kadar uzanır.

"Rengini beğendim. Ama bir beden büyük almalıydın, değil mi?" Elaine, ikiyüzlü iltifatla gülümser.

Çatalımı tabağıma koyup Emilie'ye uzanarak elimi dizine koydum. Kim böyle şeyler söyler ki? Bir anne çocuğuna böyle konuşmaz.

"EJ'i bu elbiseyle çok seviyorum. En sevdiğim elbiselerden biri." Emilie'ye bakıyorum, onun zavallı ailesine değil. Arabada öğrendiğim takma adı kullandığımda yüzü ıslıl ıslıl oluyor. "EJ" dediğimde herkes kaşlarını çatıyor.

Bu en küçük bir başkaldırı, ona nezaket ve saygı göstermesi gereken insanlara yönelik ince bir "siktir git" mesajı. Onun yerine, işleri zorlaştırıyorlar.

"Dediğim gibi, rengi muhteşem." Elaine beni yatıştırmaya çalışıyor ama işe yaramıyor.

Saatime dramatik bir şekilde bakıyorum. "Bu kadar geç olduğunu bilmiyordum. Emilie ve benim gitmemiz gerekiyor. Bu akşam Cosmos tesisinde bir işim var."

Masadan kalktığımda Emilie şaşırmış görünmüyor. Aksine, çantasını alırken rahatlamış görünüyor. Emilie'yi sevip desteklemesi gereken bu insanlara karşı dilimi tutmak çok zor.

"Cosmos maçına gelmek istersen EJ'e haber ver, ben hallederim." Bu insanlarla daha fazla zaman geçirmek istediğimden değil, ama annem bana, hak etmeseler bile insanlara nazik davranmamı öğretti.

Emilie, bu gece ikinci kez ona EJ dediğimde sırtıyor.

"Ben de geliyorum!" diye bağırır Mitch. Dürüst olmak gerekirse, eski sevgilisinin kız kardeşiyle evlendiğini hatırlamadan önce o kadar da kötü biri gibi görünmüyor. Onun bu gruptaki en sevdiğim kişi olması çok şey ifade ediyor.

Soğuk bir vedalaşmanın ardından, arabaya doğru yürürken Emilie'nin elini tutuyorum.

"Aslında daha kötüsü de olabilirdi," diyor, gözleri önümüzdeki kaldırıma sabitlenmiş halde. "Yani, harika bir deneyim değildi, ama onlarla daha kötü etkileşimlerim de oldu." Sözleri ağzından hızlı ve biraz nefes nefese çıkıyor. Belki de bu, kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibi, onun yararına bir şeydir?

Arabanın kapısını açmadan önce durup ona dönüyorum.

"Ne oldu?" Endişe, yumuşak yanaklarına ve altın rengi gözlerine yansıyor.

Alaycı bir şekilde gülümsüyorum. "İyi misin?"

"Aslında o kadar da kötü değildi. Yani..." Muhtemelen bir tür mazeret veya gerekçeyle sonuçlanacak bir yola girmeye başlıyor. Ama çok ileri gitmeden önce, onu hızla kendime çekiyorum. Kollarımı belinin ortasına doluyorum ve sıkıyorum. Başımı eğip omzuna koyduğumda, vanilya kokusunu içime çekiyorum.

O da bana sarıldığında, nefesini hissediyorum. Bana yaslanıyor, bana sarılıyor ve kalbim biraz kırılıyor.

"Sen bundan daha iyisini hak ediyorsun. O her ne haltsa."

Nefes aldığını hissediyorum, göğsü benimkine değişiyor.

"Teşekkür ederim."

O bırakmadığında, ben de tutunmaya devam ediyorum, onun bir kenara atıldığı, değeri verilmediği tüm zamanları telafi etmeye çalışıyorum.

Diğerlerini telafi etmek için yeterli zaman var mı kim bilir, ama lanet olsun, deneyeceğim.

Bölüm 18

Emilie

Zack'i sahte erkek arkadaş olarak düşünmem gerekenden çok daha fazla düşünmemiş olsaydım yalan söylemiş olurum. Ailemle ilgili olarak benim için hiç tereddüt etmeden ve sorgulamadan savunmaya kalkışmasıydı. Bana çok nazık davranıyordu; daha önce de öyle davranmıyordu ama bu seferki farklıydı.

Bana hiç yaşamadığım en iyi ilk randevuyu anlatış şekliydi. Hazırladığı hikayesi hızlı ve ikna ediciydi. O randevuya beni davet etseydi, hayır demek zor olurdu.

Ayrıca Zack de onlarla başa çıkabilir. Onun ailesinin muhtemelen çok sevimli olduğunu biliyorum; benim alışık olduğum çıkarıcı ilişkilerin aksine, birbirlerine karşı sevgi ve hayranlıkla dolu bir aile. Bir yandan, benim nereden geldiğimi bilmesi beni utandırıyor.

Zack'in beni çok iyi tanıdığını hissediyorum, ama ailemin enerjisine ayrılan kısım farklı. Elbette onları seviyorum. Ama önemli sınırlar koymak gerekiyor. Bir gün bir şey değişti ve ben ikinci plana düştüm gibi bir durum yok. Zamanla, çok konuşkan, çok gürültücü oldum ve onların planladıklarından farklı şeyler yapmak istedim. Eliza ise onlara hiç hayır demedi. Onların kızları için hayal ettikleri mükemmel kalıba uyuyordu. Yirmi beş yaşında hala ailesinin elini tutmak isteyen bir kadına pek yer yok.

Lanet olsun, onları New York'a taşınmaya ikna etti - babamın muayenehanesi ve her şeyle - sonunda bıraktığı bir üniversite için.

Asıl komik olan ne biliyor musun? Eliza'nın NYU'ya kabul edilmesini sanki büyük bir başarıymış gibi konuşuyorlar.

Eliza görüldüğünden daha akıllı ve bu beni çileden çıkarıyor. Yetişkin olarak hiç yakın olmadık. Bir gün, okuldan sonra çileklerinin üstlerini kesmek ve makarna ve peynir için süt ve tereyağını karıştırmak için yardıma ihtiyacı olan küçük kız kardeşimdi. Sonra bir anda, artık bana ihtiyacı olmayan kendi başına bir insan oldu.

Daha iyi bir ilişkimiz olması için kapıyı kapatmadım, ama Mitch ile evlenmesi her zaman canımı yakacak.

Mitch. Tanrım. Benden iki yaş büyük ve ben lise üçüncü sınıftayken bana takıldı. Rakip liseye gidiyordu ve arkadaşlarıyla birlikte gelip kimi bulursa onu kızdırmayı seviyordu. Ben lise son sınıfa gelene kadar çıkmadık. Ben üniversiteli erkek arkadaşı olan kızdım, muhtemelen sözde arkadaşlarımın bana akın etmesinin bir başka nedeni de buydu. Bizim için çok genç olduğumuz şeyler için gerekli tüm bağlantıları o kuruyordu.

Üniversitenin dördüncü yılına kadar her şey yolunda görünüyordu. Kampüs dışında bir evde yaşıyordum; aslında o ev, abartılı bir dolaptı, ama bulabildiğim en ucuz kiraydı ve herkesle iyi geçiniyordum. Kendimi güvende hissediyordum.

Mitch yaşadığım yeri sevmiyordu. Parlak gümüş rengi BMW'siyle gelip, sanki her şeyi daha iyi biliyormuş gibi bana ve diğerlerine tepeden bakarak konuşurdu. Özellikle bu evde başka erkeklerin yaşamasını sevmiyordu, sanki benim sadakatimi sorgulamasına neden olacak bir şey yapmışım gibi. Bu yıl Mitch babamın şirketinde staj yapmaya başladı ve o zaman her şeyin bittiğini anladım.

O, benim kesinlikle istemediğim bir hayata imza atmıştı. Bunun nasıl sonuçlandığını görmüştüm. Annemle babam yüksek sesle ve agresif bir şekilde tartışırlardı, ta ki bir gün tartışmalar sona erene kadar. Artık birbirlerinin yanında, kamuya açık yerlerdeki iki tanıdık gibi davranıyorlar, nazıkçe gülümsüyorlar ve minimum düzeyde konuşuyorlar.

Beni seven birini istiyordum ve Mitch'in babama yakın olmak için benimle çıktığını hep merak ediyordum, ama bunu çok fazla film izlemekten kaynaklandığını düşünüyordum. Aslında sormam gereken soru, belki de kız kardeşime yakın olmaya çalışıyor muydu?

O Şükran Günü'nü asla unutmayacağım. Ailem evimizi satıp New York'a taşınmadan önce, ailemle birlikte geçirdiğimiz son Şükran Günü'ydü. Stajımda sıkışıp kalacağımı sanıyordum, ama akşam yemeği hazırlamak için hala vaktim olduğunda, aileme sürpriz yapmaya karar verdim.

Mitch ve ben altı ay önce ayrılmıştık. Bu benim kararımdı ve bir süreliğine o hiçbir şey olmamış gibi davranarak benimle iletişimini sürdürdü. Bana bir hata yapacağımı ve farkına bile varmadan geri döneceğimi söyledi.

Çocukluğumun geçtiği evin kapısına doğru yürürken, heyecan kemiklerime işliyordu. İş ve derslerim yüzünden eve gelmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Bir ay önce yirmi bir yaşına girmiştım ve ailem beni görmeye gelemedikleri için çiçek ve bir şişe şampanya göndermişlerdi.

Bunların hiçbirisi önemli değildi, çünkü en sevdiğim günlerden birini ailemle geçirebilecektim. Asla çok sıcakkanlı ebeveynler olmamışlardı, ama tatillerde bir şeyler onları biraz yumuşatıyor gibiydi.

Beni biberiye ve taze pişmiş ekmek kokusu karşılıyor — büyükannemin sadece özel günlerde yaptığı bir tarif — ve ağır kışlık montumu kapıya asıyorum. Michigan'da Kasım sonu her zaman bir kumar gibidir, ama bu yıl hava çok soğuk. Annem, muhtemelen kapının kapandığını duyduktan sonra, antreye doğru yürüyor.

"Sürpriz!" diyorum, annemin hoşuna gideceğinden biraz daha coşkulu bir şekilde, ama ne yapayım, heyecanlıyım.

Bana sarılmak yerine, ellerini beline koyuyor. "Emilie, gelemeyeceğini sanmıştım." Kaşları karışıklıkla çatılıyor.

Ona sarılmak için adım atıyorum ve yanağına bir öpücük konduruyorum. "Başardım. Burası çok güzel kokuyor. Umarım akşam yemeğini kaçırmamışımdır." Annem peşimden gelirken yemek odasına giriyorum.

"Keşke arasaydın," diyor, sesinde tam olarak anlayamadığım bir ton var.

"Yani, eve gelmek için davet almam mı gerekiyor?" diye soruyorum, omzumun üzerinden ona bakarak.

"Şey, sadece..."

Sonra ne dediğini duymuyorum. Yemek odasına adımımı atmışken onları görüyorum: Eliza ve Mitch. Eliza ona yaslanıyor, o da Eliza'nın mükemmel düz çilek sarısı saçlarının ucuyla oynuyor.

Mitch? Eliza. Mitch ve Eliza. Hayır. Nasıl? Ne?

Midem bulanıyor ve kusacakmışım gibi hissediyorum.

Gözleri önlerindeki yemek tabaklarından daha büyük. Eliza yavaşça doğrulur, bir saniye boyunca gözlerimi kilitler, sonra tekrar Mitch'e bakar.

Hiçbir şey söylemiyor.

"Neden buradasın?" diye soruyorum, sesim ezilmiş ve çakıl taşlarına bastırılmış gibi.

Mitch dilini şaklatıp omuzlarını silkiyor. "Burada olacağını düşünmemiştim. Dinle, sana söylemek istedim ama bu hala yeni bir şey ve..."

"O kadar da yeni değil. Benim evimdesin. Şükran Günü için." En mutlu anılarımın bir kısmının saklandığı yemek odasına bakıyorum.

"Dinle, özür dilerim. Seni arayacaktım."

"Ayrılmamızın bir hata olduğunu ikna etmek için mi, yoksa kız kardeşimle çıktığını söylemek için mi? Bunlar birbiriyle çelişen iki fikir," derim ve nefesimi toparlamaya çalışırım. Ağlamak istiyorum ama bu adama kendimden daha fazla bir şey vermeyeceğim.

"Üzgünüm," diye cevap veriyor, ellerini kucağında tutarken, sanki rol yapıyormuş gibi. Bu sözlerin arkasında tek bir duygu bile yok, sanki özür dilemesi söylenen ama ne için özür dilediğini bilmeyen bir çocuk gibi.

"Peki ya sen?" Eliza'ya bakıyorum. Kusursuz Eliza. Daha fazla umursamıyor gibi görünemezdi.

"Planlanmış bir şey değildi," diyor ve kalkıp mutfağa doğru yavaşça yürüyor. Bana üzgün olduğunu söylemiyor. Hiçbir şey yapmıyor.

"Mükemmel zamanlama, Emilie. Akşam yemeği zamanı," diyor babam, hindi tabağını elinde tutarak yemek odasına girerken.

"Kalmalı mıyım bilmiyorum." Sesim kısık ve bundan nefret ediyorum.

Annem ellerini omuzlarıma koyuyor, beni teselli etmek için değil, ben bu konuyu kafamda çözmeye çalışırken hazırladığı masadaki yerime götürmek için.

"Emilie, burası senin evin. Otur. Yemeğini ye."

Ve hepsi bu kadar. Kız kardeşimin eski erkek arkadaşımla çıktığı gerçeği hakkında başka bir konuşma yapmadık. Ailem iletişim konusunda çok kötü olduğu ve sorunları ele almaktansa kaçınmayı tercih ettiği için bu çok da şaşırtıcı değildi.

Yıllar boyunca birçok küçük değişiklik oldu ama burada, bağlantı ve neşeyle dolu olması gereken bir zamanda otururken, bunun büyük bir değişiklik olacağını biliyorum. Hayatımın neredeyse her alanında kendime yer açmak için çaba gösterdim ama burada bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Benim için gerçekten yer yok.

Son Şükran Günü'nü, bildiğim tek evde, gözyaşlarımı tutmaya çalışarak geçirdim.

Telefonum titriyor, Keegan'dan bir mesaj gelmiş.

Keegan

şu anda mağazada bir felaket var

Yemek pişirme dersimizi ertelememiz gerekiyor.

Ben

Ne yapacağım? İki kişilik yemek pişirme dersine tek başına gidemezsin, bu ders tam anlamıyla insanların birlikte yemek pişirmesi için tasarlanmış.

Yalnız gitme ve iptal etme

yeni erkek arkadaşını davet et

Gözlerimi devirdim ama bu, kısa sürede bulabileceğim en iyi seçenek. Zack her an antrenmanını bitirmiş olmalı. Bugün Salı gecesi ve yarın onun izin günü olduğunu biliyorum — bu mükemmel bir fırsat.

Zamanın önemli olduğu için, onun adının yanındaki arama düğmesine bastım. O, mavi bir kalp ve terleyen emoji eklemek için adını düzenlemişti. Sonunda patlıcan vardı ve ben sadece onu sildim. Zack telefonu açar açmaz, "Hey, bu akşam planın var mı?" diye sordum.

Dışarıda rüzgârın uğultusunu duyabiliyorum; muhtemelen arabasına doğru yürürken "Planım yok. Tabii senin ailenle akşam yemeği yoksa, o zaman çok meşgulüm. Yapmam gereken şeyler var. Asla erteleyemeyeceğim önemli şeyler." diyor.

Gerçekten güldüm ve elimi ağızma koydum.

"Hayır, ailemle akşam yemeği değil. Aşçılık kursuna ne dersin?"

"Bir aylık yıldönümümüzü kutlamak için ne kadar mükemmel bir fikir!" diyor diğer uçta, ama şaka mı yapıyor yoksa ciddi mi, anlayamıyorum.

Yemek pişirme alanına girdik ve tepkiler mükemmeldi. Bu, üç derslik kursun son dersi ve insanlar genellikle partnerleriyle birlikte geliyorlar. Keegan ve ben, Zack ve ben... her neyse, o olmadan çok önce bu kursa kaydolmuştuk ve insanlar benim Zack Andersen, Upstate Cosmos'un altın çocuğu ile değil, Keegan ile birlikte gelmemi bekliyorlardı.

Ona, bu akşamki yemek için ihtiyacımız olan her şeyin hazır olduğu ve beklediği istasyonumuzu gösteriyorum. Zack, yanıma oturmadan önce diğer altı çifte kendini tanıtmayı ihmal etmiyor. Her el sıkışmada, çektiği her selfie'de ve güldürdüğü her insanda gurur dalgası beni sarıyor. Zack, nerede olursa olsun güneş ışığı gibi.

Şu anda şehirdeki bir Michelin restoranında aşçılık yapan şefimiz Beau, Fransız ve Zack'in Keegan gibi davranarak içeri girip elini çırparak odadaki herkesin dikkatini çekiyor.

"Evet, Şef," diye cevaplar oda ve Beau güler. Bu kesinlikle bir şaka ama hiç eskimez. Zack bana bakar, sanki ona önemli bir bilgiyi vermemişim gibi. O dik dururken, tüm dikkatini Beau'ya verirken, ben ona sırtıtarak yan gözle bakarım.

"Bugün cacio e pepe'yi fethediyoruz. Evet, bu bir İtalyan yemeği, ama Amerika'da pek çok kişi bunu yanlış yapıyor, İtalyanlar bu Fransız'ın size doğru yapmayı öğretmesinden rahatsız olmayacaktır." Ellerini ovuşturur.

"Chardonnay"lerin en safı olan Chablis'i bolca dökerek başlayacağız. Şimdi, şef, makarna sosunda şarap mı var diye düşünüyor olabilirsiniz. Ben de derim ki, peynirli Tanrım, şarap içmek içindir!" Kadehini kaldırır, beyaz şarap kenarından biraz sıçrar ve oda gülüşmelerle dolar. "Kelime oyununu bağışlayın, kendimi tutamadım. Cacio e pepe, peynir ve biber anlamına gelir. Şarap, bugün yemek pişirirken eşlik etmek ve keyif almak içindir."

Zack da onu taklit ederek bizi bekleyen şarap şişesini açar ve her birimize birer kadeh doldurur.

"Şerefe," diyerek bana bir bardak uzattı ve kendi bardağını benimkine çarptı. Kolunu omzuma doladığında nefesimi tuttum. Eli kalçama kondu ve ben, Şef Beau tarifi genel hatlarını anlatırken ona yaslandım.

Zack'e bu kadar yakın olduğum için yanaklarım dokunulduğunda sıcak gibi geliyor. Bu kaç kez olursa olsun, her zaman biraz gergin oluyorum. Sanki biriyle ilk kez çıkmaya başladığınızda, halka açık yerlerde sevgi gösterisinde bulunmayı denediğiniz gibi.

Zack yavaşça eğilir ve fısıldar, "Bu, son randevumuzdan çok daha iyi." Cümlesini, yanağıma bir öpücük kondurarak noktaladı. Dudakları dolgun ve cildimde kadife gibi.

Şimdi, bana "seni ilk kez öptüğümde, eski seks arkadaşlarının hiçbirisi yanında olmayacak" dediği barın koridorundayım. Sanki bu kaçınılmazmış gibi.

O dudakların benim dudaklarımla buluşmasının nasıl olacağını düşününce midem bulanıyor. Vücudumun diğer yerlerinde. Beni yavaşça ve keyifle öpecek mi, yoksa lezzetli bir kaos mu olacak?

Emilie, kes şunu.

Karnımdaki ateşi söndürmek için uzun bir yudum şarap içiyorum.

Bölüm 19

Zack

Bu geceki planlarımın bir parçası olarak peynir ezmesi olacağını mı düşündüm? Hayır, düşünmedim. Ama Emilie aradığında, özellikle babamla akşam yemeği yemem gerekirken o randevuyu ertelemek zorunda kaldığı için, hemen kabul ettim.

"Peynir ezmesi mi? O da neyin nesi?" diye fısıldayarak Emilie'ye şefin neden bahsettiğini soruyorum. Anlaşılan cacio e pepe yapmak çok zor bir iş ve çoğu insan sonunda topak topak, peynirli bir karışıklıkla sonuçlanıyor.

Emilie gülerek şakacı bir şekilde kaburgalarımın dirsek atıyor. "Dinle, bize anlatacak."

Emilie kesinlikle kurallara uyan biridir. Birkaç kez yarım adım önde gitmeye çalıştım, ama o nazikçe elini elime koyup başını hayır anlamında salladı.

"Ah, sen de o uslu kızlardan birisin." Sözler ağzımdan çıkmadan önce, gülmeme engel oluyorum.

"Bilmek istemez misin?" Şef bize peynir ezmesi yapımını gösterirken, o gözlerini şeften ayırmıyor. Umarım tadı kulağa geldiği kadar kötü değildir.

Siktir. Evet. Bilmek isterdim.

"Arada bir kötü olmak eğlenceli değil mi?"

"Yine, bilmek istemez misin?" Bu sefer bana dönüyor, gözleri devam etmem için bana meydan okuyor.

"Belki yaparım, EJ." Onun sevdiğini bildiğim takma adını kullanıyorum ve halka açık bir aşçılık kursu için fazla yakın olduğumuzu fark ediyorum.

Omzuna yaslanırken yüzümün yanında nefesini hissediyorum. Penisim halka açık bir yerde olduğumuzu unutmuş ve kendimi kontrol altına almak için hızla başka şeyler düşünmeye başlıyorum: buz banyoları, TRX bantları, bacaklarıma ağırlık koyup duvara yaslanmak.

Beau'ya dikkat ediyorum çünkü, yakışıklı bir adam olmasına ve muhtemelen sevgililerini krallar gibi beslemesine rağmen, o Emilie değil. İyi ki dikkat ettim, çünkü peynir ezmesi zor bir şey. Temel olarak, cacio e pepe kremalı sosu yapmak için tereyağı veya süt kullanmaz. Sadece makarna suyu, pecorino peyniri ve karabiber kullanılır.

Emilie makarnayı bitirirken, ben cam kaseyi kullanarak makarnayı karıştırabilmemiz için peyniri dışına çıkarmaya çalışıyorum. Şef ders başlamadan önce hepimize taze makarna yaptı, ne adam ama.

"Parmaklarım kramp girmeye başladı," diye sızlanıyorum, soğuk metal kaşığı tutarken, yuvarlak kenarını hamurun kıvamını ayarlamak için kullanıyorum.

"Oooh. Kötü işaret," Emilie makarnayı nazikçe karıştırırken sevinçle söylüyor.

Dudaklarımı ısıyorum ve ona gülerek tatmin olma fırsatı vermiyorum, her ne kadar bu iyi bir espri olsa da.

"O ellerinle peyniri mahvetme," diyor, ben kaseyin iç kısmına baskı uygularken.

"Eminim bu elleri düşünüyorsundur," diye alay ediyorum, peynir hamurunun bu kaseye bulaşmaması için tüm dikkatimi buraya vermişken.

"Ya düşünüyorsam?" diye karşılık veriyor Emilie ve vücudum donuyor. Yavaşça dönüp onun bana baktığını görüyorum. Bugün bukleleri çok dağınık, tam da sevdiğim gibi. Omuzlarını silkiyor ve şarabının geri kalanını içiyor, ela gözleri camın arkasından bana bakıyor.

Siktir, benim ellerimi mi düşünüyor? Beni mi? Ona dokunmamı mı?

Şarap şişesini alıp bardağına biraz daha şarap dolduruyorum. Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ama o, karıştırdığı makarnadan başını kaldırmıyor. Parmağımı çenesinin altına koyup, bana bakmaktan başka seçeneği kalmayana kadar yüzünü yukarı doğru çeviriyorum.

"Ya bu bukleleri ellerimle çekmeyi düşünseydim?" Vurgulamak için parmağıma kırmızı bir bukle sarıyorum.

Emilie'nin gözleri üzerimde ve sadece ikimiz varız. Odanın geri kalanı arka planda kayboluyor, sanki lanet bir romantik komedi yaşıyormuşum gibi ve

bunu sorgulamıyorum.

"Bana öyle bakmayı kes." Şeytani gülümsemesinin ardında sesi sessiz.

"Nasıl?"

"Sanki menüdeymişim gibi," diye telaffuz ediyor, ben de parmaklarımla saçını kıvırmaya devam ediyorum. Birbirimize yaklaştırmaya devam ediyoruz, gittikçe daha da yakınlaşıyoruz.

Siktir.

"Peynir ezmen neredeyse mükemmel! Très bien. Çok güzel." Beau kaseyi eline alıp incelemeye başladığında hemen birbirimizden uzaklaşırız. "Sırrını herkese anlatmak ister misin?" diye sorar.

"Şey, bilirsin, şampiyonluk ellerim var." Parmaklarımı salladım ve grup güldü.

An geçiyor, ama sanki her şey daha yeni başlıyor gibi geliyor.

"Bu, aşçılık dersinin en iyi kısmı." Şefin bana gösterdiği gibi kaşıkla makarnayı döndürüp bir ısırık alıyorum. Sos pürüzsüz ve biberli, çok ağır değil ve yeni favori yemeklerimden biri olabilir. Peynir ezmesinin yapımı biraz zor olduğu için bu, muhtemelen bir kurtarıcıdır, çünkü bunu haftada birkaç kez kolayca yiyebilirim.

Aşçılık alanının dışında, her çift için birer tane olmak üzere yedi masa sığabilecek küçük bir veranda var. Binanın çatısından yan binaya kadar uzanan parlak ışıklar, mükemmel bir atmosfer yaratıyor.

Anlıyorum. Bu, yapılabilecek çok eğlenceli bir şey gibi görünüyor.

"Bir sonraki seansa nerede kaydolabiliriz?" diye soruyorum, ağzım doluyken. "Cosmos için yapacak bir işim olmadığı sürece burada olduğumu biliyorsun."

"Benimle birlikte aşçılık kursuna kaydolmak mı istiyorsun?" Emilie sesini alçaltıyor, kaşığında bir yığın makarna,

Şimdiye kadar yediğim en iyi makarnayı çiğniyorum. Kahretsin, bu çok lezzetli. Peynir ezmesi zordu ama değdi.

"Neden yapmayayım ki? Çok eğlenceliydi. Sen eğlenmedin mi?" diye soruyorum, şimdi bunu tekrar yapacak olanın sadece ben olup olmadığını merak ediyorum.

Genelde diğer insanlardan oldukça eminimdir. Bazen Emilie kafamı karıştırıyor. Sahte ilişkiyi oynamakta çok mu başarılı? Benim kadar eğlenmiyor mu? Biz birlikte olmadığımızda o da benim onu düşündüğüm gibi beni düşünüyor mu?

"Seninle yemek pişirme kursuna katılmak isterim. Bir dahaki sefere kurs açıldığında, sen ve ben, tamam mı?"

Sen ve ben. Ben ve Emilie. Bu kulağa hoş geliyor.

"Sanırım şampiyonluk ellerine ihtiyacım var. Bu çok lezzetli." Kaşığındaki makarnanın ucunu höpürdeterek yiyor.

"Senin ellerin," diyorum, şefimizin ikram ettiği taze ekmeği yağa batırarak.

Yemin ederim ki kızarıyor, ya da belki de ben uyduruyorum.

"Beni davet ettiğin için teşekkür ederim. Yeni şeyler öğrenmeyi seviyorum," diyorum, son dakika davetine minnettarlığımı ifade etmeye çalışarak.

Çok fazla fırsatım var, ama son zamanlarda bunlar çoğunlukla görünüşümle ya da futbolla ilgili şeyler. Yeni şeyler öğrenmeyi seviyorum ve bu gece mükemmeldi. Emilie bir şekilde bunu daha da iyi hale getirdi.

"Ben de," diye cevaplıyor, elimi tutup bana klasik Emilie gülümsemesini gösteriyor. Tanrım, o kadar güzel ki. Nasıl olur da kimse onunla evlenmemiştir, anlamıyorum.

Vay canına. Belki de şarabı biraz azaltmam gerek.

"Bir sorum var," diye başlıyor Emilie, gözleri benimkilerle buluşmaya çalışırken, yanağında bir gülümseme belirliyor. "İlk buluşma hikayesini nasıl düşündün? Ailemle birlikteyken."

Derin bir nefes alıp seçeneklerimi değerlendiriyorum. Ona gerçeği söylemek mi, yoksa bir şey uydurmak mı? "Gülmeyeceğine söz verir misin?" diye soruyorum.

O başını sallar.

Gerginliğimi gizlemek için elimden geleni yaparken, "Bu, sana ilk randevu teklif edeceğim zamandı. Senin evet diyeceğini düşündüğüm şeydi. Sonunda kruvasan alabileceksen beni asla reddetmeyeceğini biliyordum

Omuzlarımı silkiyorum ve ellerimi ovuşturuyorum.

Hemen konuyu değiştiriyorum. "Fotoğrafını ekeyim. Bütün bu ortam," estetik mekanı işaret ederek, "sosyal medya için mkemmek."

Emilie, büyük bir lokma makarna yerken bana gülümser ve masadaki sıcak ışık ve mumlarla, lanet olası bir tanrıça gibi görünür. Onun birkaç fotoğrafını çekerim, hepsi de güzel çıkar.

"Bir selfie çekelim," diyorum. Ona doğru kalkamadan, o çoktan kayarak kuağıma oturmuş bile.

Tanrım. Emilie kuağıma oturuyor. Ereksiyon tanrılarına, penisimin uslu durması için dua ediyorum. Bu durumu garip hale getirmemeliyim.

"Böyle iyi mi?" diye soruyor.

"Tabii ki. İstediğin zaman kuağıma oturabilirsin." Dostum, bunu gerçekten kastediyorum. Onu kucaklayıp burada tutmak istiyorum.

Kolumu uzatıyorum ve birkaç fotoğraf çekiliyoruz. Birkaç saniye boyunca yanağıma öpücük konduruyor ve kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyorum.

Bunda şaşılacak bir şey yok. Emilie bana hep böyle davranır.

Bu durumun bir son tarihi olduğunu düşünürsek, bu çok talihsiz bir durum.

Ama ya sona ermesi gerekmeseydi?

Ben hayal kurarken, neredeyse kuağımdan düşüyor ve ben onu yakalamak için elimi kullanıyorum, kalçasını tutuyorum, ki aslında bu onun poposu. Tanrım, bu kıvrımlar kurallara aykırı olmalı.

"Vay canına. İyi misin? Peynir sarhoşu mu oldun?" diye soruyorum, elim onun kıında olduğu ve hemen ayağa kalkmadığı ya da elimi itmediği gerçeğinden dikkatimi başka yöne çekmeye çalışarak.

Bana dönüyor, kıkırdıyor, yanakları kızarıyor — soğuk hava, şarap ya da belki de utançtan olabilir.

Gülüşü snnce göz teması kurmaya devam ediyorum - yemin ederim, gözleri beni bir tür büyüye sokuyor. Aramızdaki hava kıvılcımlar ve elektrikle dolu. Kalkıp kuağımdan ineceğini düşündüğüm anda, parmaklarının arasına saımdan bir tutam alıyor.

"Sen hep benim buklelerimle oynuyorsun. Bu sefer benim sıram diye düşündüm." Birkaç teliyle oynadıktan sonra, tüm elini salarımin arasına soktu.

Donup kalıyorum. Elimi hareket ettirmekten, ona çarpmaktan ya da bu anı mahvetmekten korkuyorum.

Siktir. Neden bu kadar iyi geliyor?

İnlememi bastırıyorum çünkü, onun elinin saçlarımı okşamasına ilk tepkim bu olsa da, bunun halka açık bir yerde yapmamam gereken bir şey olduğunu biliyorum.

"Şimdi ellerimi düşüneceksin," diyor, ağzı benimkine çok yakın. Bunu yapmaya devam ediyoruz, bu pozisyonda kalıyoruz, ama ikimiz de pes etmiyoruz.

Başka bir masada biri çatal bıçak düşürüyor ve çıkan sesle Emilie, sanki hiç kucağımda oturmamış gibi ayağa kalkıp yerine geri dönüyor.

"İyi bir tane olduğundan emin olalım." Telefonumu alıp çektiğimiz selfie'lere bakıyor. Emilie birkaç saniye kaydırıyor ve sonra duraklıyor, sonra telefonu bana geri veriyor.

"İyi mi?" diye soruyorum.

"İyi," diye cevaplar, sesi neredeyse düz.

Ne olduğunu bilmiyorum, ama bir şeyler değişti. Bir dakika önce hissettiğim heyecana kıyasla hava bayatlaşmış gibi.

Emilie'nin bana bakmasını istiyorum, ama bakmıyor. Ne kadar çok istesem de.

Bölüm 20

Emilie

Ben

Zack

Hadi ama, çok lezzetli.

Pepe'ye (cacio e pepe) karşı bir ilgisi var.

buna ne dersin

senin cacio'na pepe'm var

tamam, uslu duracağım

iyi derken sıkıcı demek

istiyorum akşam yemeğin için

heyecanlı mısın?

Sonra beni arar mısın?

kıyafetin fotoğrafını da istiyorum

Her gün, bebeğim

Kafamı sallıyorum ve telefonumu çantama koyuyorum. Zack ile böyle şeylere kapılmanın ne kadar kolay olduğu endişe verici — örneğin, bir şey olduktan sonra ona arayıp olanları anlatmak gibi.

Bu gece, deplasman maçı için seyahate çıkıyor. Bu hafta sonu evde olduğum ve Cosmos'un maçını izleyemediğim için üzgünüm. Deplasman maçına hiç gitmişliğim yok ama Zack, planlar söz konusu olduğunda benim vazgeçilmezim haline geldi.

Bir yanım Zack'in gittiği yerde düzenli olarak görüştüğü birileri olup olmadığını merak ediyor. Böyle bir şeyi merak etmemem gerekir ama elimde değil. Geçen gece yemek pişirme dersinden sonra çekilmiş selfie'lerimize bakarken, "Kass blonde lawyer" adında biri ona üç mesaj gönderdi.

Bu kötü bir durum — benim için, onun için değil. O, planladığımız her şeyi ve hatta daha fazlasını yaptı. İlk ev maçından sonra Cassie'nin onu otoparkta beklemesi dışında, başka hiçbir şey — ya da kimse — olmadı.

Gözetlemeye ya da gizlice bakmaya çalışmıyordum, öylece oldu. Fotoğrafları görmek istediğimde, saklayacak bir şeyi varmış gibi çekinmedi.

Emilie, dur. O senin değil, gerçekten değil. Sana fazlasıyla verdi.

Mesajları görmeden önce, sonunda beni öpeceğini düşünmüştüm. Sanki haftalardır bu konuyu dolandırıp duruyoruz. Beni ilk kez öpeceği zaman, bunun bir seks arkadaşının önünde olmayacağına dair söylediklerini hala unutamıyorum.

Kahretsin, Colt neden o gece barda olmak zorundaydı ki?

Şu anda, ağzının ağzımda olması, dudaklarımızın nihayet birbirine değmesi nasıl olurdu diye acı çekiyorum. Ellerini saçlarıma koyar mıydı? Yoksa yüzüme hafifçe dokunur muydu? Belki dudaklarımı ısırırdı?

Restorana giriyorum, buradaki hareketlilik beni bu geceye geri getiriyor: Eliza'yı kutlamak için atıştırmalıklar ve içecekler. Geleneksel bekarlığa veda partisi yerine, New York'un en seçkin mekanlarından birinde hesabı kendisi ödemek istedi.

Tek isteği, gelin dışında herkesin siyah giyinmesiydi. Vintage bir Chanel pantolonum ve üç düğmeli, ince çizgili, siyah, kolsuz, V yakalı bir yeleğim var. Altında sadece sütyen giydiğim için vücut hatlarım ortaya çıkıyor ve kendimi harika hissediyorum. Zack'e göndermek için fotoğraf çekilmeye can atıyorum. Giysilere ve moda olan ilgimiz, beklenmedik bir şekilde aramızdaki bağı güçlendiriyor.

"Geldiğin için teşekkürler," diyor Eliza ve beni yıllardır yapmadığı kadar sıkı sarıyor. Bu beni hazırlıksız yakalıyor.

"Tabii ki, kaçırmazdım." Ona ve masadaki arkadaşlarına gülümsüyorum. Onlardan sadece birkaçını geçici olarak tanıyorum ve annemin sağlığı kötüleştiği için gerçekten tanıdığım kimse yok.

Eliza tekrar oturduğunda bana gülümsüyor ve beyaz askılı elbisesiyle muhteşem görünüyor. Elbise sade ve doğal özelliklerini ortaya çıkarmak için güzel bir şekilde basit.

"Üzerimde bir şey mi var?" diye soruyor. Sanırım çok uzun süre bakmış olmalıyım.

"Hayır! Elbiseyi çok beğendim. Sana çok yakışmış."

Bu iltifatla, sırtı arkasındaki sandalyeye yaslanırken kaşları normal pozisyonuna geri döner. Gergindir, ki bu pek mantıklı gelmez, çünkü bunlar onun en yakın arkadaşları olması gerekir. Belki de genel olarak düğün yüzündendir — tüm bu olay stresli olmalı.

"Millet, bu benim kardeşim Emilie." Eliza beni tanıtırken, ben de tek boş koltuğa oturuyorum.

Ateşe uçan kelebekler gibi, dikkatler bana yönelir ve neredeyse herkesin gözleri üzerimde olur.

"Seni şanslı kaltak. Willow ile arkadaş olduğuna ve Zack Andersen ile çıktığına inanamıyorum. Biz sana layık değiliz," yanımdaki platin sarışın kadın şarap kadehini havaya kaldırarak diyor. Masadaki diğerleri gülüyor.

Cildim kaşınıyor, ama kaşıyamayacağım bir yerde. Önümdeki sudan uzun bir yudum alıyorum.

"Söylesene, Willow gerçekten görüldüğü kadar iyi biri mi, yoksa ne var ne yok?" Platin saçlı kadın sorarken, masadaki herkes eğilir.

"Patronu ve arkadaşı hakkında dedikodu yapmayacak." Gördüğüm en uzun saçlara sahip ve beni tiksindirmeyen esmer bir kadın, Platinum'un omzuna vurur ve gözlerini devirir.

Platinum derin bir nefes alır. "Peki. Zack'in penisinin *büyük olduğunu* duydum. Bana bunun doğru olduğunu söyle."

Bu kişi beni gerçekten hazırlıksız yakaladığı için korkunç bir öksürük sesi çıkardım ve arkama uzanarak suyum aldım.

Garson, içecek siparişimi almak için tam da doğru zamanda geldi. Platinum sandalyesine yaslanarak bana yer açtı, ama bunun yeterli olacağından emin değildim — tabii odanın diğer tarafına geçmezsem.

Saygı duyduğum bir şey varsa, o da kadınları destekleyen kadınlardır. Dünyada yeterince sorun var, birbirimizle gereksiz yere rekabet etmemize gerek yok.

Bayan Platinum Blonde, kızların kızı gibi görünmüyor. Ayrıca, kim bir yabancıya böyle bir soru sorar ki? Kesinlikle hayır.

Eliza ona bir şey söylemek için eğilir ve Platinum, "Şaka yapıyorum. Sakin ol." diye cevap verince, bunu pek beğenmemiş gibi görünür.

Masadaki diğer kadınlara kendimi tanıtıyorum ve kimse Zack'in penisi hakkında soru sormuyor, bu yüzden bunu bir zafer olarak görüyorum.

Zack'e bunu anlatmak için sabırsızlanıyorum.

Hepimiz içkilerimizi aldıktan sonra, Platinum ayağa kalkıp kadeh kaldırır. "Gelin için!" diye bağırır ve gümüş çatal bıçağını bardağına vurur.

"Eliza en yakın arkadaşlarımdan biri ve onu ve Mitch'i kutlamak için biraz zaman geçireceğim için çok heyecanlıyım. Bir sonraki bölüm

eğlenceli olacak. Ayrıca, birkaç hafta sonra sahilde çok güzel olacak."

Ah, bu çok hoş. Belki de o kadar da kötü biri değildir? Kızların kızı olma ruhuyla, herkese bir şans verme ruhuyla, zihnimde yeni bir sayfa açıyorum. Ona kesinlikle bir şans verebilirim.

"Eliza ve Mitch'e ve sonsuza dek mutlu yaşamalarına!" Herkes küçük bir "woo" sesiyle ya da kadehlerini tokuşturarak içki içmeden önce.

"Emilie, plaja fazladan tek kişilik Cosmos getirmekten çekinme. Erkekler konusunda iyi bir zevkin var gibi görünüyor." Bana göz kırparak Eliza'yı işaret ederken, masadaki herkes onun az önce söylediği şeyi duymamış gibi davranır.

Söylediğim her şeyi geri alıyorum. Hiç şansım yok.

Göğsümde minicik bir delik açılır — böyle bir yer kaplamaya hakkı olmayan kıskançlık. Zack benim değil; gerçekten değil.

Aperol Spritz'imın yarısını orada içiyorum.

Gecenin geri kalanı sakın geçer, Eliza'ya çok fazla kokteyl ve masaya çok fazla yemek sipariş ederiz.

Şu anda keçi peyniri ile doldurulmuş, pastırma ile sarılmış hurma yiyorum, birisi hediyeleri açmamız gerektiğini söylüyor.

Eliza, bazıları muhteşem, bazıları ise pek de öyle olmayan iç çamaşırlarını açar, ayrıca üzerine adı işlenmiş ipek bir bornoz ve plajda uzanmak için bir güneş şapkası gibi standart gelin eşyaları da vardır.

Hediyem tek kalan hediye olduğunda, çantamdan altın rengi bir zarf çıkarıp, çok fazla içki içtiği için yanakları pembeye dönmüş Eliza'ya veriyorum.

Kız kardeşim oldukça ciddi bir eski erkek arkadaşıyla evlenmeseydi, belki iç çamaşırı yoluna gidebilirdim. En sevdiğim hediye türlerinden biri deneyimlerdir ve bu gece de öyle yaptım.

"Dalga geçiyorsun! Bunu nasıl başardın?!" Eliza zarfın içindeki kağıdı okurken çığlık atar. Sesinden sızan heyecana gülümserim.

Bazı bağlantılarımı kullanarak, en sevdiği restoranın şefi ile iletişime geçmeyi başardım. Teknik olarak, Keegan'ın elinde

ama o benim adıma bağlantılarını kullandı.

"Bu, şehirdeki en sevdiğim restorandan, en sevdiğim şeflerden birinin Mitch ve bana akşam yemeği pişirmesi için bir hediye çeki. Ama bizim evimizde!"

Masadakiler hep birlikte "aww" diye sesler çıkarırlar ve ben iyi bir iş çıkardığımı anlarım. "Emilie, teşekkür ederim. Çok düşüncelisin." Notu zarfa geri koyar

ve başka bir hediye çantasına koyar.

Kız kardeşimle uzun zamandır yakın değildik, ama onun tepkisi içimi ısıttı. Ne olursa olsun, o evleniyor. Sonra pişman olacağım bir şey yapmak istemiyorum.

"Emilie, Zack düğüne gerçekten geliyor mu?" Platinum, yanımdaki boş koltuğa otururken, yüksek sesle ve çok gürültülü bir şekilde sorar.

"Evet, düğüne benimle birlikte geliyor." Spritz'imın kalanını içiyorum, bir tane daha sipariş etme niyetim yok.

"O çok seksi. Bunu nasıl başardın? Böyle bir adamı nasıl kaptın?" diye soruyor.

Ne oluyor lan? Sinirli bir şekilde gülüyorum, yeni manikür yaptırdığım tırnaklarıma bakarak ne diyeceğime karar vermeye çalışıyorum.

"Bu davranışın komik mi, kabul edilebilir mi olduğunu bilmiyorum, ama değil. Bu akşam için ücretsiz tavsiyem, yabancılara erkek arkadaşlarının penis boyutunu sormayın veya partnerleri için yeterince çekici olmadıklarını ima etmeyin. Bu hoş bir davranış değil."

Her kelimeyle, sandalyesinde daha da geriye yaslanıyor. "Öyle demek istememiştim" ya da bu tür yorumlardan paçayı kurtarmak için her zaman kullandığı saçmalıklardan birini söylemek üzere olduğunu hissediyorum.

"Özür dilerim, ben..." diyor.

"Yeter," diye sözünü kestim ve parmağımı ona doğrulttum. "Özür dilediğin için teşekkür ederim. Şimdi, izin verin." Ayağa kalktım ve banyoya doğru yürüdüm, her şeyden çok sinirliydim.

Kapıyı açtığımda, Eliza'yı lavabonun önünde dururken gördüm — sadece o ve ben vardık.

"Bazı arkadaşların bu gece gerçekten çok formunda." Aynada yansıma kontrol ederken gergin bir kahkaha kaçırıyorum. "Üzgünüm, senin endişelenecek bir şey yok. Her şey yolunda."

"Bazıları ile aylardır konuşmadım. Bu gece hep birlikte olmak biraz tuhaf." Eliza ellerini yıkarken gözlerini yere indirir. "Açıkçası, bence bazılarının bu gece gelmesinin sebebi sensin. Bana Zack, Willow ve hatta Tripp hakkında sorular sordular. Bununla gerçekten ilgilendiklerini sanmıyorum." Kendini işaret ettikten sonra bana nişan yüzüğünü gösterir: platin bir yüzükte iki karatlık prenses kesim bir elmas.

Kalbim sıkışıyor. Bu hissi çok iyi bilirim ve ne kadar zaman geçerse geçsin, hala acı veriyor. İnsanların seni istemediğini veya seni bir basamak olarak gördüğünü fark etmek gerçekten çok kötü bir şey. İronik olan ise, onların seni istememesi çoğunlukla kendilerini yansıtıyor, seni değil, ama bunu yaşayan taraf olarak hiç öyle hissetmiyorsun.

"Onları yanında tutmak zorunda olmadığını biliyorsun, değil mi? Yeni arkadaşlar edinebilirsin," diye ısrar ediyorum.

Hayal kırıklığıyla iç çekiyor. "Ben senin gibi değilim Emilie," diyor, ve bu ilk kez olmuyor. Ama bu sefer, bu bir iltifat gibi geliyor.

Bana üzgün bir gülümseme sunuyor, ağzının sadece bir köşesi hafifçe yukarı kalkıyor.

Eliza, ben başka bir şey söyleme fırsatı bulamadan odadan çıkar.

Bölüm 21

Zack

EN SEVDİĞİM geleneklerden biri, babamın ilk deplasman maçına gelmesidir. İlk üniversite futbol sezonumdan beri, maç ne kadar uzak veya kötü olursa olsun, her zaman seyahate çıkar. Başlangıçta, sanırım babam ve annem birlikte gelecekti, ama annem çok gergin olduğu için vazgeçti.

Ailem, annemin futbol için fazla nazik olduğunu hep şaka olarak söyler. Özel takım oyuncusu olduğum ve nadiren gerçek bir sakatlık riskiyle karşı karşıya kaldığım halde, annem liseden sonra beni sadece birkaç kez maçta izlemiştir.

Babam ve ben her zaman akşam yemeği ya da ne bulursak onu yeriz. Bir yıl, maçtan önceki gece saat 11 civarında, mini bardan aldığımız çikolatalı kurabiye tabağı ve bira olduğunu hatırlıyorum.

Çok önemli bir şey gibi gelmeyebilir, ama bu her yıl sabırsızlıkla beklediğim şeylerden biri. Artık ona harika koltuklar ya da isterse saha geçiş kartı alabiliyorum. Nerede oturduğu umurumda değil, ama babamın orada olduğunu bilmek bana farklı bir enerji veriyor.

Maçımız erken saatte, bu yüzden babamla maçtan sonra akşam yemeği yemeyi planlıyoruz.

Herkesten önce soyunma odasıydım. Erken gelip, tüm takım gelmeden önce yapmam gereken her şeyi halletmeyi seviyorum. Telefonumu kapatmadan önce iki mesaj geliyor.

Dikkatli ol ve eğlen, ayrıca

kazanman iyi olur.

Ben

babamla akşam yemeği nasıl geçtiğini bana

haber ver, son zamanlarda biraz dalgın

Klasik Riley, her zaman bir şeylerin yanlış olduğunu düşünüyor ya da sürekli endişeleniyor. Her zaman biraz hipokondriyak olmuştur, bu da yarardan çok zarar verdiği kanıtlanmıştır. Bir keresinde beni ve ailemi omurilik menenjitine yakalandığıma ikna etmişti. Acı verici bir omurilik ponksiyonu ve gereksiz yere aşırı stresin ardından, boynumu çevirdiğimde ağrıyan, gerçekten şişmiş lenf düğümleri olan normal bir soğuk algınlığı geçirdiğim ortaya çıktı.

Riley'nin terapiye gitmesine neden olanın bu olduğundan eminim, ki bu da onun için çok gerekliydi. Hepimiz birkaç kez onunla birlikte gittik, hem tek başımıza hem de ailece. Terapisti, Riley olmak nasıl bir şey olduğunu açıklamaya yardımcı oldu; her gün yaşadığı endişe, endişelendiği şeyler, bazen kendini fiziksel olarak hasta eden şeyler.

Hepimiz çok şey öğrendik ve bunun için minnettarım.

Telefonum yine çalıyor, bu sefer arayan Emilie.

EJ

Keşke orada olsaydım

Zack ve Cosmos, haydi!

Ben

Bunu kaçırmam

Sonra, benim formamı giydiği bir fotoğraf geliyor. Ŗu anda onu halka açık bir yerde, spor bar gibi görünen bir yerde giyiyor. Kahretsin, bu çok seksi.

Kız kardeşinin bekarlığa veda partisi için giydiği kıyafeti bana gönderdiğinde yaptığım gibi, hemen fotoğrafı kaydettim. O, giydiği kıyafetleri sanki kendisi için özel olarak yapılmış gibi *giyen* türden bir insan, ne giydiği önemli değil.

Onu o takım elbise yeleği içinde, altında hiçbir Ŗey giymeden görmek, *bazı düşüncelere* kapılmama neden oldu. Onun yeleği tek tek düğmelerini açarak çıkardığını hayal ettim, ama tamamen çıkarmadan önce uyandım. Sahte bir kız arkadaş için uygun olandan çok daha fazla onun göğüslerini düşündüm.

Her maçtan önce olduğu gibi, sinirlerim bozulmuş durumda. Onları ve oyuna olan sevgimi fark ediyorum. Telefonumu kapatıp soyunma odasında sessiz bir dakika geçiriyorum.

Zaman dolarken 58 yardlık bir saha golüyle galibiyeti elde ediyoruz — bu oyuna ben de katkıda bulundum. Deplasman maçında tribünlere bakıp stadyumun her yerinde Cosmos mavisini görmek çok gerçeküstü bir his. NFL'de takım olarak sadece ikinci sezonumuz olması önemli değil — Cosmos taraftarları seyahat ediyor.

Asansör lobide açılıyor ve babamın kapının yanında beklediğini görüyorum. Beni görünce yüzü aydınlanıyor ve bu bakışı bir şişeye koyup sonsuza kadar saklamak istiyorum.

"Bay Yenilmez. Buraya gel." Beni kucaklayarak, erkeklerin yaptığı gibi sırtıma vurur.

"Harika bir maçtı," diye cevap veriyorum, elimi omzuna koyarak. "Geldiğin için teşekkürler."

"Her zaman," diyor, ama lobide etrafına bakınıyor. Bazen dışarıdayken hayranların bize yaklaşması onu tedirgin ediyor. Onu suçlamıyorum, halk bazen çılgın olabiliyor.

"İyi misin?"

Omuzlarını geriye doğru çekip "Evet, tabii ki. Her şey yolunda. Hadi yemeğe gidelim."

Babam maçın önemli anlarını anlatırken, akşam yemeği için seçtiğim steakhouse'a dört blokluk kısa bir yürüyüş yapıyoruz. Sesi hızlı, hayat dolu ve beni maç sonrası sohbetlerimize geri götürüyor. Babamın sevdiği bir şey varsa, o da futbol hakkında konuşmaktır.

Farkına varmadan, restoranda taze ekmek yiyoruz.

"Emilie hâlâ hayatında mı?" diye sorar ve ben de konunun değişmesini memnuniyetle karşılarım. Futbol hakkında konuşmayı sevmediğimden değil, ama babamla bira içip kızlar hakkında konuşmak benim için sıradan bir deneyim değildir.

Ben evet diye başımı salladığımda, o devam ediyor. "Onu ne zaman akşam yemeğine davet edeceksin? Annenin onu ağırlamak için can attığını biliyorsun. Ayrıca, böyle biriyle tanışalı epey zaman oldu."

Ben ısırırım. "Ne demek istiyorsun?"

"Sadece, o senin dikkatini çekmiş gibi görünüyor. Ve onunla birkaç sarhoş gece geçirdin. Hepsi bu."

Bu beni duraksatır. İlişkiler ve partnerler konusunda ailemle her zaman açık bir iletişimim olmuştur. Ailem, Riley ve bana her zaman güvenli ve rızaya dayalı seks hakkında konuşurdu, bu da çoğu arkadaşımın ebeveynlerinin onlara bir kutu prezervatif verip "kimseyi hamile bırakmayın" dediği bir dönemde, bu konuyu açık bir konuşma konusu haline getirirdi.

Bu beni hazırlıksız yakaladı çünkü o haklı. Ciddi ilişkilerim olmadı, nadiren insanları eve getirip ailemle tanıştırdım, ki üniversitede okuyup sporcuysan bu garip bir şey değil. Zamanımı futbola ve bunu yapmaya devam edebilmek için notlarımın yeterince iyi olmasını sağlamaya harcadım. Yirmi yedi yaşına geldiğinde bu daha garip oluyor.

"Zack, sorun değil. Seni nceki kararların, gecelerin ya da her neyse, hakkında kötü hissettirmek için söylemedim," diye babam, tepkimi hissederek telaşla ekliyor. "Sadece onu tanımaktan mutluyuz. Hazır olduğunda."

Ona inanıyorum. Düşündüğünü söylediği için değil, bana karşı dürüst olduğu için şanslıyım, sadece bir şeyleri kaçırıyor muyum diye merak ediyorum. Gerçek insanları. Gerçek bağları.

İkimiz de uzun bir yudum aldıktan sonra, "Bana ondan bahset," dedi.

"O çok zeki. Muhtemelen benim gibi biri için fazla zeki," diye içtenlikle inandığım küçük bir alaycı şaka yapıyorum. "O, neredeyse her şeyi öğrenebilen ve bunu bir uzman gibi yapabilen türden bir insan."

Tripp ve Willow'un yeni bir kar amacı gütmeyen kuruluş ve plak şirketi kurmalarına nasıl yardım ettiğini anlatmaya başıyorum. Ne kadar çok şey öğrendiğini. Hiçbir görevin onun için çok küçük olmadığını. Kişisel olarak boğuluyor olsa bile yardım elini uzatacağını.

Yemeğim geldiğinde ancak susuyorum. Muhtemelen yanaklarım kızarmış, bu gevezelikten biraz utanmışım.

"Vay canına. Oldukça etkileyici bir kadına benziyor." Babam tabağının üzerinden bana bakar, yüzümdeki gülümsemeye karşılık veren bir glmsemeyele.

Akşam yemeği sessiz geçer, ikimiz de tabağımızı bitirecek kadar aız. Tatlı olmazsa olmazdır ve seçim yapamadığımızda, crme brle ve bananas foster alırız.

"Başka bir şey ister misiniz?" tatlıyı getiren kadın soruyor, ama ben ağızımda bir atal dolusu pasta var.

Kafamı sallıyorum ve babam ağızım doluyken gülümsüyor.

"Hiçbir şey mi?" İki elini masanın üzerine koyar, bana doğru biraz eğilir ve gözlerini bana diker.

Bunu biliyorum. Dikkatimi çekmeye çalıyor. Herhangi bir şey derken, işini bitirdikten sonra yatak odasında olanları kastediyor. Her şeyi denedim, ama bu gece değil, şimdi değil.

"Hayır. Tamam. Teşekkürler." Kısa bir süre ona bakıyorum, sonra tekrar tatlıya odaklanıyorum.

Dekolte bölgesinden bir kağıt parçası çıkarır, masanın üzerine koyar ve "Al. Fikrini değiştirirsen, ne zaman istersen, bu şehirde olduğunda." der.

Bana kötücül bir sırıtış atıp arkasını dönüp uzaklaşıyor.

Numarayı alıp cebime koyuyorum ve otele vardığımda atmaya aklımın bir köşesine yazıyorum. Dudaklarımı ince bir çizgiye getirip, onun masamızdan uzaklaşmasını bekliyorum ve başımı kaldırıp babamın bana bakarken kaşlarını çatıldığını görüyorum.

"Çılgın zamanlar," derim, bu konuyu kapatmak umuduyla. "Dalga mı geçiyorsun? Ne yapıyorsun?"

"Pasta ile başlamak ister misin? Sorun değil..."

"Hayır, lanet tatlıdan bahsetmiyorum. O kadından bahsediyorum. Az önce Emilie hakkında uzun uzun konuştun. Onu övüp durdun. Aşık olabileceğin birinden bahsederken aptal gibi gülümsüyordun. Birlikte bir hayat kurmak, büyük işler başarmak istediğin birinden."

"Neden bahsediyorsun?" Kafam karıştı. Ne oldu? "Beni kesme." Babam parmağını bana doğrulttu ve başım belada gibi hissediyorum, bu yüzden yetişkin olmama rağmen dinlemeye ve kıpırdamamaya çalışıyorum. "Sen bundan daha iyisin Zack. Annen ve ben çok çalıştık ve sana saygılı bir insan olmayı öğrettik; güvenilebilir, sözünün ağırlığı olan bir insan." Durur, koltuğuna yaslanır, kollarını kavuşturur ve göz teması kurmaya devam eder.

"Mesele bu mu?" Uzaklaşan kadını işaret ettim. "Benim istemediğim ve ilgilenmediğim bir etkileşim için mi?"

"Onun numarasını aldın." Sesi buz gibi soğuk.

"Evet, atmak için. Bir sapığın onu alıp onu aramasını istemiyorum. Bana saygılı bir insan olmayı öğrettin ve ben de öyle yaptım." Durmak istiyorum ama sözler aklıma gelmeden ağzımdan çıkıyor. "Ben güvenebileceğin biriyim. Emilie'nin güvenebileceği biriyim. Benim istemediğim bir yabancıyla olan bir etkileşim yüzünden bana kızman çok saçma."

"Onu aramayacak mısın?" diye soruyor ve bu soru canımı yakıyor. Bana inanıp inanmadığını bilmiyorum.

"Hayır, onu aramayacağım. Al, numarayı al ve at gitsin, bir hafta sonra onu ara ve benim doğruyu söyleyip söylemediğimi kontrol et, ne yapmak istiyorsan onu yap." Küçük ve buruşuk kağıt parçasını alıp babama veriyorum.

Kağıda bakarken uzun bir nefes alır.

"Sadece hak ettiğın her şeye sahip olmanı istiyorum. Hak ettiğın insanlara. Emilie bu kategoriye giren biri gibi görünüyor."

Beynim tüm bu olayı anlamaya çalışırken, Riley'nin söylediğı şeyi hatırladım. Babamda bir terslik olduğunu fark etmişti; bu konuşma da onun söyledikleriyle uyuşuyor.

"Her şey yolunda mı? Hasta olduğunu falan mı söyleyeceksin?"

Babam, crème brûlée'nin içindeki kaşığı, üzerine serpilmiş şekerin üzerine vuruyor.

"Ne? Hayır! Hasta değilim. At kadar sağlıklıyım." Vurgulamak için göğsüne vuruyor. "Yaşlandıkça bu tür şeyleri daha çok düşünürsün, ya da belki de uçuştan yorgunumdur." Tatlıdan bir ısırık alıyor. "Üzgünüm, hemen sonuca varmak istemedim. Bu adil değil." Bana gülümsüyor.

Bir dakika sessizce oturuyoruz, sonra diyor ki: "Hey. Seninle gurur duyuyorum. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Teşekkürler baba. Öyle olduğunu biliyorum."

Konunun değiştirilmesini takdir ediyorum çünkü, bir şeyler olduğu açık olsa da, o bu konuda konuşmaya hazır değil.

Bölüm 22

Emilie

WHEN WE PLAY şehirli çocuklar için bir etkinlik düzenliyor ve bu da benim Cuma gecemi profesyonel sporcuların çocuklar gibi koşuşturmasını izleyerek geçireceğim anlamına geliyor. Bu etkinlik benim fikrimdi ve Cosmos'un sezon boyunca antrenman programını değiştirip tesislerini kullanmamıza izin verdiği için minnettarım. Cuma günü okuldan sonra olduğu için antrenmanı daha erken bitirdiler.

Amaç, *When We Play* ve Cosmos için biraz tanıtım yapmak çocuklar ise belirli futbol pozisyonları hakkında eğitim alacaklar. Tabii ki, Tripp ve birkaç geniş alıcı, Ben Gambill, quarterback olarak nasıl geri çekilip pas atılacağını gösteriyor, Zack ise uzun snapper ile ilgili her şeyi anlatıyor.

Oyuncular ve pozisyonlar tuhaf bir karışım olabilir, ama cuma akşamı gönüllü olarak katılabilecek kişiler bunlar.

Çocuklar kayıt olduktan sonra kendi Cosmos formalarına kavuşuyorlar ve ne kadar sevimli olduklarını görmek kalbimi sızlatıyor. Sekiz ila on iki yaşlarındaki kız ve erkek çocuklar, yeni takım formalarıyla etrafta koşuşturuyorlar. Hatta gerçek maçlarda takımın yaptığı gibi göz çevresini siyah boyamak gibi bir seçenek bile var.

Çocuk sahibi olmayı hiç düşünmedim. Liseden sonra üniversiteye gittim ve benim yolum alışılmışın dışındaydı. Ailem okul masraflarımı karşılamayı teklif etti ama ben kabul etmedim. Bu deneyimin lekelenmesini ya da herhangi bir şekilde başımın üzerinde bir yük olarak kalmasını istemedim. Ayrıca, hukuk fakültesine gitmediğim için zaten yanlış yolda olduğumu biliyordum.

Bunun yerine, okulda harika notlar almak için çok çalıştım ve okul dışında da elimden geldiğince para biriktirdim. Üç saatlik uykuyla idare etmeyi öğrendim. Tabii ki bu, partiye gitmek veya takılmak için fazla zaman bırakmıyordu. Mümkün olduğunca her spor etkinliğine katılmaya çalıştım, ama sosyal hayatım bununla sınırlıydı.

Üniversiteyi çoğu kişiden daha uzun sürede bitirdim, ancak minimum borçla ve onur derecesiyle mezun oldum ve bunu başardığım için gurur duyuyorum. Bir arkadaşımın arkadaşından Willow için bir asistan pozisyonu açıldığını duydum ve o günden beri hayatım tamamen değişti.

Şimdi, muhtemelen on yaşında bir kızın, neredeyse kendisi kadar büyük bir futbol topunu doğru şekilde tutmayı öğrenmesini izliyorum. Koşarken gülüyor, parkurda zikzaklar çiziyor ve bazı Cosmos oyuncularını onu yakalayamıyor.

Yumurtalıklarım. Çok acıyor. Çok.

Başım dönüyor ve kalbimin atışını hissetmek için elimi göğsüme koyuyorum. Kalbim düzenli bir şekilde atıyor, ara vermiyor ya da herhangi bir sorun yok. Derin bir nefes alıp ciğerlerimi hava ile dolduruyorum.

Bu hissi, tüm bu rahatsızlığı tanıyorum, çünkü hayatımı değiştirecek bu konuyu hiç düşünmemiştim: aile. Şimdi, kendimi her zaman birlikte yaşlanacağım bir partnerle hayal ediyordum — evlenip evlenmeyeceğimiz onlara bağlıydı. Ben evlenmek zorunda olan biri değilim.

Dürüst olmak gerekirse, tek istediğim beni sevecek ve destekleyecek biri.

Aynı hayalde çocukların da olması gerektiğini merak ediyorum. Of. Burnumun köprüsünde ter damlaları oluşuyor. Bu kar amacı gütmeyen etkinliği düzenlerken zihinsel olarak bu noktada olacağımı düşünmemiştim. Neyse ki, hazırlıkların çoğunu ben yaptım ve şimdi sporcuların samimi fotoğraflarını çekmekten sorumluyum.

Son olarak Zack'in bölümü var. Şu anda bir grup çocuğa futbol topunu atmadan önce doğru duruşu gösteriyor. Bunu bir oyuna dönüştürdü: en uzun süre ayakta kalan kazanır. Çocukların arasında koşuşturuyor ve taklitleriyle ve Zack'in sıradan şakalarıyla onları güldürüyor.

Hatta dans ekibinden bir ponpon alıp kulaklarının yanında sallayarak gıdıklayarak düşmelerini sağlamaya çalışıyor. Bu kesinlikle kurallara aykırı gibi görünüyor.

Sonra, punt dönüşlerinde nasıl blok yapılacağını gösteriyor. Hücum oyuncusu gibi davranıyor, kim topu geri getiriyorsa, çocuklar onu blokluyor ama o insan versiyonu bir pinball gibi davranıyor.

Zack'in gözleri benimkilerle buluşuyor, canlı ve parlak, açıkça kendi elementinde. Onu gördüğüm her durumda çok rahat uyum sağlıyor. On yaşındaki çocuklar, basın toplantısı, genel halk veya ailemle sıkıcı bir akşam yemeği olması fark etmiyor. Elim hemen kalbime gidiyor, kalp atışlarımı hissetmek için, ve bu sefer çok hızlı atıyor.

"Hey! EJ, dünyaya dön." Zack alkışlayıp el sallayarak beni gerçeğe geri getiriyor. Ne zaman ona ihtiyacım olsa, hep ortaya çıkıyor.

"Pardon, ne oldu?"

"Bir şey yok, sadece başka bir gezegendeymişsin gibi görünüyordun, çok üzgün bir gezegende. İyi misin?"

Hayır. Kendimi iyi olarak tanımlamazdım. Son birkaç gündür kaygım çok şiddetli. Dün gece ve bu sabah yine rahatsız edici düşünceler beynimi sıkıştırdı ve zihinsel olarak çok yorgunum.

"Her şey yolunda," diye yalan söylüyorum saatime bakarken. Etkinlik bitmek üzere; grup fotoğrafı çekme zamanı.

"Hala eve gitmek için araca ihtiyacın var, değil mi?" Zack, fotoğraf çekilmek için toplanmış çocukların yanına doğru yürürken, bir saniye kadar belime elini koyarak sorar. O eller. Onun parmakları. Keşke ellerini her yerime koysaydı ve bir çocuk etkinliğinde olmasaydık.

Başımı sallıyorum, kafam sanki kalın bulutlarla dolu gibi, çünkü şu anda sesimin nasıl çıkacağını bilmiyorum.

"STADYUMUN bugün çatısı kapalı olması iyi oldu," diyor Zack stadyumdan çıkarken.

Gökten gri ve uğursuz yağmur damlaları yağıyor. Çok hızlı yağan yağmurla dolan otoparkta yavaşça ilerliyoruz.

Upstate Cosmos'un özelliği, aslında Upstate olmamasıdır. Stadyum, şehir dışında, yeterli alana sahip olacak kadar uzak, ancak New York City'nin korkunç trafiğiyle uğraşmak zorunda kalmayacak kadar yakın bir konumdadır.

Telefonum bir bildirimle titriyor: şiddetli fırtına uyarısı. Zack'e bunu gösterdiğimde yola çıkmak üzereyiz.

"Yavaş sürerek dairenize dönmek sizin için uygun mu?" diye soruyor, arabayı park ediyor ve bana zaman tanıyor.

Alternatif seçenek stadyumda beklemek, ama bu pek cazip gelmiyor. "Evet, geri dönmeye çalışalım."

Çok yavaş sürüyoruz ve ben gözlerimi radardan ayırmıyorum. Henüz şimşek ya da gök gürültüsü yok, sadece şiddetli yağmur var. Otoyolun bazı kısımlarında su birikintileri var; çok hızlı süren arabalar bunu çok geç fark ediyorlar — birkaç tanesinin su üzerinde kayarak gittiğini gördük.

Kalbim hızla atıyor ve vücudum yorgun. New York'ta çok şiddetli hava olayları yaşanmadığı için genellikle hava durumunu pek önemsemem: kasırga, deprem ve hortum gibi olaylar çok nadir görülür. Ancak son birkaç gün ve uykusuzluk nedeniyle sinirlerim bozuldu. Evimi, yatağımı, kendi alanımı özlüyorum.

Bastırmaya gücüm yetmeyen düşüncelerim giderek daha yüksek sesle yankılanıyor. Ya karşıdan gelen trafiğe girersen? Ya o araba bize yandan çarparsa? Arabanın kapısı kilitli mi? Emniyet kemerim gerçekten takılı mı?

Zack, önümüzde bir araba savrulurken, frenlere basar ve kolunu göğsümün önüne uzatır. Önümüzdeki araba ile yeterli mesafe bırakarak sürmeseydi, muhtemelen onlara çarpacaktık.

"Bu insanlar biraz yavaşlasa ya," diyor, göğsü gergin nefes alıp verirken inip kalkıyor. "İyi misin?" Bana bakıyor, ben de başımı sallıyorum.

Çok sıkı tuttuğum telefonum titrer. Telefonu çevirdiğimde, başka bir hava durumu uyarısı göreceğimi sanmıştım. Bunun yerine, sosyal medya bildirimleri yağmur gibi yağmaktadır. Uygulamayı açarım ve midem düğümlenir.

Zack Andersen NSFW Videosu Sızdırıldı.

Gönderide, tamamen çıplak, bazı kısımları sansürlenmiş Zack'in bir fotoğrafı ve üzerine uzanmış sarışın bir kadın görünüyor. İkisi de açıkça çıplak ve ne yaptıklarını tahmin etmek zor değil. Düşünmeden yorumları kaydırıyorum: "@ehayestruelblue ne olacak?", "omg @ehayestruelblue'dan çok daha iyi", "iyi biriydi sanıyordum – zavallı Emilie". Herkes yorum yapıyor ve benim kullanıcı adıma anıyor, bu yüzden telefonum patlıyor.

Bunu yapamam. Hiçbirini. Hava durumu. Zack ile olanlar; iptal edip düğüne tek başıma gideceğim. Artık rol yapamayacak kadar bitkinim. Bunun canımı yakmadığını rol yapamayacak kadar.

Kendime işkence etmeyi sevdiğim için kısa videoyu tıklıyorum. Zack çıplak ve belinde çıplak bir kadın var. Zack onu duvara doğru yürürken gülüyorlar. Öpüşürken, ellerini birbirlerinin vücutlarında gezdirirken, telefonumu ters çevirip kollarımı göğsümde kavuşturuyorum.

"Hayalet görmüş gibi görünüyorsun," diyor Zack, bana bakarak ruh halimdeki değişikliği hissediyor.

"Daha ne kadar var?" diye soruyorum, şu anda bu konuyu konuşmak istemiyorum. "Sanırım on beş dakika." O yola odaklanıyor.

Dönüp pencerenin dışına bakıyormuş gibi yapıyorum. Koyu gri ve su dışında pek bir şey göremiyorum. Apartmanıma varana kadar pencereye düşen yağmur damlalarına odaklanıyorum.

Bölüm 23

Zack

EMİLİE'DE BİR SORUN VAR. Etkinlikte bile kendinde değildi, sanki gülümsüyor gibi ama bunu yapması gerektiğini bildiği için gülümsüyor gibi. Gergin ve sürekli elini göğsüne koyduğunu görüyorum. Bu durum, neler olduğunu anlamak ve onu bana geri getirmek için bir yol bulmak istememe neden oluyor.

O benim değil, aslında. Bunu yatmadan önce beynime ya da birlikte olduğumuz ve her zaman dokunmanın bir yolunu bulduğumuz tüm zamanları düşündüğümde sikime söyle.

Ailesinin ona nasıl davrandığını ve onun bunu nasıl kabul ettiğini gördükten sonra, onu korumak istiyorum. Buna ihtiyacı olmadığını biliyorum ama siktir, yine de yapmak istiyorum.

Hava çok kötü; yollar suyla dolmuş, ben de bizi eve güvenli bir şekilde ulaştırmaya çalışıyorum. Onun dairesine gitmeye çalışıyorum ama bazı yollar geçilmez durumda, tamamen su altında.

Sonunda onun sokağına geldim, ama önümüzdeki su baskını yüzünden yürümek zorundayız.

"Su basmayan bir yere park edeceğim, sonra da senin dairenize koşacağız, tamam mı?"

O hiçbir şey söylemiyor, bunun yerine çantasını ve *When We Play* çeyrek fermuarlı sweatshirtünü giyiyor.

O, "Benimle gelmene gerek yok. Ben iyiyim." dediğinde arabayı park ettim. Bu bir öneri değil, emir gibiydi. Elini kapı koluna koydu ve ben bir şey yapamadan kapıyı açtı.

Aceleyle kemerimi çözüyorum, cebimde anahtarlığımı arıyorum ve onun peşinden koşuyorum. Kaldırımlar henüz su basmamış, en azından şimdilik, ama gökyüzü gittikçe kararıyor ve yağmurun duracağına dair hiçbir işaret yok.

Onu apartmanının girişinde yakalıyorum. Emilie, içeri girmek için şifreyi girmeye çalışırken, yanlamasına yağın yağmurdan korunmaya çalışıyor. Apartman anahtarı da aynı elinde. Onun önüne geçip yağmurdan korumaya çalışıyorum. "Bana biraz yer açar mısın?" diye tersliyor.

Ne oluyor lan?

"Yer açmak mı? Lanet olası bir muson yağmuru var. Yardım etmeye çalışıyorum," diye bağıriyorum, rüzgar şiddetli ve tehditkar bir şekilde esiyor.

"Yardıma ihtiyacım yok," diyor ve anahtarlarını düşürüyor.

Eğilip anahtarları alıyorum ve onun önüne geçiyorum. "İhtiyacın yok, ha?" Sonunda şifreyi doğru giriyor, anahtarları benden alıyor ve tek kelime etmeden binasının kapısını açıyor.

Lobi boş, kapıcı bile yok.

"Görünüşe göre seni kızdırmışım. Ne yaptığımı söyle de düzelteyim," diye ısrar ediyorum, ellerimdeki suyu silkelerken.

O, yüzünün yan tarafındaki ıslak bukleleriyle hızla dönüyor. İç çekiyor, çantasını açıyor, telefonunu çıkarıyor ve onu tam yüzüme tutuyor.

Siktir. Cassie ile geçirdiğimiz bir geceden bir kare. Emilie'den telefonu alıp hafızamı tazeliyorum. O geceyi hatırlıyorum ve pervasız davrandığımı biliyorum. Tam anlamıyla bir seks kaseti değil, ama o birazını kaydedebilir miyiz diye sordu ve ben de evet dedim. Her şey rızaya dayalıydı.

Zamanlama pek uygun değil.

Telefonumu elimden alır ve arkasını döner.

"Bekle, Emilie." Koluna uzanıp onu durdurmaya yetecek kadar yaklaştım. "Belki de Cassie bu yüzden maça gelmiştir? başka bir Zack Andersen cameosu arıyordu."

Derin bir nefes alıyorum. Savunmaya geçmek istemiyorum ama o bunu zorlaştırıyor. "O video yeni değil. Geçen yıl, sponsorlarımdan biri için saçımı aptalca maviye boyadığım zamandan kalma."

Birinin geçici olarak saçlarıma Cosmos mavi boya sürmesinin iyi bir şey olacağını hiç düşünmemiştim, ama sanırım

çok daha sonra ortaya çıkan NSFW videosuna zaman damgası vurmak için uygun.

"Biliyorsun, bu senin fikrindi. Tüm bu sahte flört olayı. Habersizce ortaya çıktın ve ben bunu istememiştim, ama sen böylesin işte. Kimse Zack Andersen'a 'hayır' demez. Çok çekici ve kurnazsın ve LANET OLSUN. Neden bunu yaptın ki? *Bunu* aileme açıklamak için sabırsızlanıyorum."

Emilie öfkeyle bağıyor. Dudaklarının hareketini izliyor, dakikada bir kilometre hızla ağzından çıkan kelimeleri yakalamaya çalışıyorum.

"İçeri girelim ve sana açıklayayım." Sesimi sakın ve düzgün tutmaya çalışıyorum.

"Neyi açıklayacaksın? İnterneti kasıp kavuran seks kasetin mi? Tanrım, bu o kadar klişe ki dayanamıyorum. Sahte versiyonumuz buna bile değmez." Gülmeye başlıyor ve ellerini beline koyarak tavana bakıyor.

Klişe yorumu canımı yakıyor. Ona bir adım yaklaşıyorum, gözlerim gözlerine kilitlenmiş durumda. "Öncelikle, bunu yapma, bana klişe olduğumu söyleme. İnan bana, anlıyorum. Bunu senden duymama gerek yok." Emilie alaycı bir şekilde başını yana çevirir ve göz teması kurmaz. Kafamı ona doğru çeviririm, böylece bana bakmak zorunda kalır. "İkincisi, eğer bu," ikimizin arasını işaret ederim, "bu kadar sahteyse, neden bu kadar sinirlisin?"

"Ailemin nasıl olduğunu biliyorsun, zaten ikna olmamışlardı, şimdi de bu düğünde daha da büyük bir aptal gibi görüneceğim ve..."

Onun sözünü bitirmesine bile izin veremiyorum. "Ailen mi? Defol git buradan. Sen tanıdığım en gerçekçi insansın ve bunun ailenle ilgisi olmadığını *biliyorum*."

"Benim hakkımda her şeyi bilmiyorsun." Kollarını göğsünde kavuşturarak yüzüme bakıyor.

"Bilmiyorum. Ama galada bunu bitirme şansın olduğunu biliyorum, Mitch ve Eliza'ya şaka yaptığımı söyleyecektin. Beni aile yemeğine getirmek zorunda olmadığını biliyorum. Ayrıca istemediğin hiçbir şeyi yapmadığını da biliyorum. Sen de bunu istedin."

"Sen ortaya çıkıp bu düğüne geleceğini açıkladığında bana pek seçenek bırakmadın." Sanki sorunun cevabı bu apartman lobisinde bir yerde saklıymış gibi etrafına bakınıyor.

"Dalga geçiyor­sun. *Her zaman* bir seçeneğin vardır. Ayrıca, tüm kuralları ve şartları koyan sendin. Bunu açıkça düşünmüştün."

Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum, yüzlerimiz daha da yakınlaşıyor, gözlerinde öfke dans ediyor. Şimdi onu öpmek için en saçma zaman ama o dudaklara bakmaktan kendimi alamıyorum. O mükemmel dudaklar. Sanki aylarca ona dokunmak, ona sahip olmak, nasıl olurdu diye düşünmek, bu ana gelmiş gibi. Yine, zamanlama daha kötü olamazdı.

"Ve soruma cevap vermedin. Eğer bu sahteyse, neden bu kadar kızgınsın?"

Gözleri şaşkınlıkla parladı.

Tam da elektrikler kesilirken ve şehir sirenleri çalmaya başlarken.

Bölüm 24

Emilie

Merdiven boşluğuna açılan kapıyı hızla açarım, Zack'e çarpmak üzereyken o kapıyı açık tutar ve peşimden içeri girer. On ikinci katta yaşarken elektriklerin kesilmesi gibisi yoktur.

Sessizce merdivenleri iniyoruz, yolumuzu bulmak için cep telefonlarımızın ışıklarını kullanıyoruz. Neden beni takip ettiğini sormuyorum. Ona takip etmemesini söylemiyorum ve o da sorusunun hala cevaplanmadığını hatırlatmıyor.

Neden üzgünüm?

Kendimi kontrol etmek zor. Uykusuzluktan beynim bulanık, yağmurdan sıırıslıklam olduğum için titriyorum ve rahatsız edici düşüncelerin akşam için hak iddia etmeye hazırlandığını hissedebiliyorum.

Ya Zack'i de yanına alarak geriye düşüp kafanı çarparsan? Bizi bulmaları ne kadar sürer? Ya ikiniz de baygın olursanız? Bizi bulan kişi için ne kadar korkunç olur?

Zack'e karşı her zaman bir zaafım olmuştur. Onunla ilk tanıştığımdan beri, bana o şekilde baktığında kendimi önemli hissettim. Son altı haftadır yaptığımız her şey sınırları bulanıklaştırdı.

Muhtemelen her zaman daha fazlasını istemişimdir ama bunu asla dile getirmedim. Bunun ne kadar saçma olduğunu kendime mantıkla açıklardım: Zack gibi insanlar benim gibi insanlarla birlikte olmazlar. Şimdi ben klişe oldum.

Dairemin kapısına vardık ve ben kapıyı açtım, anahtarları sıkıca tutmaktan parmaklarım bembeyaz olmuştu. Zack peşimden içeri girdi ve kapıyı arkasında kilitledi.

Islak giysilerimle başlıyorum, kat kat giysilerimi çıkarıp çamaşır sepetine atıyorum.

"Sirenler. Fırtına var. Saatte 60 mil hızla esen rüzgar ve dolu," diyor Zack, o da ıslak giysilerini çıkarıyor.

Sadece sütyen ve külotla dolabıma gidiyorum ve vücudum o kadar çok titriyor ki başka bir şey düşünmek bile zor. Vücudum hafif ve sersemlemiş gibi, sanki bayılmak üzereymişim gibi. Gözyaşları akıyor ve sessiz kalmaya çalışıyorum ama başaramıyorum.

"Emilie. İyi misin?" Zack, dolabın hemen dışında soruyor. Artık yalan söyleyecek gücüm kalmadı. "Hayır. İyi değilim."

"İçeri girebilir miyim?" diye soruyor, ben yere çömelip kollarımı kendime doluyorum.

"Evet," diye boğuk bir sesle cevap veriyorum, nefes almaya çalışıyorum.

Bir de baktım ki Zack yanımda yerde oturuyor, ondan ödünç aldığım ve geri vermek için beklediğim kapüşonlu sweatshirt'ü ve külotunu giymiş. Telefonunu yere eğik bir şekilde koyarak dolabın en azından bir kısmını aydınlatıyor. Kollarımın iki yanından tutup beni yatağıma götürüyor ve oturtuyor. Dolabımda eşofman altı ve boğazlı kazak buluyor.

"Kollarını kaldır" dedi, sesi nazik ve şefkatliydi, sessizce gözyaşları yanaklarımdan süzülüyordu.

Dediğini yaptım ve o da bana tişörtü giydirdi. Kolumu kaldırdı ve bileğimde saç tokası aradı, buldu da. Saçımı topuz yaptı, yeni tişörtümü ıslatmamaya çalışıyordu.

Sonra önümde diz çöküp bacaklarımı eşofman altına soktu, sonra beni ayağa kaldırıp eşofmanı giydirdi. Zack'in beni giydirmeyi bitirdiğini düşündüğümde, iki çift uzun tüylü çorapla geri geldi — ikimiz için birer çift.

"Odanın ortasında, pencerelerden uzakta durmalıyız. Bence oturma odasına geçmeliyiz. Perdeleri ve panjurları zaten indirdim. Senin için sorun olur mu?" diye soruyor.

Hala gözyaşları akarken başımı sallıyorum. Elimi tutup beni oturma odasına götürüyor. Beni kanepeye oturtacağını düşündüğümde, o

beni sıkıca kucaklar. Sıkıca. O sırtımı dairesel hareketlerle okşarken vücudum hala titriyor. Nefes almak için ona ihtiyacım varmış gibi ona tutunuyorum.

Şu anda, belki de ihtiyacım var?

O bizi ileri geri sallarken, yüzümü göğsüne yaslıyorum. Bir eliyle kolumu okşarken, diğer eliyle sırtımı tutuyor. Baskı mükemmel. Bunu nasıl yapıyor bilmiyorum — istemeden ihtiyacım olanı bana veriyor.

Karanlık oturma odamda, pozisyonlarımızı değiştirerek ama birbirimize sarılmaya devam ederek ne kadar süre böyle durduğumuzu bilmiyorum. Titrememin ve gözyaşlarımın durması ve kemiklerime sıcaklığın geri gelmesi için yeterince uzun bir süre.

Zack geriye uzanıp ellerini yüzümün yanlarına koyuyor. "Herhangi bir yerde mum var mı? Telefonlarımız için şarj aleti var mı?"

Apartman kapısının yanındaki dolabı işaret ediyorum. "Orada acil durum kiti var." Zack gülümsüyor.

Kanepede, sahip olduğum neredeyse tüm battaniyeleri üzerimize örtüp, dairede birkaç mum yakarak yolumuzu bulabilmek için hazırlandığımızda, Zack çantanın dibine uzanıp iki iPad çıkarır ve şaşkın bir ifadeyle bana bakar.

"İçlerinde filmler ve izleyecek şeyler var. Bazen uyuyamıyorum ve tanıdık bir şeyin sesi veya dikkatimi dağıtan bir şeye ihtiyacım oluyor."

"Bingo!" Zack heyecanla yumruğunu havaya kaldırarak diyor.

iPad'leri sehpaye koyar ve arkasına yaslanarak bana bakar. Ben neredeyse kanepeye kıvrılmış, dizlerimi göğsüme çekmiş, ona doğru bakıyorum.

"Konuşmamızı bitirmemiz gerektiğini hissediyorum, ama bir ara vermek istiyorum. En azından yarın olana kadar elektrik gelmeyecek. Tek bildiğim, senden ayrılmak istemediğim. Bu gece burada seninle kalmak istiyorum. Tabii senin için de uygunsa."

Gözleri hevesli ve samimi. Bu anda saklayacak hiçbir şey yok.

"Mola verildi. Lütfen bu gece beni yalnız bırakma," diye yalvarıyorum, olabildiğince savunmasız bir şekilde. Burada yalnız kalma düşüncesi beni panik atağa sürükleyebilir. Zack kollarını açıyor ve ben

neredeyse kucağına sürünüyorum. Bir kolunu omuzlarıma doluyor, diğer koluyla elimi tutup tutuyor.

Hiçbir şey söylemeden böyle oturuyoruz, dairenin sessizliğine dalmışız. Cevaplanmamış sorular var ve mantıklı olduğunda bunları konuşacağımızı biliyorum.

Şu anda tek bildiğim, kendimi güvende hissettiğim.

Bölüm 25

Zack

UYANDIĞIMDA, nerede olduğumu bilmiyordum. Sonra Emilie'yi göğsümde uyurken gördüm. Telefonumda saati kontrol ederken onu uyandırmamaya dikkat ettim — saat 2'yi geçmişti.

Bildirimler durmak bilmediği için telefonumdaki tüm sosyal medya uygulamalarını silmek zorunda kaldım. Birkaçına baktım ve Emilie'yi aldattığım konusunda büyük bir kargaşa olduğunu gördüm. Aldatmadım. Aldatmazdım.

Uygulamaları sildikten sonra Cassie'nin numarasını engelledim. Videonun nasıl sızdığını anlamak için roket bilimcisi olmaya gerek yok. Benden istediği ilgiyi görmedi, o da beni en hassas yerimden vurdu, özellikle de beni biriyle giderken gördüğünde.

Belki Emilie'nin bana karşı gerçek hisleri vardır? Belki de ne olduğunu görme şansı bile olmadan her şeyi mahvettim? Belki de tüm bunları fazla düşünüyorum.

Bana klişe dedi. Siktir. Klişe olmak istemiyorum, ama insanların en çok eğlenceli ve kaotik halimi sevdiğini biliyorum. Belki de beni gerçekten tanımayan insanlar tarafından kategorize edildiğim şekilde davranmaya başladım ve bu şekilde çok uzun süre kaldım.

Kendin olmak çok zor. Bir gösteri yaparken, insanlar seni sevmediğinde ya da bir şeye karşı çıkmak istediğinde daha kolaydır.

Belki de savunmasız olmanın zamanı gelmiştir? Belki de çok geç kalınmıştır.

Emilie beni o ana geri getirir, nefes nefese ve neredeyse göğsümden atlayacakmış gibi. Bana bakar, yüzünde dehşet dolu bir ifade vardır.

"Benim. Zack. Senin dairenizdeyiz. Güvendesin." Ayağa kalkıp onun önüne geçiyorum.

Kabus mu gördü acaba? Benden uzaklaşır, elini bileğine koyar ve gözlerini saate diker. Nefesi gürültülü ve düzensizdir.

"Nabzını mı ölçüyorsun?"

Bitirene kadar konuşmaz. "Evet."

"Bunu sık sık yapar mısın?" Ne olduğunu anlamıyorum.

Hava almaya çalışıyor ama çok hızlı ve çok sığ. Bana cevap vermek yerine, neredeyse koşarak bana geliyor ve elimi tutup göğsüne koyuyor.

"Hissediyorsun, değil mi?"

"Kalp atışını mı? Evet, hissediyorum."

"Normal mi geliyor?" Gözleri yalvarırcasına bakar ve göğsünde duran elimi sıkıca tutar.

"Bu ne anlama geliyor?" Onu anlamak, onu sakinleştirmek istiyorum ama nasıl yapacağımı bilmiyorum.

Benden uzaklaşır, iki elini göğsüne koyar. Emilie mutfak ile oturma odası arasındaki küçük bir alanda volta atar. Anlamıyorum — bu bir kabus gibi görünmüyor ama ne olabileceğini de bilmiyorum.

Emilie sırtını duvara dayar ve oturana kadar kayar, başını dizlerinin arasına koyar.

Yanına oturup elimi hafifçe sırtına koyuyorum. "EJ, ne yapabilirim?"

Dizlerinin üzerinden bana bakıyor ve solgun yüzü beni mahvediyor. Acı içindeymiş gibi görünüyor. Derin nefes alırken sırtına baskı uyguluyorum — nefesini tuttuğunu ve yavaşça bıraktığını hissediyorum.

"Bana gerçek olduğunu söyle. Bu gerçek."

Omuzlarını sıkıyorum. "Ben gerçeğim. Sen benimle buradasın. Bu gerçek." Birini ikna etmeye çalışır gibi söylüyorum. "Kabus mu gördün?"

"Bazen hayatım bir kabus gibi," diye cevaplıyor, bu da beni daha da kafamı karıştırıyor. "Beynim yüzünden. Lanet olası aptal beynim yüzünden."

"Bence senin beynin çok güzel," diye ısrar ediyorum ve bir bukle saçını kulağının arkasına koyuyorum.

Kendini toparlamak için biraz zaman ayırıyor. "Eğer duyabilseydin, böyle söylemezdin," diyor, sesi hüzünle doludur. "Kabuslar değil. Bu benim obsesif kompulsif bozukluğum, OKB. Ama eşyaları temiz, düzenli ve organize tutmayı sevdiğim türden bir OKB değil."

Emilie duvara yaslanır — gözlerimi ondan ayırmam ama hiçbir şey söylemem. Ona devam etmesi için alan tanımak istiyorum.

"Bu, müdahaleci düşünceler. Beynimin bana gerçek ya da mümkün olduğunu düşündüğü şeyler. Bazen çok korkunç oluyorlar. Derin uykumdan uyanıyorum ve bu döngüye giriyorum." Elinin tersiyle gözlerinden yaşları siliyor, ben de hemen elini tutup sıkıyorum.

"Bugün arabada olduğu gibi, karşıdan gelen trafiğe dalmayı düşündüm. Ne olacağını. Nasıl olacağını. Ne kadar acı vereceğini. Kulaklarımı dolduracak sesleri. Uyandım ve kalbimin atmıyor, durmuş gibi hissettim. Bu en sık görülenlerden biri."

Tanrım. Bu çok korkutucu. Şimdi onu aradığım geceyi düşünüyorum, o bunun bir kabus olduğunu söylemişti. Öyle değildi. O, öldüğünü ya da hayatta olmadığını ya da başka korkunç bir şey olduğunu düşünüyordu.

"İnsanlar bunu tuhaf bir kişilik özelliği gibi gösterir, ama çoğu zaman beynin sana varsayımsal korku hikayeleri anlatıyor gibi." Sesi kesiliyor ve elleriyle yüzünü kapatıp ağlıyor.

Onun önünde duruyorum, elimi omzuna koyuyorum, ta ki bana bakana kadar. Emilie'nin ela gözleri koyu, kırmızı çerçeveli ve iri. Ellerimi ona uzatıyorum. Elimi tuttuğunda, ayağa kalkmasına yardım ediyorum ve onu neredeyse çok sıkı sayılabilecek bir kucaklamayla sarıyorum. Onu düşünüyorum, dairesinde tek başına, volta atarken, nabzını kontrol ederken. Katlandığı acıyı ve hiçbir şey söylememesini.

"Muhtemelen deli olduğumu düşünüyorsun," diye göğsüme fısıldıyor.

Onun kollarını ovuşturmakla onu sıkıca kendime çekmek arasında gidip geliyorum. "Kesinlikle hayır. Bence sen güçlüsün. Senin gibi hissetmenin nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum."

Biraz geriye yaslanıp gözlerime bakıyor. "Güçlü olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Her zaman öyle düşündüm. Sen her zaman güçlü birisin, ama şaka benim aleyhime işliyor, her gün, yaptığın her şeyin üstüne bir de kendinle savaşıyorsun." Elimi saçlarına koyup, parmağıma bir bukle doluyorum.

"Güçlü." Bana inanmış gibi gelmiyor.

"Ben buradayım. Bu gerçek. Ve sen, Emilie James, sen bir güçsün." Alnına bir öpücük kondurup, vücudunu kendimle sardım.

Siktir, herkesin görünmeyen sorunları olduğunu söylerler, ama Emilie için bunu hiç düşünmemiştim. O her zaman çok düzenli, başarılı birine benziyordu. Hala öyle, ama şimdi çok daha etkileyici.

Daha önce koruyucu hissediyorsam, şimdi hissettiğim şeyi kelimelerle ifade edemem. Sanki tek amacım, onun hissettiği acıyı ve incinmeyi biraz olsun dindirmekmiş gibi. Onun ne kadar inanılmaz olduğunu bilmesini istiyorum.

Beyninin onu aksine ikna etmeye çalışması ne kadar önemli olursa olsun.

"Yeniden uyuyabilir miyiz? Bu sefer benim yatağımda?" Emilie'nin sesi narin ve kararsız.

"Ne istersen." Ve bunu içtenlikle söylüyorum.

Battaniyeleri topluyoruz ve yatağını düzeltiyoruz. Bana hangi tarafta uyduğunu gösteriyor ve ben de kral yataklarının diğer tarafında battaniyenin altına giriyorum.

Yatağının başucundaki masaya iPad'lerden birini koyar.

"Bir şey çalsam sorun olur mu? Sakinleşmeme ve uykuya dalmama yardımcı olur."

Acil durum malzemeleri arasında şarjlı iPad'ler bulundurması çok sevimli ve proaktif bir davranış. "Ne istersen."

Emilie, onu rahatlatan dizilerden biri olan Friends'i açar ve yanıma sokulur.

Nefes alıp verme ritmi uyduğunu gösterene kadar uyanık kaldım.

Bölüm 26

Emilie

HATTA HAVA DURUMU bile Cosmos'un lehine görünüyor. Eğer maçın Pazar günü oynanması planlanmıştıysa, maçın yeri değiştirilmeli ya da yeniden planlanmalıydı. Neyse ki, Pazartesi akşamı için yer ayırttılar.

Pazartesi öğleden sonra ve şehir normale döndü. Sel suları çekildi, metro yeniden normal çalışmaya başladı ve ben en sevdiğim kafede buzlu kahvemi içiyorum.

True Blue Records ile olan programım esnek; ne zaman yapılması gerekiyorsa, yapmam gerekeni yapıyorum. Willow ve ben, programlarımız uyduğunda haftada en az bir kez buluşuyoruz. Willow'un bir sonraki turne ayağı için yeni açılış sanatçıları bulmam gerekiyor, çarşamba günkü toplantımızda ona sunmak için. Daha küçük, daha samimi bir turne yapmak için mücadele etmesi, bu işin bu kısmını öğrenmemi sağladı.

Asistan pozisyonu için benimle görüşme yaparken sorduğu sorulardan biri şuydu: "Ne öğrenmek istersiniz?" Ben de hemen "Ne öğrenmek istemem ki?" diye cevap verdim. O anda biraz klişe gibi gelmiş olabilir, ama içtenlikle söylemiştim. Öğrenmek, yerler veya keşfedilecek şeyler olsun, yeniliklere açım. Willow bu cevabımı sonuna kadar değerlendirdi ve son on sekiz ayda, hiç bilmediğim bir sektörde, bir yıllık üniversite stajında öğrendiğimden daha fazlasını öğrendim.

Şu anda tek düşünebildiğim Zack. Video. Kavgamız. Onun bizde kalması. Sadece birkaç kişinin bildiği bir şeyi ona anlatmam. Duygusal bir sebze çorbası gibiyim.

Bir yandan, biraz mesafe koyunca, sızan video konusunda kendimi çok kötü hissediyorum. Zack bunu istememişti ve ben bunun "senden intikam alayım" düşüncesinden kaynaklandığından oldukça eminim. Cassie'yi şahsen tanımıyorum, ama bizi birlikte gördükten sonra videonun yayılması tesadüf gibi gelmiyor. Evet, Zack bu kararı verdi, ama bir yıl sonra ortaya çıkması? Bu çok cesurca.

Öte yandan, kıskanıyorum. Bunu kendime söyleyebilirim, bu kahve dükkanının koşuşturmacası içinde, insanların beni zar zor görebileceği bir köşe masasında. Zack'e karşı her zaman bir şeyler hissettim, buna aşık olmak ya da duygular beslemek diyebilirsiniz, ama hiçbir zaman harekete geçmedim. Sanki bu, olasılıkların sınırları içinde bile değildi.

Zack haklıydı. Ona hayır deme, kız kardeşimin düğünü için sahte bir ilişki yaşamama deme şansım vardı, ama yapmadım. Nedenini anlamak için dahi olmaya gerek yok.

Bir de Zack'in bana göz kulak olması vardı. O sorumluluğu üstlendi. Kendimi güvende hissettirdi. Beni giydirdi, Tanrı aşkına. Bu olay ona oldu — video ve benim tepkim — ama o beni öncelikli hissettirdi.

Her şey sakinleşip elektrikler geldiğinde, Zack cumartesi sabahı erkenden dairemde ayrıldı. O zamandan beri tek iletişimimiz, onun maça gidip gitmeyeceğini sorması ve benim gideceğimi söylememdi. Willow şehir dışında ve Zack'in ailesi gelmiyor — onun için orada kimse olmaması doğru gelmiyor.

Eğer bu sahteyse, neden bu kadar üzgünsün?

Sürekli geri döndüğüm soru. Ama şimdi, cevabı kolay: çünkü bunun sahte olmasını hiç istemedim.

Şu anda bu kafede oturmuş, aynı potansiyel açılış sanatçısının aynı parçasını muhtemelen beşinci kez dinliyor ve bundan sonra ne yapacağımı düşünmeye çalışıyorum.

Telefonum Willow'dan gelen bir mesajla titriyor.

Willow

Bana şaka mı yapıyorsun?

İkiniz çok tatlısınız.

Onun gönderdiği şeyi açıyorum ve Zack'in sosyal medya hesaplarından birine yönlendiriliyorum. İlk ev maçından sonra onun formasıyla çekilmiş bir fotoğrafım var ve omzumun üzerinden gülümsüyorum. Ben geri dönüyorken çekmiş olmalı. Kaydırdığımda, maçtan sonra çektiğimiz bir selfie, ikimizin fotoğrafını görüyorum.

Ağzımı açık bırakan şey ise fotoğrafın altındaki yazı: **"Tanıdığım en güçlü kadınlardan birine, Cosmos mavisi kalp emojiyle."**

Bu, doğrudan bir açıklama yapmadan videoda bir açıklama yaptığı anlamına geliyor. Bu, herkese hala benimle olduğunu söyleyen bir paylaşım

—ben hala resimdeyim. Ama daha da önemlisi, Zack bana güçlü olduğumu düşündüğünü söylüyor.

OCD ile çeşitli şekillerde nasıl mücadele ettiğimi düşündüğümde, kendimi hiç güçlü biri olarak görmedim. Her zaman utanmışımdır; beynimin farklı olmasını dilemiş ve bunu herkesten saklamak için elimden geleni yapmışımdır. Obsesif kompulsif bozukluğu anlamak zordur, özellikle de insanlar bu terimi düzenli olmayı seven kişileri tanımlamak için kullanmaya başladıklarından beri. Kompulsif davranışlar eğlenceli değildir, romantikleştirilecek bir şey değildir. Bunlar, uymazsanız kontrolünüzü kaybettiğinizi hissettiren ve korkunç sonuçları olan davranışlardır.

Obsesif kompulsif bozuklukların birçok kuralı vardır.

Zack'e en karanlık yanlarımdan birini gösterdim — o da bunu bizzat gördü — ve hala burada... bana güçlü olduğumu söylüyor. Yanaklarım endişeli bir gülümsemeden dolayı acıyor, çünkü bu tam bir felaket. En iyi ihtimalle bulanık bir kaos.

Zack ve Mitch'i bu yönümü öğrenmekle karşılaştırmamak zor. Bunca zaman geçmesine rağmen, Mitch'in tepkisi hala mideme yumruk gibi geliyor. Bir gece dolaştıktan sonra kahve içmek için mola verebilir miyiz diye sorduğumda bana "Sen çok zahmetlisin" demişti. İnanın bana, ciddiydi. Bu, birbirimizin evinde yatmaya son vermeden önceydi. İşini, erken kalkması gerektiğini veya işe gidip gelmeyi bahane ederdi, ama bu sadece bir gece uyanıp telaşla nabzımı kontrol ettikten sonra oldu.

Sonra daha iyi bir kız kardeşi buldu; hoşgörülü olmak için yaşayan, derin uykudan uyanıp hayatta olup olmadığını merak etmeyen, ya da hemen yataktan kalkmazsan korkunç bir şeylerin olacağını düşünmeyen bir kız kardeşi.

Terapi bana "daha iyi bir kız kardeş" hikayesi olmadığını öğretti ve ben terapistime inanıyorum. Ama yine de bu konu hakkında çok fazla zaman harcadım ve beynim gerçekten duygularımı incitmek istediğinde hala bu konuya gidiyor.

Sanki halat çekme yarışındaki kurdele gibiyim, ilgilenmem gereken şeyler arasında bir o yana bir bu yana çekiliyorum. Zack. Video. Zack'in bana bakması. Bunun anlamı. Bundan sonra ne yapacağım.

Bu çok fazla şey. Hemen gülmeye başlıyorum, bunaldığımda en sevdiğim başa çıkma mekanizması.

Buzlu kahvemi uzun bir yudumla içiyorum, kafeinin bana üretken olmamda yardımcı olmasını umuyorum. Willow için açılış cümlelerinde ilerleme kaydetmem gerekiyor, sonra Cosmos moduna geçebilirim.

Bir şey kesin: Zack ve benim konuşmamız gerekiyor.

COSMOS, bunu çok kolaymış gibi gösterdi ve ilk Pazartesi gecesi maçını 42-10 kazandı. Büyük bir farkla önde olsalar da, stadyum hiç pes etmedi, bu da doğal bir serotonin artışı gibiydi. Günlük ilaçlarımın yanı sıra, her zaman bunlardan birini arıyorum.

Koridorda, Zack'in soyunma odasından çıkmasını bekliyorum. Ağırlığımı bir bacağımdan diğerine verirken sağ elimdeki altın yüzüğü çeviriyorum. Benim şiddetli anksiyete sorunu olan biri olduğumu bilmeseniz, dans ettiğimi düşünebilirsiniz.

Zack beni görüyor ve yüzündeki ifadeyi okumak zor. Onu gördüğümde gülümsüyorum, çünkü ne olursa olsun, onu gördüğümde doğal tepkim bu. Neredeyse bana doğru zıplayarak geliyor ve beni kucaklıyor, başını omzuma yaslayıp kollarını belime doluyor.

Bizi ileri geri sallarken hiçbir şey söylemiyor. Kollarını bana doluyor ve ona yaslanırken tüm endişelerim ve kaygılarım yok oluyor sanki. Sanki vücudu benim için yaratılmış gibi, ona tam uyuyorum.

Hiçbir zaman uymadığımı hissediyorum. Bu hoş bir değişiklik.

Sonunda benden uzaklaşıyor, ama yüzümü ellerinin arasına alıyor ve "Geldiğine çok sevindim" diyor. Gözleri bana bulutsuz bir gökyüzüyle mükemmel bir yaz gününü hatırlatıyor.

Kemiklerim erimiş gibi ve şu anda beni o tutuyor olabilir. Bırakırsa ne olacağını bilmiyorum.

"Konuşmamız gerektiğini hissediyorum. Hazır mısın?" Ellerini yüzümden çekiyor, ben hala ayaktayım — ki bu iyi — ve elini uzatıyor, ben de tutuyorum.

Henüz hazır hissetmiyorum, ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum, ama bunu daha fazla erteleyemeyeceğimizi biliyorum. En azından ben erteleyemem.

"Evet, yapmalıyız."

Bölüm 27

Zack

EMİLİE İLK KEZ DAİMİTE GELDİ ve dürüst olmak gerekirse, daha az giyinik ve daha hafif olacağını düşünmüştüm.

Cuma gününden beri, tek düşündüğüm şey o. Güvende mi, koridorda volta atıp nabzını mı kontrol ediyor diye merak ediyorum. Beynime sızmış ve gitmeye niyeti yok gibi görünüyor.

Lacivert kadife kanepemde oturuyor, başını eğdiğinde buklelerinin canlılığı kontrast oluşturuyor.

"Kadife mobilyaların var," diyor, oturduğu yerin kenarlarını elleriyle okşayarak. "Bu rengi seviyorum."

"Renkleri severim. Ve yumuşak şeyleri," diyorum, ona yer açmak için karşısına otururken.

Birkaç saniye garip bir sessizlik oluyor, sonra hemen konuya giriyorum.

"Video. En iyi anım değildi," derken ellerimi ovuşturup parmaklarımı çatırdattım. "İnsanların böyle sızıntıları olduğunda, ilk soru her zaman 'nasıl bu kadar aptal olabilirsin?' olur. Aptal değilim ama bazen pervasız davranırım, ama genellikle sadece risk altındayken. Her şeyi kaydetmedik, örneğin çıplak olarak filme çekilmek iyi olmazdı, ama o kadar aptal değildim ki sonuna kadar gitmedim."

Ne söyleyeceğimi düşündüm, hatta birkaç kez prova bile yaptım, çünkü bunu doğru bir şekilde yapmak için tek bir şansım olduğunu hissediyorum.

"Kişisel nedenlerden dolayı ortaya çıkmasından hoşlanmadım, tabii ki, ama senin kendini kötü hissetmene neden olmasından nefret ediyorum."

Emilie başını sallar. "Anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Ama başına gelen bu olayı alıp kendimle ilgili hale getirmem adil değildi. Bu

bencilceydi."

Siktir. Bu şekilde düşünmemiştim bile. "Teşekkür ederim."

"İyi misin?" Öne eğilerek beni inceliyor.

"Evet. Yani, ideal değil, ama ikimiz de kabul ettik. *When We Play'den gelen* bir açıklama hakkında Tripp ile konuşmam gerekiyordu. Tekrar söylüyorum, gençlik etkinliğinin zamanlaması daha iyi olabilirdi."

"Tamam, eğer durum değişirse. Yargılamadan dinlemekten memnuniyet duyarım." "Teşekkür ederim. Cidden."

Birkaç saniye durakladım, düşüncelerimi toparlayıp devam ettim. "Son birkaç gündür OCD ve takıntılı düşünceler hakkında çok araştırma yaptım çünkü bunu anlamak istiyorum. Seni anlamak istiyorum. Okumak bile acı veriyor çünkü senin bunu düzenli olarak yaşadığını hayal edemiyorum."

Emilie'nin yanakları kızarır. "Bu, çok fazla insanla paylaşmaya çalıştığım bir yanım değil. Bunun kabul edilmesi veya üstlenilmesi zor bir şey olduğunu biliyorum. Her şey çok karmaşık ve ben bununla başa çıkmak için çok uğraştım, sadece kendim için, ama bunu insanlara anlatmak bambaşka bir şey."

Temelde, kendini fazla hissediyor. Bu, çok fazla yer kaplayan bir şey.

"Nasıl hissedeceğini sana söyleyemem, ama benim için fazla değil. Sen benim için asla fazla değilsin. Sen her zaman tam olarak yeterli görünüyorsun."

Durur, donar, gözleri belirli bir şeyi arar.

"Bu, bana şimdiye kadar söylenen en nazik sözlerden biri." Yüzünde şaşkınlık belirir.

"Daha fazla alana ihtiyacın varsa, sana yer açarım." Daireme bakıyorum. "Burada çok yer var. İhtiyacın kadar alabilirsin." Bu ağırlığa gülüyorum.

Emilie kolunu kaşıyor, süt beyazı teninde kırmızı izler belirgin bir şekilde görünüyor.

Ağırlık, etrafımızı saran sessizlikte, nefes almayı zorlaştırıyor. Zihnim tek bir şeye takılmış gibi hissediyorum. Ona sorduğum ve onun hiç cevaplamadığı soru. Cevabını almam gereken soru.

Nefes alır ama tutar, sanki bir şey söylemek ister gibi ama söylemez.

Siktir. Haydi bakalım.

"Emilie. Sana tekrar soracağım. Eğer bu," ikimizin arasını işaret ediyorum, "sahteyse, neden bu kadar üzüldün?"

Başını eğiyor, dudaklarını ince bir çizgi halinde sıkıştırıyor, sanki ağzını kapalı tutmak için her şeyi yapacakmış gibi. Gözleri, yoğun ve neredeyse tamamen yeşil, ela yerine, benimkilerden yere, sonra tekrar bana dönüyor.

"Emin değilim." Bunu bir soru gibi söylüyor.

"Tahmin etmemi ister misin?" Onun evet demesini ne kadar çok istediğime şaşıyorum.

"Hayır. Pek sayılmaz," Emilie çok hızlı cevap veriyor ve hemen ardından gözlerini kapatıyor.

Sırtımı yaslayıp iç çekiyorum. "Neden?" Bu durumun aramızdakileri mahvetmeyeceğinden emin olana kadar kartlarımı masaya koymak istemiyorum. Ne olursa olsun, onu kaybedemem, sadece arkadaş olsak bile.

Derin bir nefes alır, nefes alırken uzandığını izlerim. Aramızdaki saniyeler, tepeden aşağı yuvarlanan bir kartopu gibidir, gittikçe büyür ve daha da önemli hale gelir.

"Çünkü haklı olabileceğinden korkuyorum." Ayağa kalkıyor ve sanki dairemde dolaşacak bir yer arıyormuş gibi hissediyorum.

Ona doğru yürürüm ve o durur, kollarını kavuşturur ve omuzlarını kulaklarına kadar kaldırır. Gözleri benimkilerle buluştuğunda, sanki ciğerlerimdeki hava boşalır. Kendinden ne kadar emin olmasa da, o kadar güzel ki.

Bir adım atıyorum ve ona bu kadar yakın olmak, dokunmadan, işkence gibi. Bir elimi kaldırıp çenesinin altına hafifçe dokunuyorum, parmaklarımın altında cildi sıcak, ve yüzünü bana doğru çeviriyorum.

"Bu kurallara aykırı," diyor, odanın etrafına bakarak, sesi sessiz. "Halka açık bir yerde değilsek dokunmak yasak." Sesi nefes nefese.

"Kuralı çiğnemek senin hakkın, EJ." O kadar yakınım ki, dudak kremindeki vanilya kokusunu alabiliyorum. "Yeni bir kural öneriyorum. Neden doğru hissettiğimiz şeyi yapmıyoruz?"

Önerimi sunduktan sonra nefesimi tutuyorum — temelde kural olmaması kuralı.

"Senin için doğru olan ne?" Sesi o kadar sessiz ki, fısıltı bile ondan daha yüksek çıkardı.

Onun altın rengi, sanki benim için parıldayan gözlerine ve dudaklarına bakıyorum. Kendimi tutmak, istediğimi elde etmek için harekete geçmemek bana göre değil. Kendimi tutmak beni öldürüyor.

"Şu anda, seni öpmezsem kendimi asla affetmeyecekmişim gibi hissediyorum." Sesim yalvarır gibi çıkıyor. Belirsizlikten nefret ediyorum. Yapmak istediğini yap ve sonuçlarına katlan, ya da yapma ama bir karar ver. "Ama dürüst olmak gerekirse, seninle birlikteyken hep böyle hissediyorum."

İtirafım karşısında gözleri parıldadı. Onu ne kadar çok öpmek istediğimi söyledim. Sanki benim de onunla aynı şeyi hissettiğimi düşünmüyormuş gibi. Neden bu kadar kıskanç olduğumu biliyorum, ben de onun gibi olurdum, hatta daha da kötüsü, ama birimizin bunu söylemesi gerekiyordu.

"O zaman yap." Bana izin vermesiyle dudaklarımın dudaklarına değmesi arasındaki kısa saniyede dudağını ısırtıyor.

Ona, fırsatım olursa yapacağıma kendime söz verdiğim gibi öpüyorum. Hak ettiği gibi. Aylardır onun mükemmel dudaklarını düşündüğüm gibi. Uzun zamandır yapmak istediğim bu şeyi, bunu ve daha fazlasını yapmak istediğim tüm bastırılmış duygularımı bu öpücüğe koymaya çalışıyorum.

Dudakları benim dudaklarıma bastırıyor — sonunda — ipek gibi pürüzsüz. Bana gülümsediğinde, neredeyse yanacağım. Sanki cildim alev almak üzereymiş ve o da benzinmiş gibi. Ateş almaktan korkmuyorum. Aksine, istiyorum.

Yumuşak, acil, ihtiyaç duyulan ve aynı anda heyecan verici.

Ağzını, dilimi onun diline değdirecek kadar açtığında, vanilya ve narenciye tadı alıyorum. Ellerim saçlarına, o buklelere, hayalini kurduğum buklelere gidiyor. Ona yaslanıyorum ve o da bana izin veriyor. Sırtı kavisleniyor, kalçalarını bana doğru itiyor ve ağzıma inliyor.

Kollarımı beline doluyorum, dizlerimi büküyorum ve onu kaldırıyorum. İlk başta bacakları yerden kalkık, sonra belime dolanıyor. Onu mutfağımın yanındaki bara götürüp kışını oraya oturtuyorum.

O mükemmel popo.

Ellerimi onun iki yanına koyarak onu öpüyorum, sikimi onun jarse elbisesinin kıvrılmış bölgesinden uzak tutuyorum. Hiç bu kadar çok giysi giyerken

bu kadar çok giysi giyerken hiç bu kadar tahrik olmamıştım. Penisimin ona daha fazla yaklaşmasına güvenmiyorum.

Alnımı alnına dayadım ve bana baktığında nefes almakta zorlandım.

"Bana öyle bakamazsın," diyorum, göz teması kurmaya devam ederek, çünkü o bakış benim yeni takıntım olmak üzere.

"Yoksa ne olur?" diye sordu, gömleğimi avuçlayarak beni olabildiğince kendine yaklaştırdı.

Onun tavrına gülmemek için dudaklarımı ısıyorum. "Seni öpmek, seni böyle elde etmek için çok uzun zamandır bekledim ve acele etmemeliyim. Bu barda çılgınca sevişmek bu plana uymuyor."

O gülüyor ve başını geriye atıyor, eli hala gömleğimin kumaşını sıkıca tutuyor.

"Seninle acele etmek istemiyorum," diye tekrarlıyorum ve o artık gülmüyor. Sesimin bu kadar ciddi çıkmasına şaşıyorum. Parmağımın etrafına bir bukle sarıp çekiyorum, sonra geri sıçramasına izin veriyorum.

Emilie başka bir şey söylemeden kollarını omuzlarıma koyar, beni sarar ve dudaklarını dudaklarıma tekrar yapıştırır. Dilini dudaklarımdan kenarından geçirir ve ben ona açılırım. Yine inler ve ben, onun izin verdiği sürece bunu arayacağımı bilirim. Belki de daha da uzun süre.

Sanki ona açmışım gibi. Her santimini. Her sesini. Her parçasını.

Ağzım dudaklarından boynuna doğru kayıyor, ellerimle buklelerini tutarak başını çevirip kulağının arkasındaki yumuşak noktayı öpüyorum. Yavaşça başını eğiyor.

"Bu," diye hızlıca nefesini bırakır, "çok iyi geliyor."

Isırıp ısıyorum, sonra dudaklarımı onun cildinin hemen önüne getiriyorum. Neredeyse nefes nefese kalmış durumda ve göğsünün inip kalkmasıyla neredeyse ağzıma çarpıyor. Hafifçe üfledikten sonra yumuşak, kasıtlı öpücükler konduruyorum.

Emilie ellerini saçlarımdan arasına sokarak yüzümü çevirir, tırnaklarıyla kafa derimi kaşır ve sonra hafifçe boynumun önünden aşağı doğru çeker. Bütün bu süre boyunca dudakları benimkine kilitlidir ve ben anahtarı asla bulmak istemem.

Bu an, rüyalarımda gideceğimi bildiğim bir yer. Lanet olsun, beynim bile benim dayanılmaz derecede tatlı olduğumu biliyor, ama bu an? Her şey bu.

Ayrılıyoruz, o kollarını tekrar bana doluyor ve ben de onu kucaklıyorum, ellerim sırtında.

Elini göğsüme koyar ve aramızda küçük bir boşluk yaratır. "Beni öptün," der Emilie, beni olduğum yerde durduracak bir gülümsemeyle.

"Sen de beni öptün," diyorum.

"Öpmeyeceğimi mi sandın?"

"Emin değildim... ama bunu yapacağını *hayal etmiştim*."

Bölüm 28

Emilie

Bilinmiyor

Yeni telefon numarası, kim bu,

Zack mi?

Beni bir sapık sanıp engellemeni istemedim

Ben

Eskiden çıktığım kişilerden gelen rastgele mesajlar ve

resimler seni rahatsız ediyordu

ve açıkçası bir süredir durum kontrolden çıkmıştı

hayır, ben yaptım

sen ilk mesaj attığım kişisin, kendini özel hisset

On dakika sonra senin evinde olacağım

MİDEİM TERS DÖNÜYOR ve taklalar atıyor, ve tamamen çılgın bir insan gibi telefonuma gülümsediğimi fark ediyorum. Bana Batman'deki Joker deyin. Telefonumu, sanki çok sıcakmış ve parmaklarımı yakacakmış gibi makyaj masama koyuyorum ve ellerimi ağzımın üzerine koyuyorum. Ellerimle bile, altındaki gülünç gülümsemeyi görebiliyorum.

Öpüştüğümüzden beri, ya da fantezilerimden birini gerçekleştirdiğimden beri dudaklarım yanıyor gibi hissediyorum. Seksi bir profesyonel sporcu beni kucağına alıp, barına oturtup, deli gibi öpüyor mu? Tamam, evet. Ben varım.

Zack beni öptü.

Aynaya bakarak kendime bu sözleri yüksek sesle söylemediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Bu gerçekten oldu. Gerçek hayatta.

Kalbim şarkı söyleyebilseydi, söylerdi. Beni çılgına çeviren ya da yıldızları görmemi sağlayan erkeklerle birlikte oldum, ama ilk öpüşmemizde hiç böyle hissetmemiştim. Sanki evrenin planladığı bir şeydi ve ikimizin bunu anlamaya çalışmasını izleyip gülüyordu. Sanki bunu sonsuza kadar yapmak istiyormuşum gibi. Sanki her santimimi öpmesini istiyormuşum gibi.

Şimdi Zack beni ailesiyle akşam yemeğine götürmek için almaya geliyor. Bu, hayat görüşümü tamamen değiştiren öpücükten önce planlanmıştı, ama nedense her şeyin tam da böyle olması gerektiği hissine kapılıyorum.

Neyse ki Willow, planladığımız toplantıyı ertelemek zorunda kaldı. Bana bir bakışta bir şeylerin farklı olduğunu anlayacağını biliyorum. Kuralları çiğnemenin verdiği heyecan boynuma kadar yükseliyor ve aynadaki yansımamda görünüyor.

Parmaklarımın dudaklarımı okşadığını izlerken, Zack'in beni öptüğü her yerdeki o hissi tam olarak hatırlamaya çalışıyorum, ama sanki ateşli bir rüya gibi.

Kendime gelip, akşam yemeği için seçtiğim kıyafeti giyiyorum. Annesi yemek pişiriyor ve Zack rahat bir ortam olacağını söyledi, ama bu ne giyeceğimi düşünerek kendimi paralamadığım anlamına gelmiyor. Siyah ve beyaz çizgili, tekne yakalı bir bluz ve siyah midi etek giymeye karar verdim.

Eteğimi son bir kez düzeltip aynaya hızlıca bir bakarken kapım çalındı.

Kapıyı açtığımda Zack'i kapı çerçevesine yaslanmış halde görüyorum. Kapıya yaslanmış duruyor — bayılacağım galiba. Hala uyanık olduğumu onaylamak için tek bir kelime, ses, herhangi bir şey söylemeden önce, o benden önce davranıyor.

"Bunu nasıl yapıyorsun? Annemin pişirdiğini söylediğim bir yemek için bu kadar iyi görünmeyi." Kapı çerçevesinden ayrılır ve bana doğru yürür.

Bir an için, bu durumun garip olup olmayacağını merak ediyorum — neredeyse çok ateşli bir öpüşme seansı, ilk öpücük ve sonra da bu her neyse ona atlamadan sonra birbirimizi görmek. Beynim düşünmeye vakit bulamadan, Zack sorumu cevaplıyor.

Elini yüzümün yanına koyup başparmağını çenemin altına yerleştirerek dudaklarını dudaklarıma değdirdi.

Zack beni öpüyor. Yine. Ona gülümsemeden edemiyorum. Bir parçam, geçen geceki olayın bir tesadüf olup olmadığını merak ediyordu. Bu, öyle olmadığını, bizim öyle olmadığımızı kanıtlıyor.

Öpücüğümü derinleştirirken, dilim dudaklarının kenarına dokunurken, tadı şeker gibi. Göğüs kafesim çok küçükmüş gibi geliyor ve kalbim onu parçalayacakmış gibi. Nabzımı kontrol etmeme gerek yok, vücudumun her santimetresinde hissedebiliyorum.

Elimi alıp, orman yeşili henley tişörtünün eteğine koyuyorum. Parmaklarımin arasında birkaç kez gezdirdikten sonra, tişörtün altına uzanıp ellerimi onun tenine koyuyorum. Dokunmamla şaşıarak kaslarını gerginleştiriyor ve kasları parmaklarıma karşı direniyor.

"Böyle devam edersen, akşam yemeğini kaçıracağız." O geri çekilir ama ben gülerek elimi gömleğinin altında tutarım. "Ve elimden geldiğince kız kardeşimi kızdırmam." Bana hızlı ve masum bir öpücük verir.

"Bebeğim, hazır mısın?"

Biri bana hiç böyle seslendi mi, bilmiyorum. *Bebeğim*. İnsanların söylediği ama aslında sevmediği bir şey gibi geliyor bana. Şu anda, tek bir şeyin doğru olduğunu biliyorum.

Zack bana istediği zaman bebeğim diyebilir.

Garaj yoluna giriyoruz ve Zack gülümseyerek "Eve dönmeyi seviyorum" diyor.

Beyaz boyalı, iki katlı, tuğla bir ev ve etrafını saran bir veranda var; sallanan sandalyeler ve diğer eşyalar da var. Ev, yoldan biraz uzakta, mor çiçekler ve yeşilliklerle süslenmiş.

Bir nostalji dalgası beni sarıyor. Bu bana Michigan'ı hatırlatıyor.

Çocukluğumun geçtiği ev artık başka bir ailenin, yeni çocukların, yeni anıların evi. O evin de bir verandası vardı. Geri dönemeyeceğim bir ev için özlem duyuyorum.

Zack arkasına bakarak elimi tuttu. "Hazır mısın?"

Ben başımı sallıyorum ve o çocukluğunun geçtiği evin kapısını açıyor.

Rahatlık dalgası beni sarıyor, hava dışarıdan biraz daha serin, tereyağı, parmesan peyniri ve sarımsak kokusu geliyor. Akşam yemeği için ne pişiriliyorsa ağızım sulanıyor. Beslenme kısıtlamam yok ve Zack burada yemek yemekten heyecan duyuyorsa, yemekler iyi olmalı.

"Anne, geldik!" Kapıda ayakkabılarımızı çıkarıp koridordan mutfığa giriyoruz.

Zack'in annesi bizi görür görmez çığlık atıyor. Klasik beyaz keten gömlek ve koyu renk kot pantolon giymiş, ocakta bir şeyler karıştırıyor.

"Zack! Emilie!" Yanımıza gelip ikimizi aynı anda kucaklıyor, başını ikimizin arasına sokuyor.

"Bir bakayım," diyor, geri adım atıp beni baştan aşağı süzdü. "Ah, *sonunda* tanıştığımıza çok sevindim. Zack sürekli senden bahsediyor. Şimdi nedenini anladım."

Kızarmamak zor. *Zack sürekli senden bahsediyor.* Bu, sahte ilişkimiz ne halt olduğuna dönuştükten önce miydi, sonra mıydı? Göğsümde bir parça gerginlik hissediyorum.

Gözleri, tatile çıktığınızda hayal ettiğiniz su gibi mavi. Saçları Zack'inkiyle neredeyse aynı renkte; koyu sarı, insanların kuaförde taklit etmeye çalıştıkları ama asla tam olarak başaramadıkları bir renk. Tam da düşündüğüm gibi, çok güzel.

"Ben Mackenzie, bana Mack diyebilirsin." Elini omzuma koyduktan sonra ocağa geri döndü ve tavadaki her şeyi tahta kaşıkla karıştırmaya başladı. "Otur, akşam yemeği yirmi dakikaya hazır olur. Akşam yemeği için bir sürahi Aperol Spritz hazırladım. Zack'in

bunu çok sevdiğini söylediğini hatırlıyorum ve kendi kendime, en son ne zaman içmiştim diye düşündüm."

Bu tatlılıktan eriyip gideceğim.

"Zack, kiler bak. Senin için bir şey var."

Sanırım kilerden "Tabii ki!" diye bağıyor ve kocaman bir kutu Pop Rocks ile dışarı çıkıyor.

"Sen en iyisisin." Annesinin yanağına bir öpücük kondurur ve devasa şeker kutusunu bara getirip masanın üzerine koyar.

Kaşlarımı kaldırmadan edemiyorum. "Bir şeyi kaçırmışım gibi hissediyorum."

"Zack futbol oynamaya başladığında, onu futbol antrenmanına gitmesi için Pop Rocks ile rüşvet verirdik. Hatırladığım kadarıyla, bayraklı futboldu galiba. Sonra bu, sürekli yaptığımız bir şey haline geldi..."

"O şirkete yatırım yapmalıydık. Hisse senedi falan almalıydık." Dışarıdan bir adam içeri girer. Zack'in babası olmalı.

"Ben Chris. Sonunda tanıştığımıza çok memnun oldum." Elini uzatarak tokalaşmak istiyor, ben de kabul ediyorum. "Nedense, NFL'de oynayan oğlumuza hala en sevdiği şekerleri toplu olarak alıyoruz, en azından gördüğümüz zaman."

"Beni akşam yemeğine davet ettiğiniz için teşekkür ederim."

"Oh, sorun değil. Takvime yazıldığından beri heyecanlıyız," diyor ve karısının arkasına geçip onu kollarını arkadan sarıyor. Onun yanağına öpücük konduruyor ve sanki buradan onun gülümsediğini duyabiliyorum.

Ben, anne babamın birbirlerini sevmediklerine inanıyorum. Bir zamanlar sevmiş olabilirler, ama benim hatırladığım kadarıyla bu çok geçmişte kalmış bir şey. Evliliklerini sürdürmek için birbirlerine yeterince saygı duyuyorlardı, ama hiç öpüşmediler, sevgi göstermediler, ya da samimi bir şey yaparken onları yakalamadım - şükürler olsun. Zack'in anne babasını böyle görmek, gülümsemekten yanaklarım ağrıyor. Çok güzel.

Bir an için, böyle bir evde büyümek nasıl olurdu diye düşünüyorum.

Kapı kapanırken biri "En sevdiğin kızın geldi!" diye seslenir. Mutfığa girer ve beni görünce ellerini çırpır.

"Geldin! Sen gerçeksin!" diye bağırır ve bana sarılır.

"Bu Riley. Kız kardeşim. *Tek* kız kardeşim," Zack gülerek, barda duran özenle hazırlanmış şarküteri tabakasından bir zeytin alır ve ağzına atar.

Riley çok güzel. Bu ailenin genleri çok iyi galiba, çünkü vay canına, Chris bile tam bir baba gibi. Adam gümüş saçlı ve inanılmaz derecede seksi. Acaba gençken Zack gibi sarışın mıydı?

Ailenin geri kalanını selamladıktan sonra, Riley yanıma oturur ve ikimize de Aperol Spritz doldurur.

"Tamam, her şeyi bilmek istiyorum. Bana *tüm* sırlarını anlat." Omzuma hafifçe vurup bardağını bana doğru kaldırıyor.

"Ve bu benim işaretim. Babama dışarıda yardım edeceğim." Zack bana itiraz etmem için birkaç saniye zaman verdi, ama itiraz etmediğimde cam kapıyı açıp verandaya doğru yürüdü. Birkaç saniye geriye baktı ve tüm bu olay tuhaf bir şekilde tanıdık geldi.

Riley içkisini yudumlarken, altın kahverengi gözleri kısa bardağının üzerinden bana bakar ve "İstemedikçe sırlarını bana anlatmak zorunda değilsin, ama bana Michigan'dan bahset" der.

Yeni insanlarla tanışmakta zorlanmıyorum ama bazen ortamı anlamaya çalışıyormuşum gibi hissediyorum. Hangi halim en uygun olur? Ne yapmamalıyım? Kaçınmam veya kendimi tutmam gereken bir şey var mı?

Ama şu anda, bu mutfakta, sadece Emilie olabileceğimi hissediyorum. Ve bu çok iyi geliyor.

Bölüm 29

Zck

Babam baharatlı biftekleri ızgaraya koyarken "HARİKA GÖRÜNÜYORLAR" diyorum.

Aramızda bir tereddüt, ağır bir sessizlik var. Birkaç gün önce birlikte golf simülatörüne gitmemiz gerekiyordu, ama son anda vazgeçti. Yani, ben zaten oradaydım, onu bekliyordum ve o bir şey çıktığını söyleyen bir mesaj attı.

Bunu en son yaptığı zaman, bir arkadaşıyla bira içerken takım arkadaşlarımdan birini kötülemiş ve bunun basına sızacağından korkmuştu.

Hiç olmadı. Kimse yeterince önemsiyor ve dinlemiyordu. Dürüst olmak gerekirse, Florida'daki vasat takımın uzun pasörünün kim olduğunu çok az kişi biliyordu. Sonunda bana neler olduğunu anlattığında, ağzından çıkan her kelimeyle yükünün hafiflediğini görebiliyordunuz.

"Hey, geçen gün için üzgünüm. Burada bir işim çıktı ve golf randevusuna gelemedim," diyor, sanki aklımı okumuş gibi, ama gözleri ızgaradan ayrılmıyor.

Sanki aramızda bir engel var gibi hissediyorum. Aramızda bir engel var gibi. Her zaman açık bir ilişkimiz oldu, her konuda konuşabildik ve hazır olduğunda bana geleceğini biliyorum. Onu zorlamak istemiyorum çünkü bizim ilişkimiz böyle değil.

"Önemli değil baba. Her zaman yeniden planlayabiliriz," diye onu teselli ederken, veranda sandalyelerinden birine oturuyorum.

Erken sonbahar günlerinin havası var — yılın en sevdiğim zamanlarından biri. Hava hala sıcak, ama sabah çok daha serindi. Ağaçlardaki bazı yapraklar ve dallarından düşmüş olanlar, yeşilden Emilie'nin saçları gibi parlak kırmızıya dönüşüyor.

Bana topu doğru şekilde atmayı öğretmek için yeterli alana sahip, çitle çevrili arka bahçemiz titizlikle düzenlenmiştir. Ailemin birlikte bahçe işleri yapmayı sevdiklerini düşünürsek bu hiç de şaşırtıcı değil; o kadar ki, biz küçükken Riley'den veya benden yardım istemediler. Ev işlerimiz vardı ama bahçeyle ilgili hiçbir şey yapmadık.

Ailece burada çok zaman geçirirdik: yazın verandada akşam yemekleri, sonbaharda yaprak yığınlarında zıplamalar ve ilk yoğun karda oyunlar. Nostalji ve minnettarlık dalgası aynı anda beni sarıyor. Bu anıları ve bu eve geri dönebilmekten çok mutluyum.

Aileme, evi satmak isterlerse, hiç sorgulamadan satın alacağımı söyledim. Buraya gelip gidemeyeceğimi düşünemiyorum.

"Bilmemiz gereken bir kariyer değişikliği mi yapıyorsun?" diye soruyor babam.

Anlamıyorum ve cevap vermediğimde, "Bilirsin, porno? Ya da yetişkin film endüstrisi? OnlyFans?"

Bu şaka içimi ısıttı. "Hayır, kariyer değişikliği değil. Futbol oynamaya devam etmek ve dünyaya özel bölgelerimi göstermeye niyetim yok."

"Belki yatak odasında herhangi bir çekime izin vermemelisin, değil mi?" Babam bu cümleyi söylerken, Riley ve bana seks hakkında sayısız konuşma yaptığı zamankinden daha garip davranıyor.

Başımı sallayıp "Harika bir tavsiye. Bunu kullanacağım" diye cevap veriyorum.

Bana gülümser ve sırtıma hafifçe vurur. Birkaç saniye sonra konuyu değiştirir. "Takım şu ana kadar sağlam görünüyor. Kendini iyi hissediyor musun?"

Babam biftekleri çevirirken, biz futbol hakkında konuşurken, bifteklerin cızırtısı hoş bir ses çıkarıyor.

RİLEY EMİLİE'Yİ TEKELİNE ALIYOR ve ben buna bayılıyorum. Yemek masasındayız, neredeyse yemeğe başlamak üzereyiz ve ikisi yıllardır arkadaşmış gibi gülüyor ve sohbet ediyorlar. Annem ara sıra sohbe katılıyor ve kim bilir ne hakkında konuşuyorlar.

"Yapmadı!" Emilie, benim duyabileceğim mesafede olduğumu görünce elini ağzına götürerek hayretle bağıyor.

"Riley. Ne yapıyorsun?" diye dikkatlice soruyorum.

"Oh, hiçbir şey. Emilie'ye, Güzel ve Çirkin kostümleriyle şeker toplamaya gittiğimiz zamanı kesinlikle anlatmıyorum." Bir yudum alır ve gözlerini gözlerime diker.

Gülümserim ve başımı sallarım. Eşleşmek Riley'nin fikriydi ve o Canavar olmak istedi, ben de Belle oldum. Riley benden küçük olabilir, ama her zaman istediği şeyi bana yaptırmak için bir yeteneği vardı.

Kız kardeşim Emilie'ye dirsek atar ve "Sana fotoğraflarını gönderirim" der.

Kafamı sallayıp alaycı bir şekilde gülümsüyorum, çünkü ne dersem diyeceğimin bir önemi olmadığını biliyorum. Riley ve Emilie muhtemelen çoktan telefon numaralarını ve benim aleyhime olan fotoğrafları paylaşmışlardır. Dışarıda dolaşan bazı şeylere kıyasla, çıplak vücudumun %95'ini görebileceğiniz video da dahil olmak üzere, prenses kılığına girmiş bir fotoğrafım hiç de önemli değil.

"Yemek zamanı," diyor annem, masaya kocaman bir kase makarna koyarken. "Makarna taze. Chris ve ben bu sabah yaptık, sadece sarımsak, parmesan, biraz tuz ve karabiber var."

Ağzım sulanıyor ve tabağıma bir yığın makarna koyuyorum.

"Taze makarna. Nefis! Bu yıl bir aşçılık kursunda yapmayı öğrendim," diyor Emilie ve tabağına biraz alıyor.

"Detayları anlat. Chris ve ben birlikte yemek yapmayı çok seviyoruz." Annem uzanıp babamın kolunu okşadı, kolları biraz sıyrılmıştı.

"Aman Tanrım, o bir dövme mi?" Emilie, annemin bileğine bakarak soruyor.

Öyle. Benim forma numaram, 34, blok harflerle yazılmış, yanında küçük bir uçak var.

Forma numarası benim için, uçak ise Riley için.

"Evet. Hepimizin bir tane var. Riley, on sekizinci doğum günü için eşleşen dövmeler istedi."

"Dur, bunu çok sevdim," diyor Emilie masadakilere. Sonra kaşlarını kaldırarak bana dönüyor. "Seninki nerede?" diye soruyor, sadece ikimizin duyabileceği kadar sessizce.

"Kaburgalarımda." Kolumu kaldırıp, derimde dövmenin olduğu yeri ovuşturuyorum. Riley'e bakıyorum, dikkatini vermiyor ve bunun için minnettarım. Emilie ve ben bu noktada gerçekten neredeyse sekiz haftadır çıkıyor olsaydık, Emilie'nin beni henüz çıplak görmediğine inanmazdım.

"Senin dövmen var mı?" diye sorar Riley.

Emilie yutkunur ve cevap vermeden önce kucağında ellerini ovuşturduğunu görebilirim. "Hayır. Ama bir tane yaptırmak istiyorum. Ailem bu konuda çok farklı bir görüşe sahipti ve ben artık yetişkin bir insan olmama rağmen, hala ailemin ne diyeceğini merak ediyorum."

Doğal olarak. Ailesinin araya girip, onları hiç etkilemeyen bir konuda ona bir tür his uyandırması tamamen normal görünüyor.

Annem başını sallar. "Riley ve Zack'in kendilerini ifade edebilmelerini her zaman istedik, bu onlar için nasıl işe yararsa yarsın."

"Onun adını 'K' ile yazması gibi," diyor Emilie, kaşığıyla makarnayı çevirerek.

"Aynen öyle," diyor annem, Emilie'ye bu hikayeyi anlattığım için memnunmuş gibi sevgi dolu bir bakışla.

"Peki, bazen insanların kendilerini bu kadar ifade etmemelerini dilediğim oluyor mu? Mesela bir seks kaseti ortaya çıktığında?" Babam bana bir bakış atar ve Riley gülmeye başlar, sonra annemle babam da ona katılır, ardından Emilie ve ben.

Aptalca ve biraz dikkatsizce davrandığımı biliyorum, ama ailemin her ne olursa olsun beni desteklemesi benim için çok önemli.

Gülüşü kesilir ve bana bakar, gözleri parlak ama yaşlıdır. Elimi uzatıp Emilie'nin dizini sıkarım.

Vedalaştıktan sonra, annem ve Emilie telefon numaralarını değiş tokuş ederler ve ikimiz de artan makarnayla dolu kaplarla arabaya bineriz.

Kaza veya trafiği önlemek için GPS'i açarken, bir hıçkırık duydum.

Bakıyorum ve Emilie'nin ağladığını görüyorum.

Panik, yoğun ve ağır dalgalar halinde vücudumu kaplar. "Ne oldu?" diye sorarım ve Jeep'imın izin verdiği ölçüde vücudumu ona doğru çeviririm.

Parmaklarıyla gözlerini siler ve "Aptalca davranıyorum.

Bana aldırma."

Ciddi mi bu? Arabama binip ağlamaya başlayınca, ben de "Tabii, ne dersen o" diye mi davranacağım? Hayatta olmaz.

Hiçbir şey söylemiyorum, sessizliği uzatarak önceki cevabını kabul etmeyeceğimi ona belli ediyorum.

"Çok güzel vakit geçirdim," diyor, ağlayarak.

"Öyle görünmüyor." Orta konsoldan ona bir mendil uzattım. "EJ, bu ne?"

Emilie birkaç derin nefes alarak sakinleşir.

"Hayır, gerçekten öyle. Ailen bir rüyanın gerçeğe dönüşmesi gibi. Evren bana, kusurlarımla birlikte seni gerçekten seven bir ailenin ne demek olduğunu gösteriyor gibi hissediyorum. Benim asla sahip olamayacağım bir şey. Kahretsin, gençken ve en çok ihtiyacım olduğunda bile sahip olamadım." Birkaç saniye kendini toparladıktan sonra devam etti. "Onlarla birlikte kendim gibi hissettim. Maske takmaya gerek yoktu ve bu çok ferahlatıcıydı; sanki kemiklerim hafiflemiş gibi. Her ailenin sorunları olduğunu biliyorum ama onlar senin son sızan videon hakkında sanki hiçbir şey olmamış gibi şaka yaptılar. Ben bir keresinde beşinci sınıfta ara sınavdan B- almıştım ve ailem yıllarca bunu gündeme getirdi."

Parmaklarımla kulaklarının arkasına kaçmış bir bukleyi düzeltirim. Onu kesmek istemiyorum. Devam etmesini, her şeyi anlatmasını istiyorum.

Kafasını sallar. "Ailen seni gerçekten seviyor. Hepsi bu. Bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum."

Ah.

"Beni sevdiklerini söyleyeceğini biliyorum. Ve seviyorlar da. Beni programlanmış kadar sevdiklerini hissediyorum, ama daha fazlasını değil. Bu şaşırtıcı değil. Anne babamın el ele tutuştuğunu ya da öpüştüğünü, gerçekten öpüştüğünü hiç görmedim, anlıyor musun?"

Konuşmadan önce kaşlarımı çattım. "Söylemek istediğim bu değildi. Sana, bundan daha iyisini hak ettiğini söyleyecektim. Neyi feda ettiklerini bildiklerini sanıyor olabilirler, ama hiçbir şeyden haberleri yok. Sen zeki, cesur ve güçlü birisin, onlar hak etmeseler bile onları seviyorsun."

Daha da ağlamaya başlar, ama omuzları gözyaşlarıyla titrerken sessizdir. "EJ, bana bak." Sesimi nazik ve sakın tutmaya çalışırım.

Gözleri sonunda benimkilere baktığında, içim parçalanıyor ve çatlıyor. Göz kapakları kızarmış, maskarası gözlerinin kenarlarına bulaşmış ve dudakları titriyor.

Dudaklarını titreten o titremeyi durdurmak için ne gerekiyorsa yapıyorum.

Beni neredeyse mahvedecek olan kişi.

Dudakları benimkilerin altında yumuşak ve tereddütlü. Şaşırmış mı yoksa kendini mi tutuyor, anlayamıyorum. Ama önemli değil. Tadı Aperol ve portakal gibi. O da beni öptüğünde, sanki kendini bırakmış gibi. Günlerce onu böyle tutarak geçirebilirim.

Bu, benim dairemde ilk öpüştüğümüz zamankinden çok farklıydı. O öpücük, lezzetli bir çılgınlıktı ve sanki ona dokunmazsam, vücudunun her yerini benim vücudumla kaplamazsam bir daha nefes alamayacağım gibiydim. Yakıcıydı. Gergindi. Cehennem kadar sıcaktı.

Bu öpücük başka bir şey ifade ediyor. Ona kelimelerle ifade edemediğim şeyleri anlatmaya çalışıyorum. Bu bir rahatlama. Güvence. Benden gelmemesi gereken bir özür ama yine de yapıyorum.

Öpüşmeyi bitirdiğimizde, alınlarımız birbirine değiyor ve Jeep'imın ön koltuğunda sadece nefeslerimiz duyuluyor. Parmağımın etrafına onun saçından bir bukle sarıyorum.

"Gerçekten dövme yaptırmak istiyor musun?" diye soruyorum, konuyu değiştirerek, ama akşam yemeğinden beri düşündüğüm bir şeyi.

Gölerek gözlerini siler. "Evet. Ne istediğimi bile bilmiyorum. Birkaç kez yaptırmak üzereydim ama sonuna kadar götüremedim. Ailemle yeterince sorunum var, başka bir sorun daha istemiyorum."

Şaşıyorum. Emilie her zaman her konuda üstünlük sağlıyor gibi görünüyor, ama belki ailesi konusunda değil. Bu gece, onun ailesi ile benim ailem arasındaki farklar daha belirgin olamazdı.

"Her şey için teşekkür ederim. Beni buraya getirdiğin, ailene tanıttığın için," diyor, kalın siyah kirpiklerinde hala gözyaşları var. "Beni öptüğün için."

"Merak etme, geri döneceğiz." Alnını öpüyorum.

Yetişkin bir erkek olarak hiç kız arkadaşımı eve getirmediğimi ona söylemeye cesaretim yok. Kendimi hiç kimseye yeterince yaklaştırmadığımı. Kendimin aptal, şanslı versiyonunu maske olarak taktığımı.

Dürüst olmak gerekirse, kendimi hiç riske atmadım. Ama şimdi? Onun için her şeyi riske atar mıyım diye merak ediyorum.

Bölüm 30

Emilie

BEYNİM KARIŞIK. Yapmam gereken şeyler ve düşünmemem gereken şeylerle dolu bir kasırga gibi. Her şeyi düzgün tutmak zor. Ayrıca, OCD'm yüzünden birkaç zor gece geçirdim.

Endişeli günlerin ve neredeyse uykusuz gecelerin üst üste gelmesi alışılmadık bir durum değil. Zaten moralin bozukken beyninin sana karşı çalışması gibisi yoktur.

Bu yüzden yüzümden daha büyük bir buzlu kahve içiyorum ve bugün içtiğim son kahve olmayacağına eminim. Göz kapaklarım ağır, sanki kirpiklerim onları aşağı çekiyormuş gibi, ve kaslarım çok fazla egzersiz yapmışım gibi ağrıyor. Ama aslında, sadece uyanık kaldım.

Yazın gerçekten sona erdiğini hissettiğim ilk günlerden biri. Rüzgâr esiyor ve tenimi sevdiğim türden bir serinlikle okşuyor. Yapraklar kırmızı ve altın rengi tonlara bürünmüş, çoğu şimdilik dallarında duruyor.

Kahve dükkanından daireme doğru yürürken telefonum çalıyor.

Zack

sana bir sürprizim var

bu geceki planımızı

değiştirebilir miyim?

Ben

aynı saatte, görüşürüz

ve evet, yine yemek yiyeceğiz

Yine aynı şeyi yapıyor — ben sormadan önce soruyu cevaplıyor.

Uyuyamayıp koridorda volta atarken, bu hafta Zack'i aramak üzereydim. Geldiğini biliyorum, ama aynı zamanda zorlu bir antrenman haftası geçirdiğini de biliyorum. Bir yanımda ona güvenmekten korkuyor.

Takıntılı düşüncelerim geçmiyor. Zack'in planının ne olduğunu bilmiyorum.

"Doğru hissettiğimiz şeyi yapalım" önerisi her şeyi değiştiriyor ve kendimi daha çekingen hissediyorum. Sanki çok agresif davranmak istemiyorum, çünkü artık bu gerçek. Belki de her zaman gerçektir?

Dairemin kapısına vardığımda, içeri girerken esniyorum. Saate bakıyorum ve Zack'in beni almaya gelmesine birkaç saat var. Buzlu kahvemi buzdolabına koyuyorum, mümkün olduğunca taze kalmasını sağlamak için.

Kanepeye uzanıp bir battaniye alıyorum ve telefonumda alarm kuruyorum.

Şimdi kısa bir şekerleme zamanı.

Yumuşak bir vuruş beni uyandırır. Kanepeden fırlayarak, nefes nefese, telefonumdaki saate bakarım.

"Emilie... içeride misin?" Zack kapının dışından neredeyse şarkı söyler gibi sesleniyor.

Saçımı elimden geldiğince düzelterek kapıyı açıyorum.

"Üzgünüm, üzgünüm, üzgünüm. Uyuyakalmışım ve alarmım çalmamış."

Zack gülerek içeri girer ve kapıyı arkasından kapatır. "Hiç sorun değil. Aceleyle gerek yok."

Onun güven verici sözleriyle paniğimin küçük bir parçası kaybolur.

"Ne giyeyim? Ortam nasıl?"

Zack ellerini ovuşturur, ön kolları kasılır ve ben su içmem gerekir. Kahretsin, bu adam çok seksi.

"İki sürpriz var. Rahat bir şey giy. Fiziksel olarak aktif bir şey olmasın."

Ha? Bu pek bir ipucu sayılmaz. En sevdiğim siyah taytımı, tişörtümü ve leylak rengi çeyrek fermuarlı sweatshirt'ümü giyiyorum. Bu çok rahat.

"O renkte bir pantolon istiyorum." Yatak odamdan çıktığımda çeyrek fermuarlı sweatshirt'ümü işaret ediyor.

Bu renk ona çok yakışır. Hiç şüphe yok.

"Çok heyecanlıyım! Hadi gidelim bebeğim." Elimi tutuyor ve kapıdan çıkıyoruz.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyorum, küçük bir depo gibi görünen bir binanın önünde dururken. "Bir arkadaşşıma seninle bir yere gittiğimi söylemeli miydin? Burası gerçekten cinayet kokuyor." Kaşlarımı kaldırıp binaya ve daha önce hiç olmadığı kadar geniş bir gülümsemeyle bakan Zack'e bakıyorum.

"Alışverişe gidiyoruz. Özel alışveriş. Sadece sen ve ben," diyor, sanki bu benim daha fazla soru sormama neden olmayacakmış gibi.

Daha fazla bilgiye ihtiyacım olduğu açıkça belli olduğu için başımı sallıyorum.

"Düğün için elbisen olmadığını söylemiştin, değil mi? Şimdi tam zamanı." Bana kapıyı açıyor.

O her şeyi hatırlamayı başarır. Yaklaşık bir hafta önce Willow ve Tripp ile akşam yemeği yerken, düğün için hala kıyafetlere ihtiyacım olduğunu söyledim.

Ve haklı. Düğüne sadece birkaç hafta kaldı ve bu işi yeterince erteledim.

İçeri girdiğimizde, resepsiyon masasında oturan bir kadın dışında sıradan bir giriş holüyle karşılaştık. Bir marka veya mağazayı belirten herhangi bir tabela ya da işaret yoktu.

"Sen Emilie olmalısın." Kadın ayağa kalkıp elimi sıkıyor. "Ben Mia. Bu akşamki stilistin." Gülümsüyor. "Willow'un stilistini aradım ve senin ölçülerini aldı, bu yüzden sana sunabileceğimiz çok seçenek var."

"Seni görmek güzel, Mia. Benim için bunu ayarladığın için teşekkürler," diyor Zack.

Bir dakika. Tek bir stilist, bir sürü kıyafet ve ben ve Zack gibi kişisel alışveriş mi?

Bunu beklemiyordum.

Mia yürür, biz onu takip ederiz ve o devasa bir endüstriyel sürgülü kapıyı açtığında, ortadan ikiye bölünmüş giysi rafları görürüm. Sanırım bir taraf benim için, diğer taraf Zack için.

"Asistanlarımdan bazıları burada, koordinasyon ve ihtiyacınız olan her konuda size yardımcı olabilirler. Giyinme odaları arka köşede."

Zack bana bakar, Mia içeri girerken kulaklarından kulaklarına kadar sırtarak. "Şaşırdığını söyle!"

"Evet. Bunu asla tahmin edemezdin." Tüm rafları incelerim ama hala inanamıyorum.

"Burası genellikle marka influencerları, modeller, ünlüler, bağlantıları olanlar için açıktır. Ben burayı kiraladım ve senin ve benim için eşyalar getirdim."

Ne oluyor lan? Bunun ne kadar düşünceli bir davranış olduğunu kafam almıyor.

"Bu sahil düşününe gideceksek, şık görünmeliyiz."

Kafamı sallayıp elimi alnıma koyuyorum. "Şık deme," diye şaka yapıyorum.

"Öyleyse uç. Şık bir kuş gibi." O da aynı şekilde devam ediyor. "Hadi alışveriş yapalım." Mia hemen beni çekip götürüyor ve renkler, kumaşlar, düğünün genel havası ve uzak durmak istediğim her şey hakkında sorular soruyor. Beni giysi raflarının arasından geçiriyor, ürünleri alıp bana tutuyor, ama ben iyice bakamadan geri alıyor. Asistanlardan biri, sanki kalçaları Mia'nın kalçasına bağlıymış gibi onu takip ediyor. Birlikte çalışıyorlar, hiç çaba harcamadan, tek kelime etmeden, bazı elbiseleri saklamak, bazılarını geri koymak için değiştiriyorlar.

Kırk dakika boyunca kendi rafımı oluşturduktan sonra (denemek istediğim her şeyi), daha önce hiç görmediğim bir giyinme odasına yönlendirildim. Duvarın tamamını kaplayan devasa bir ayna var ve dokunmatik özelliği sayesinde ışığın türünü değiştirebiliyorsunuz. Köşede, tam boy bir kanepenin yanında bir vurgu koltuğu var.

Karşı köşede, oldukça zengin bir menü sunan yüksek bir masa bulunan bir ikram istasyonu vardı: su, maden suyu, şampanya, meyve suyu ve birkaç konserve kokteyl.

Asistanlardan biri flüt ve şişeyi alırken Mia, "Sen şampanya seven bir kızsın galiba" diyor.

"Şampanya istiyorum!" Zack içeri girmeden önce bir yerlerden bağıyor. "Odam hemen yan tarafta," diyor.

Her birimiz birer kadeh şampanya aldığımızda, Zack kadeh kaldırır. "Hadi başlayalım!"

Kafamı sallayarak, kadehimi onun kadehine çarptım. "*Şampanyaya şampanya koyduğunu* söylediğin zamankinden daha iyi, kabul edeyim."

"Aradığınızı bulamazsanız diye birkaç raf daha bakacağız. Seçenekleri tekrar gözden geçirirken, bir şeye ihtiyacınız olursa bu düğmeye basın. Deponun ön tarafında olacağız, bu yüzden seslenirseniz duyamayız," diye açıklıyor Mia, duvardaki düğmeyi göstererek.

Bu odada bulunanlar arasında aradığımı bulamayacağımı hayal bile edemiyorum. En az yirmi elbise ve birkaç iki parçalı takım olmalı.

Şampanyadan bir yudum alıyorum, köpüğü umut verici.

"Denediğimiz kıyafetleri birbirimize gösterelim mi?" diye soruyor Zack. "Beğenmesen bile."

"Hadi yapalım," diyorum.

ON elbise denedim ve şu ana kadar hepsi berbattı. Yani, fena değiller ama bana

İkinci kadeh şampanyamı içiyorum ve nefesim kesilmeye başlıyor.

Neden kıyafet denemek insana böyle bir his veriyor? Sanki yorucu bir aktivite yapıyormuşsunuz gibi hissettiriyor?

"Oooh, bu şortları görene kadar bekle, EJ. Çıldıracaksın!" Zack soyunma odasından bağılıyor.

Bir sonraki elbiseyi giyiyorum. Rengi beni şimdiden büyüledi — mavi tonları olan tozlu lavanta rengi gibi. Kollarımı sokup elbiseyi yukarı çekmeye başladığımda, şimdiden harika bir hisse kapıldım. Sanki tam uyacakmış gibi, yan tarafındaki fermuarı hiç zorlanmadan çekiyorum.

Aynaya bakıyorum, plajda olacağımız için doğal ışık ayarını seçiyorum.

Evet. Doğru yoldayız.

Arkanı görmek için dönüyor ve düğünde giysem de giymesem de bunu alacağımı biliyorum. Bu elbise benimle eve geliyor.

Kumaş hafif ve dökümlü bir şifon, döndüğünüzde biraz havalanan türden. Bu bir maksi elbise ve şüphemi doğrulamak için parmak uçlarımda duruyorum — doğru topuklu ayakkabıyla mükemmel olacak.

Kalın askılar omuzlarımdan önüme doğru uzanıyor ve dramatik bir derin V oluşturuyor. Dekolte bölgem, sütyen giymeden bile sağlam görünüyor, yani sütyen giydiğimde çok daha iyi görünecek. Etek kısmı klasik, her adımda hareket eden ve sallanan bir etek.

Aynı V şekli arkada da yansıtılarak, çoğunlukla açık ve oldukça derin bir sırt oluşturuyor. Aynaya gülümsüyorum ve neredeyse çığlık atıyorum. Bu elbiseyi çok seviyorum.

Zack'e göstermek için sabırsızlanıyorum. Ağzım zımpara kağıdı gibi hissediyor, yutkunmam zorlaşıyor. Şampanya kadehini uzanıp bir yudum alıyorum, gerginliğimi bastırmaya çalışıyorum. Moda konusunda çok bilgili, sahte ama bir bakıma sahte olmayan erkek arkadaşına içtenlikle beğendiğim ilk elbiseyi göstermek için neden gergin olmayayım ki?

Anksiyete düzeyi yüksek biri olarak, net durumları ve ilişkileri tercih ederim. Doğal olarak, Zack ve benim yaptığımız gibi karmaşık bir durumda buluyorum kendimi. Ne olursa olsun, fazla düşüneceğim, ama şu anda fazla düşünecek çok şey var gibi geliyor.

Gerginliği gidermek için ellerimi sallıyorum ve terli, endişeli avuç içlerimin neden olduğu nemliliği durdurmaya çalışıyorum. Başımı soldan sağa eğerek boynumu ve omuzlarımı gererek çenemle omuzlarım arasında boşluk yaratmaya çalışıyorum.

Zack ve benim denediğimiz şeyleri gösterdiğimiz alana kadar kısa bir mesafe yürüyorum.

"Ciddiyim. Bu şortlar Meksika'da benim tüm kişiliğimi yansıtacak. Sabırsızlanıyorum..." Zack beni görür görmez durur, ağzı açık kalır ve gözleri başımın tepesinden elbisenin yere değdiği yere kadar beni süzer.

Gözleri üzerimde, sonunda kaşıyabileceğin bir kaşıntı gibi hissettiriyor. Bu şekilde bana baktığında ilk tepkim eriyip gitmek olduğu için, erimemek için elimden geleni yapıyorum.

"O elbise..." diye söylüyor, ellerini beline koyarak. "Şu anda ciddi misin? Sen bir sahil tanrıçasın." Elimi uzatıyorum, o da elimi tutuyor ve beni döndürüyor.

O devam ederken ben gülüyorum, "Dans etmek için harika bir elbise. Hareket ederken çok hoş ve kabarık." Ağzı açık bir şekilde gülümsemeye başlar ve bu beni karnımdan vurur, nefesimi keser.

Elbise biraz uzun olduğu için takılıp düşüyorum ama Zack'in göğsüne düşüyorum, sanki bir romantik komedi filminin setindeymişim gibi. Beceriksiz birinin yakışıklı sporcunun kollarına düştüğü filmlerden biri gibi. Bu beni utandırıyor ama aynı zamanda bir rüyanın gerçekleşmesi gibi de.

"Bu çok güzel. Lütfen bunu al." Beni hala tutarken öne eğilip kısık sesle konuşuyor.

Yardım almadan kendimi dikleştiriyorum ve birkaç adım geri atıyorum.

"Şort konusunda haklısın." Konuyu değiştirmem lazım, benden çok başkalarından bahsetmeliyim. Zack pembe şort ve siyah tişört giyiyor. Bu adam kadar pembeyi yakıştıran başka birini gördüğümü hatırlamıyorum. Ayrıca, kimsenin doyamayacağı kadar kısa paçalı.

Birbirimize gülümsedikten sonra odalarımıza geri dönüyoruz. Aynanın önünde dururken ellerimi yanaklarıma koyup cildimin sıcaklığını hissediyorum. Daha fazla hava ihtiyacım olduğu için vantilatörü açıyorum.

Fermuarı tutup aşağı çekiyorum. Birkaç santim aşağı indikten sonra takılıyor. *Nazik ol Emilie, bunu daha sonra giymek istiyorsun, fermuarı bozma*, diye kendimi azarlıyorum ve fermuarı tekrar yukarı çekip yeniden deniyorum.

Sıkışmış.

Sanırım fermuarı çekerken birinin kumaşı çekmesi gerekiyor. Fermuarın yeri nedeniyle, doğru açığı bulamıyorum ve iki elimle de yapamıyorum.

"Zack, fermuar konusunda bana yardım eder misin?"

diye sesleniyorum. Birkaç saniye sonra geliyor.

"Sıkışmış, sanırım kumaşı çekersem fermuarı açabilirsin, ama unutma, bunu satın almak istiyorum. Erkek ellerinle mahvetme."

Dönerek fermuarın olduğu kalçama doğru yüzünü çevirir ve bacaklarını açar, sonra ellerini kumaşın içine sokar, parmakları göğüs kafesime dokunur. Diğer eli fermuara gider ve benim ellerim kumaşı bir araya getirir — biraz garip ama sanırım işe yarayacak.

Zack bana bakar. "Hazır mısın?"

Sesi tenimi ürpertir. Bu çok hoş ve biraz da rahatsız edicidir. Daha fazlasını istiyorum. Gözlerinin daha fazla üzerimde olmasını, sesinin böyle olmasını, parmaklarının tenimde olmasını.

Neden artık fermuarlar hakkında konuşmadığımızı hissediyorum?

Bölüm 31

Zack

Bu elbisenin fermuarını açmaya çalışırken Emilie'nin göğüslerine neredeyse dokunduğumu fark etmedim değil. Beynimi kısa devre yapan elbise. Morumsu mavi rengi, hafifliği ve sanki onun teni için yapılmış gibi olması, ve onun daha fazlasını görmek için yalvardığım derin dekoltesi.

Rüyalarımda, o benim için çıplak kalana kadar bu devam edecek.

Lanet olsun.

"Hazırım," diyor.

Emilie kumaşı topladı ve ben fermuarı aşağıya, kendime doğru çektim.

"Benim ellerim erkek eli değil. Bunlar bir şampiyonun elleri," diyorum, hala fermuara odaklanmış, bıçakla tereyağını keser gibi hareket ediyorum.

Tam her şey yolunda gittiğini düşündüğüm anda, fermuar bir kez daha takılıyor.

"Bir şampiyonun elleri, ha?" Gözleri benimkilere kilitlenir, sesi kelimelerinin ucunda alaycı bir tonla.

Fermuarda olmayan parmaklarımı kumaşın içine geçiriyorum, daha fazla kaldıraç gücü gerekiyor. Düşünmediğim şey, ona yeni bir yerde dokunmanın yaratacağı kıvılcım. Bu sefer kaburgalarına değil, beline daha yakın bir yerde.

Sütyen giymemesi de işleri kolaylaştırmıyor, bunu kumaşın artık arızalı fermuar tarafından bir arada tutulamadığı ve üst kısmı açıldığı için fark ediyorum.

Sikim, onun sütyen giymediğinin acı verici bir şekilde farkında ve kumaşı biraz daha geri çekersem, hayalini kurduğum şeyi görebilirim.

Birlikte çalışarak, fermuarın takıldığı şeyi geçirebiliyorum. Orada duruyorum, elim hala ona dokunuyor, nefes almaya, anı değiştirmeye korkuyorum. Emilie hareket etmediğinde ve hiçbir şey söylemediğinde, şansımı deniyorum ve yeni kuralımızı uyguluyorum.

Yeni kural, doğru hissettiren şeyi yapmak.

Onun yan tarafındaki, kaburgalarının altındaki elini tutup yavaşça vücuduna doğru çekiyorum, altımda onun tepkisini hissediyorum. Onun gerçekten dokunuşuma doğru eğildiğini mi yoksa en iyi senaryoyu hayal ettiğimi mi bilemiyorum — onun da benim kadar bunu istediğini.

"Senin için ne doğru geliyor?" diye soruyor, sanki bir yandan zihnimi okuyormuş, bir yandan da benimle alay ediyormuş gibi.

"Sen. Senin her şeyin. Her zaman." Kaburgalarına kadar çıkan parmaklarım tekrar aşağı iniyor.

"Kuralları çiğnemek istemeyiz, değil mi?" Aynada gözlerime bakıyor ve çok seksi olan şeytani bir gülümseme atıyor. Beni baştan çıkarıyor. Bu bir meydan okuma ve ben de memnuniyetle kabul ediyorum.

Onun arkasına geçiyorum, sırtını bana dönük tutuyorum ve ereksiyonumun ucu kışına değdiğinde gözleri parlıyor.

"Kendimi iyi hissetmeliyim," diyor, neredeyse gülerek, bu sefer gerçekten bana yaslanıyor, hiç sorgulamadan. Bu yaslanma her şey demek. Her çalınan bakış. Her gerginlik.

Elleri yanlarında duruyor ve fermuar tarafındaki askı omzundan neredeyse düşecek. Aynada, askıya bir bakış attığını ve sonra bana döndüğünü görüyorum.

Her iki askının altına birer parmağımı geçirip, onun istediğini düşündüğüm şeyi yapmadan önce ona bir kez daha bakıyorum. O başını sallayarak bana yeşil ışık yakınca, askıları yavaşça aşağı çekiyorum.

Kumaş teninden düşüyor ve gözlerim sırtının alt kısmını takip ediyor, ta ki siyah dantelli bir tanga görünene kadar. Bir saniye duruyorum, ama Emilie ellerimi aşağı doğru itiyor, ta ki elbise yere düşene kadar.

Ellerim kalçalarının yanlarına dokunur, sonra yanlarından yukarı doğru çıkar ve kaburgalarında durur. Dokunuşum altında kalbi hızlı atıyor.

benimkine çok benziyor. Gözlerimi onun kışından ayırıp aynada onu izliyorum. Sadece bir külot giymiş halde, kolunu uzatıp boynuma doluyor ve enseme kaşıyor.

Hiç düşünmeden ellerim, benim için sergilediği göğüslerini bulur. Boynunun yanına bir öpücük kondururum ve o da dönerek bana daha fazla yer açar. Daha fazla kaplayacak alan.

Boynunun ve omzunun birleştiği noktaya kadar yalayıp öpüyorum. Onu yutmak istesem de hafifçe ısııyorum. Onu ne kadar istesem de, binada başka insanlar da olan bir giyinme odasında olduğumuzu biliyorum.

"Bu çok iyi geliyor," diye inliyor Emilie.

Bu iltifatla, ellerimde onun meme uçlarını hissediyorum, pembe tomurcukları yuvarlayarak. Onu öpmeyi bırakmıyorum, ama öne bakıyorum ve onun aynadan beni izlediğini görüyorum. Gözleri geniş, vahşi ve her hareketimi takip ediyor. Göğüslerini sıkarken göğsü inip kalkıyor ve meme uçlarına geri döndüğümde gözlerini kapatıyor.

Siktir.

"Beni gerçekten öldüreceksin, biliyor musun?" Dönüp kulağına fısıldıyorum ve sonra kulağının arkasındaki yumuşak noktayı öpüyorum.

"Beni ihtiyaç duyduğum kişi *sensin*. O elleri istiyorum," diye yutkunup nefesini içine çekiyor, "her yerde."

"Aynadan beni izle, belki yaparım." Belinin yanlarına, yumuşak daireler çiziyorum. Parmaklarım yavaş, alaycı ve ikimizin de arzuladığını ortaya çıkarıyor.

Gözleri benimkilere kilitlenir ve ben ellerimi tembelce onun önünden aşağıya doğru hareket ettiririm, ta ki külotunun üst kısmına gelene kadar. Emilie'nin nefesi hızlanır ve her nefes alışında tüm vücudu hareket eder.

Onun dokunuşlarıma bu şekilde tepki vermesini görmek baş döndürücü.

Bir kolumu uzatıp vücudunun üzerinden geçirdim, göğüslerinden birini kavradım ve Emilie inledi. Çıkardığı sesler, daha önce hiç duymadığım seslerdi. Sanki vücudum bu sesleri ondan almak ve sonra bir yolunu bulup saklamak, hepsini kendime saklamak istiyordu. Onları paylaşmak istemiyordum. Lanet olsun, onun bu sesleri başkası için çıkarmasını istemiyordum.

Diğer elim hala külotunun danteline dokunuyor, parmaklarımı kumaşın cildiyle birleştiği yer boyunca gezdiriyorum.

Elimi karnına düz bir şekilde bastırıp külotunun içine doğru ittiğimde beni izliyor. Başı öne düşüyor, gözleri odaklanmış, dudağını ısıyor ve dişleriyle ısıyor.

Yavaş ilerlemek zor. İkimizi de işkence ediyorum ama Emilie'nin alay edilmeyi sevdiğini hissediyorum. Beni takip edip acele ettirmeden, bizi acele ettirmeden.

Siktir et, dayanamıyorum. Acele etmek istiyorum.

Parmaklarımı klitorisine koymak için uzanıyorum ama ona dokunamadan kapı çalınıyor.

"İçeride her şey yolunda mı? Bir şeye ihtiyacınız var mı?" Mia'nın neşeli sesi ortamı bozuyor.

İkimiz de donup kalıyoruz. Ellerimi yavaşça Emilie'den çekip yutkunuyorum. "Evet, iyiyiz. Sadece fermuarla ilgili bir sorun vardı. Birkaç dakika sonra aşağı iniyoruz," diye sesleniyorum.

"Anladın," diye cevaplar.

Emilie bana doğru döner, göğüsleri hala dışarıda, ve kollarını boynuma doladığında göğüslerini göğsüme bastırır.

Dudakları benimkilerle buluşmadan hemen önce, "Fermuar sorunu, ha?" der. "Yalan değildi." Sesim çakıl gibi çıkıyor ve bir şeyler içmem içmek için bir şeye ihtiyacım var.

Emilie dudaklarını dudaklarıma koyar ve az önce olan her şeye son noktayı koyan bir öpücük verir.

Dikkatlice elbisesini alır, bana bakar ve "Bir dakikaya ihtiyacın var gibi görünüyor" der.

Aşağıya bakıyorum ve ereksiyonum orada, yetersiz kaldığım için benimle alay ediyor.

"Doğru."

Bölüm 32

Emilie

Kendi kıyafetlerimi giydikten ve Zack'in pembe çadırı artık ortada durmadığından, deponun önünde, satın almak istediğimiz eşyaların bulunduğu kendi "saklama raflarımız"ın önündeyiz.

Elbiseyi çok beğendim, yüzde yüz evet, ama etiketindeki fiyat beni neredeyse bayılttı. Karşılayabileceğimi bilsem bile lüks eşyalara para harcamak zor. Bu elbiseyi almak, muhtemelen her şeyi geri koymak ve bir ay boyunca başka bir giysi satın almamak anlamına geliyor.

Saklama rafıma bakıp fiyat etiketlerini incelerken Zack, "Bu benden. Endişelenme" diyor.

"Hayır. Bana kıyafet almayacaksın."

"Neden olmasın?" diye omuz silkiyor. "Bu benim randevu fikrimdi ve seni tüm bu güzel kıyafetlerle cezbettim. Bırak ödeyeyim."

Endişe içimi kaplıyor. Suçluluk duygusu yanaklarıma yayılıyor. Zack'e hayır dediğim için kendimi kötü hissediyorum, ama rafta duran şeyi satın almasına izin verirsem kendimi gerçekten çok kötü hissedeceğim.

"Ben gerçek bir milyonerim. Övünmek istemem," diyor alaycı bir şekilde ve beni rahatlatmaya çalışıyor, "ama geçen yıl sözleşmem uzatıldı, bu herkesin malumu." Ellerini ceplerine sokuyor ve aramızdaki mesafeyi kapatıyor.

Dişlerimi o kadar sıkı ısırıyorum ki, ağzımda bakır tadı hissedeceğimden korkuyorum.

"Zaten düşün için yurt dışına seyahat edeceksin. Bu çok fazla bir istek."

Zack gözlerini devirir. "Seninle uzun bir hafta sonu gezisi yapmak mı demek istiyorsun? Güzel havada? Plajda? Her şey dahil? Bu *kesinlikle* çok şey istemek değil."

Yavaşça başımı sallıyorum, ona anlamasını sağlayacak kelimeleri bulmaya çalışıyorum. Zack her zaman çok neşeli ve uyumludur. Her şeyi şakaya çevirebilir, ama bunun benim için ne anlama geldiğini bilmesini istiyorum.

"Parayla ilgili bir sorunum var, detayları başka bir gün anlatırım. Bugün bunu benim için yapmana izin vereceğim, ama bunu her zaman yapamazsın, tamam mı?"

"Sözünüzü kesmek istemem ama, bunun fermuarında bir sorun varsa," Mia elbiseye dokunur, "tamir ettirebiliriz ama aslında hiçbir masrafı yok. Tek istediğim, düğünden sosyal medyada paylaşacağınız gönderilerde tasarımcının adını etiketlemeniz," der ve tatlı bir gülümsemeyle ekler.

Vay canına. Teklif beni çok etkiledi ve hemen minnettar oldum. "Çok nazıksınız. Seve seve yaparım."

"Peki ya ben? Benim için bir teklifin yok mu?" Zack sorar.

O alaycı bir şekilde, "Milyoner bey mi? Sanırım bugün tam fiyat ödeyeceksin" der. Ona göz kırpar ve ben gülmeden ve başımı sallamadan edemem.

"TRÜF KIZARTMASI HER ZAMAN en iyi seçimdir," diyor Zack, bir kızartmayı aioli sosuna batırıp ağzına atarken. "Ayrıca, parasını ödediğin için tadı daha da güzel."

Şehrin en sevdiğimiz hamburgercilerin birindeyiz. Burası küçük, göze çarpmayan bir yer ve biz de böyle olmasını seviyoruz. Öyle ki, Zack'in burada bizim bir selfie'mizi paylaşmasına izin vermiyorum. Bu yeri mahvetmek istemiyorum.

Zack'in telefonu çalarken, granny elma dilimleri ve turşulu bacon brie cheeseburgerimden bir ısırık alıyorum.

"Annem arıyor. Bir saniye izin ver." O, masadan kalkar, telefonu açar ve restoranın hemen önüne çıkar.

O telefonda konuşurken tüm patates kızartmalarını tek başıma yememek için elimden geleni yapıyorum, bu da benim için ciddi bir irade gerektiriyor.

Bunun yerine, soyunma odasını düşünüyorum. Yani, gerçekçi olalım, bu gece olanları asla unutmayacağım. Randevu. Zack. Yalnız olmadığımızda, neredeyse sevişecek gibiydik. Bu benim tipik randevu davranışım değil.

Başkaları etrafta olsa bile, birini o kadar çok isteyip, kendimi birazcık bile olsa teslim eden biri olmadım hiç. Ama belki de Zack'i istediğim kadar birini hiç istememişimdir.

Biriyle yakınlaşmanın tipik tuhaflığı ikimizin arasında farklı hissediliyor. Normalde vücudumun bazı kısımlarını göstermekten korkacağım ya da bunun doğru olup olmadığını düşüneceğim durumlarda, onu, bizi daha çok istediğimi düşünüyorum. Şüpheyi ya da aşırı takıntıya yer yok.

Şimdi, kendi daireme döndüğümde tüm bunları aşırı derecede düşünecek miyim? Evet. Ama bu yeni bir şey değil. Küçük anların tadını çıkarmak için daha fazla alanım olduğunu hissediyorum, sanki zihnimde bunu yapmak için yer varmış gibi.

Koltukta geriye yaslanıp gözlerimi kapatıyorum ve terapistimin bana öğrettiği gibi içime bakıyorum. Kendimi çok iyi hissediyorum. Hiç alışveriş randevusu yapmamıştım, bu geceki gibi bir şey ise hiç. Zack, düğün için bir elbiseye ihtiyacım olduğunu düşünerek ve dahil olmanın bir yolunu bularak biraz çaba sarf etti.

Zack, alnını kırıştırarak koltuğa geri kayar. "Her şey yolunda mı?" diye sorarım.

Hala gözlerime bakmadan uzun bir yudum su içti. Telefonu çaldı, kontrol etti ve cevap vermeden önce cebine koydu.

"İşler... tuhaf?" diye cevaplar, gözleri benimkilere bakar. "Ne demek istiyorsun?"

Kafasını sallar ve "Annem babamın nerede olduğunu bilmediği için aradı. Belki benimle birlikte olduğunu düşündü. Bunun babamın ona söylediği için mi, yoksa annemin sadece bir şeyler anlamaya çalıştığı için mi olduğunu bilemedim."

Zack'i, söylediklerini ve söyleme şeklini düşününce midem ağrır. Sözlerimi kendime saklamaya çalışır ve ona devam etmesi için zaman tanırım.

"Ona mesaj attım ama mesaj gitmedi, sanki telefonu kapalı ya da uçak modunda gibi." Artan yemeğini paket kutusuna koymaya başlar. "Bu onun yapacağı bir şey değil. Kesinlikle normalin dışında."

Eğer bu benim ailem olsaydı, birinin diğerinin nerede olduğunu veya ne yaptığını bilmemesi normal olurdu. Şu anda hayatları neredeyse hiç bağlantılı değil. Gördüğüm kadarıyla, Andersen'larla yaptıkları tek aile yemeğinde bile birbirlerine çok yakındılar, bu da bu durumu çok farklı kılıyor.

"Bu korkutucu," diyorum ve uzanıp birkaç saniye elini tutuyorum. "Ne yapabilirim?"

Zack derin bir nefes alır ve dudaklarından hava çıkararak iç geçirir. "Kız kardeşimi aramam için bana beş dakika ver. Sonra sürprizimin ikinci kısmına geçelim." Sesi çok uzak geliyor.

"Bekle, bunun ikinci bölüm olduğunu sanıyordum?" Bu gece geç saatlerde ya da yarın öğle yemeği için mükemmel bir atıştırmalık olacak hamburgerimin yarısına bakıyorum.

Zack gözlerini devirip, "EJ, bu bir çizburger. Sürpriz değil." diyor. Elini göğsüne koyuyor ve ben oraya dokunmanın nasıl bir his olacağını düşünüyorum — ellerim, göğsü ve kasları.

"Ben bundan daha iyiyim." Cebinden telefonunu çıkarır ve bana yan gözle bakar. Telefonu kulağına dayar ve ben başka bir soru soramadan kapıdan çıkar.

Tabii ki, ondan daha iyi olduğunu biliyorum.

Bölüm 33

Zack

"Neden Pulse and Needle adlı bir yerin önünde park ettik?" Emilie neon tabelayı okuyarak soruyor.

Tabelaya bakıp tekrar ona dönerek, onun anlamasını bekliyorum.

"Bekle. Sürprizin dövmeler mi? Burası bir dövme dükkanı mı?" Jeep'immin ön koltuğunda, ellerini dizlerine koyarak öne doğru eğildi.

Ellerimi çırpıyorum, araç içi için biraz fazla gürültülü ama kendimi tutamıyorum. Çok heyecanlıyım.

"Aileme dövmelerini sorduğunda yüzündeki ifadeyi gördüm. Eğer istemiyorsan, yaptırmak zorunda değilsin. Randevun var, ama tamamen sana kalmış."

Ağzı açık kalmış, bunun iyi bir şey olup olmadığını bilmiyorum. Tek bildiğim, ailemde olan biten her ne haltsa, bundan uzaklaşmaya ne kadar ihtiyacım olduğu. Babamı aradım, direkt sesli mesaja düştü. Kız kardeşime ulaştım, panik yapmıyormuş gibi davranıyor ama onu çok iyi tanıyorum, bu numaraya kanmam.

Sonuçta babam yetişkin bir adam. Belki işte gecikti ya da bir arkadaşıyla dışarı çıktı ve telefonu şarjı bitti. Sadece birkaç saat oldu. Şimdi panik yapmanın ya da aceleci kararlar vermenin zamanı değil.

Yirmi dakika önce anneme ve kız kardeşime söylediğim şeyi kendime de söylüyorum.

Emilie emniyet kemerini çözüyor ve "Evet. Yapalım" diyor.

Bir heyecan dalgası beni sarar ve ağır bir yelek gibi üzerimde duran endişeyi hafifletir.

Check-in yaptıktan ve Emilie ne istediğine karar verdikten sonra, heyecandan yerinden duramadığı belli oluyor. Sanki vızıldıyor gibi, yerinde duramıyor, saçma sapan hızlı konuşuyor ve yüzünden gülümseme eksik olmuyor.

"Benimle kalmak zorunda değilsin. Ailenle görüşmek istersen," diyor, yanakları pembeye dönmüş.

Telefonumu kontrol ediyorum — hala kimse mesaj atmamış ya da aramamış. "Emin misin?" Onun önerisini düşünüyormuş gibi davranıyorum.

"Yüzde yüz. Burada iyiyim."

Görünüşe bakılırsa, burada *harika*. Çeyrek fermuarlı tişörtünün altına giydiği tank top ile, dövme sanatçısı şablonu cildine yerleştirirken sırtıyor.

"Bana ihtiyacın olursa haber ver, tamam mı?"

Emilie'yi, her zaman yapmak istediği bir şeyi yapması için bırakıyorum. Ailemi arayacağım için değil, kendime bir dövme yaptıracağım için.

Ve bunu kimseyle paylaşmaya hazır değilim.

"Sen insan versiyonu bir ışık çubuğu gibisin," diyorum Emilie'ye, özel bekleme alanımıza girerken. Hareketlerinde elektriksel bir şey var.

Beni görünce hızla ayaklarını hareket ettirir. "Başardım!" diye bağırır, sözlerinden gurur sızmaktadır.

Emilie bana kolunu gösterir, dirseğinin hemen önündeki hassas noktaya küçük bir papatya dövmesi yaptırmıştır.

"Hep bir papatya istedim." Gözlerinin köşelerine kadar uzanan bir gülümsemeyle sözleri dökülüyor. "Mitolojide, papatyalar yeni başlangıçları simgelemek için kullanılır. Kötü bir gece geçirdiğimde veya OKB atağı yaşadığımda, her zaman yeniden başlayıp ilerleyebileceğimi hatırlamak istiyorum."

Kolunu çevirip bana tüm dövmeyle gösterir ve sevinci bulaşıcıdır. Kaygı kanımda dolaşır, koşar ve dokunabileceği her şeye dokunmaya çalışır. Emilie, bu kaygının beni rahatsız etmesinden bir nefes almamı sağlayan mükemmel bir şey.

"Mükemmel. İyi karar, EJ." Onun alınına bir öpücük kondurup omzunu kendime doğru çekerim. Dövme dükkanında fotoğraf çektikten sonra, daha sonra sosyal medyada paylaşabileceğim ya da Emilie'ye tamamen kapıldığım için lanet olası buzdolabımın üzerine yapıştırabileceğim bir fotoğraf, arabaya binmek üzereyken beni durdurur.

"Bu gece, gençken hayalini kurduğum türden bir geceydi. Yakışıklı sporcu erkek arkadaşım, beni alışverişe götürüyor, cheeseburger yiyor ve sonunda dövme dükkanına geliyoruz." Bana yaklaşıyor ve elini göğsüme koyuyor. "Ama bu, hayal edebileceğimden çok daha iyiydi. Benim için bunu yaptığın için teşekkür ederim."

Dudaklarımı ince bir çizgi halinde sıkıştırıp, doğru kelimeleri bulmaya çalışıyorum. Evet, bunu onun için yaptım, ama onun söylediği kadar özverili bir şey değildi.

"Rica ederim, ama bunun senin için olduğu kadar benim için de önemli olduğunu anlıyorsun, değil mi? Dövme yaptırmak istediğini ve elbise alışverişini yapman gerektiğini biliyordum, ama ben de orada olmak istedim. Bunun bir parçası olmak istedim."

Emilie, halka açık bir yerde olduğumuzu unutturan bir öpücükle dudaklarını dudaklarıma değdirdi. Beni Jeep'im kapısına kadar götürdü, kapı kolu sırtıma çarptı. Emilie kollarıyla bana sarıldı, ellerini saçlarımda gezdirdi, hafifçe kaşıyarak boynuma doladı.

Kollarım onun beline dolanır ve onu kendime doğru çekerim. Alt dudağını ısırırım ve o da dilini benimkine sürer. Dizlerimi büküp onu kaldırıyorum, böylece neredeyse aynı seviyede oluruz. Burunlarımız birbirine değir ve o öpüşürken güler.

Ela gözleri sokak lambasının, özellikle de neon tabelanın ışığında parıltıyor. Bana böyle her baktığında, sanki bana bir ip bağlıymış gibi hissediyorum

sadece ikimizin hissedebileceği bir ip bağlıyormuş gibi hissediyorum.

"Hazır ol, çok klişe bir şey söyleyeceğim." Gülümsemesinin arasından sesi neredeyse bir fısıltı gibi çıkıyor. "Seni sonsuza kadar öpebileceğime eminim." Vurgulamak için beni tekrar öpüyor.

Onunla birlikte titreyerek gülüyorum.

"Ekstra peynir için hazır mısın?" Başımı eğip alnımı alnına dayıyorum. "Sonsuza kadar bile yetmeyeceğine eminim."

"Biz en kötüsüyüz," diyor Emilie, sırttan dudaklarını benimkilere değdirmeden önce.

Bölüm 34

Emilie

Bu saatte Zack'i evime davet ederek NE YAPIYORUM? Tam emin değilim, ama onun izinli olduğu bu gecede ondan olabildiğince fazla yararlanmak istediğimi biliyorum. Yarın antrenmanı saat 10'da ve Willow ile saat 11'de buluşacağım, bu yüzden sabahın geç saatlerini değerlendirmemiz gerektiğini düşünüyorum.

"Dövme yaptırdığımı inanamıyorum!" diyorum, birkaç kez neredeyse bitirmek üzere olduğum papatyayı kaplayan şeffaf bandı izlerken.

Zack yanıma gelir, ellerini koluma koyar, eğilir ve dövmeyi inceler. "Çok güzel olmuş."

"Ailenizden haber aldınız mı? Herhangi bir haber var mı?" diye soruyorum. Bu konuyu sürekli gündeme getirmek istemiyorum ama onun endişeli olduğunu anlayabiliyorum, sanki gülümsemesi normalde kolayca dokuz olurken, şu anda sadece yedi gibi.

Yavaş ve derin bir nefes alıyor. "Hayır. Ama bunu düşünmek istemiyorum. Beni tedirgin ediyor ve bir şeyler yapmam gerektiğini hissettiriyor ama ne yapmam gerektiğini bilmiyorum."

"Aklını başka bir şeye yöneltmen gerekiyor gibi görünüyor," diye düşünürken, ona yaklaşıp, dairemde, kendi alanımda bir içki içiyorum. "Geçen sefer sen benimle ilgilendin. Şimdi sıra bende."

Hiçbir şey söylemiyor, ama gözleri gözlerime kilitlenmiş durumda. Ona elimi uzatıyorum, o da elimi tutuyor ve yavaşça yatak odama doğru yürüyorum.

Işık anahtarının yanındaki dört düğmeden birine basıyorum. Oda müzikle doluyor ve yumuşak bir ışık yanıyor. Bu, Willow'un dairesinde kullandığım saçma sapan yüksek teknolojik eşyalardan biri: önceden ayarlanmış çalma listeleri ve

uygun ışıklar. Kurarken bunun ne kadar gereksiz olduğunu düşündüm, ama içten içe çok sevdim.

Omuzlarına hafifçe dokunarak onu yatak kenarına oturttum.

Zack bana bakar, gözleri safir gibi yoğun ve derin mavidir. Ben bacaklarının arasına dikilirken o dudağını ısırır. Elleri kalçalarımı kavrar, fermuarımın altına, sonra da tişörtümün altına uzanır. Parmakları üst vücudumu okşamaya başladığında, tenime dokunduğunda titriyorum. Başımı geriye atıp tavana bakarken, onun dokunuşuna nefesimi veriyorum. Hafifçe aşağı doğru okşuyor ve vücudum arzuyla titriyor.

Ellerimi saçlarına geçirip, daha önce hiç yapmadığım kadar sertçe çekerim ve her iki kalçasının yanına birer dizimi koyarım. Üstüne otururum ve çeyrek fermuarımın ve tişörtümün altını tutup yukarı doğru çekerim.

"Bu dikkat dağıtma işinde gerçekten çok iyisin," diye mırıldanır Zack, derin dekolteli siyah braletime bakarak.

Dudakları göğüslerimin hemen altındaki yeri bulur ve yavaşça öper. Elimi saçlarına koyarak onu daha fazla istiyorum diye kendime doğru çekerim. Kolları kığımın üst kısmından küçük bralette askılarına doğru hareket eder. Askıları kancalar ve aşağı doğru çeker.

Sırtımı kamburlaştırıp göğüslerimi ona doğru itiyorum. Hemen bir meme ucumu ağzına alıyor, sanki doyamıyormuş gibi çılgınca. Derin bir nefes alıp başımı geriye yaslıyorum. Parmakları diğer meme ucumu kavrayıp ileri geri yuvarlıyor, sıkıştırıyor.

"Daha sert," diyorum.

Zack cildime gülümsüyor, bunu hissedebiliyorum. Sonra dişleriyle ısırıyor, şakacı bir şekilde, ama baskı tam da umduğum gibi. Parmakları ağzında olmayan meme ucunu hafifçe vuruyor, sonra daha önce olduğundan daha fazla sıkıyor.

Ağzını ve parmaklarını değiştiriyor ve her ısırıldığında, emdiğinde veya dilini salladığında, ıslanmak üzere olduğumu biliyorum ve o hala tamamen giyinik.

"Bu mükemmel göğüsleri daha önce giyinme odasında ağzıma almak istedim."

"Ne kadar kötü?" diye iç çekip inleyerek soruyorum.

Çılgınca bir kahkaha atıyor ve sonra çenesini yukarı kaldırıyor. "Çok fena. *Durumumu* halletmek için, uygun olandan daha uzun süre, tığ işi, beyzbol ve hiç seksi olmayan şeyler düşünerek dolaştım." Gözleri kasıklarına doğru bakıyor, orada tekrar ereksiyonunu hissedebiliyorum.

Siktir. Onu düşündüm. Nasıl hissettireceğini. Elimdeki, ağızımdaki.

Ellerimi omuzlarının önüne koyup onu yatağa geri itiyorum. Üzerinde sürtünürken, aramızda hala kumaş varken, "Görünüşe göre başka bir durumumuz var" diye mırıldanıyorum. Ağızımdan çıkan sözler beni şaşırtıyor — nadiren bu kadar cüretkar veya kendinden emin olurum.

"Bana pek çok durum yaşıyorsun," diye gülüyor, elleri kalçalarımın gömülüyor.

Ellerim şortunun üst kısmını bulur, parmaklarım şortun lastiğiyle oynar. Ayağa kalkıp şortunu aşağı çekerim ve onun lacivert külotuna karşı gerildiğini, *gerçekten gerildiğini* görürüm. Ona dokunurum, kumaşın üzerinden okşarım ve o bu hissi duyunca inler.

Resmi olarak, Zack Andersen'ın inlemesi duyduğum en güzel seslerden biri. Kollarımda ve boynumda tüylerim diken diken oluyor.

"Bunu konuşmalı mıyız?" diye soruyor.

Geriye yaslanıp ellerimi kendime saklıyorum. "Doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yapıyorum. Sorun olur mu?"

"Tabii ki. Asla durmanı istemiyorum." Elleri, taytımın üzerinden dış uyluklarıma üstüne doğru kayıyor. "Bu yazki yardım etkinliğinden beri kimseyle birlikte olmadım. Her ay test yaptırıyorum, endişelenecek bir şey yok."

Öyle olduğunu düşünmüyordum, ama onun sahte ilişkimize - ya da şu anda ne yapıyorsak ona - bağlı kalması düşüncesi içimde bir şeyleri coşturuyor.

"Son partnerim Temmuz'daydı ve ben de senin için hazırım." Birkaç saniye içinde ellerim onun külotunun içinde ve onu aşağı çekiyorum.

Çok fazla erkek gördüğüm söylenemez, ama gördüklerim beni buna hazırlamak konusunda berbat bir iş çıkarmışlar. Ne beklediğimi bilmiyorum, ama o beklediğimden çok daha büyük. Karşılaştırma yapmak için elime bakıyorum.

"İyi misin?" Zack, onu içime alırken soruyor.

"Yani, belki? Ağzıma sığar mı bilmiyorum bile." Elimin tersiyle dudaklarımı ovuşturuyorum.

"Birincisi, böyle şeyler söylememelisin. Sen bana dokunmadan bile boşalacağım. İkincisi, rahat hissetmediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin."

Beni azarladığı için ona sırtarak, "Hayır, ben istiyorum" diyorum.

Penisinin başına bir öpücük konduruyorum, ucunda çoktan oluşmuş bir damla ön sıvı şimdi dudaklarımda. Yukarı bakınca Zack'in beni izlediğini görüyorum, bu da beni alevler içinde kalmak istememe neden oluyor.

Ellerim onu yavaşça okşuyor, yukarı aşağı, ta ki ucunu ağzıma alıp şişmiş başını dilimle yalamaya başlayana kadar. Dilimi başından tabanına doğru gezdirip, sonra yavaşça öpücükler yağıdırıyorum.

Zack inliyor ve titriyor — bu bana ona her şeyi vermek istememi sağlıyor.

Ağzıma alabildiğim kadar alıyorum ve dolgunluğundan inliyorum.

"Siktir," diye nefesini çeker, "bu çok seksi."

Bir saniye yukarı bakıyorum ve onun hala beni izlediğini görüyorum, ama ellerinin yorganımı sıkıca kavraması beni onu daha fazla almaya çalıştırıyor.

Onu emiyorum ve ağzımın ulaşamadığı kısmı ellerimle okşuyorum. Zack dişlerinin arasından nefes veriyor ve kaslarının kasıldığını hissedebiliyorum.

Ağzımın ve ellerimin basıncını değiştirdikçe nefes alıştı düzensizleşir. Başımı hareket ettirerek ona farklı açılar veririm ve onu daha fazla almaya çalışırım.

Boğuluyorum ama durmaya niyetim yok.

"Sen beni..." Zack nefes almaya çalışır "...boşaltacaksın." Başını ve omuzlarını yataktan kaldırır ve sonra geriye atar.

Gülümserim, penisinin ucunu öperim ve "Amaç da bu zaten" derim.

Daha önce yaptığım şeyi taklit etmeye çalışırken, penisi ağzımda daha hassas hale geliyor ve onun altımda kıvrandığını hissediyorum. Kalçalarını hareket ettirerek, açığı ve basıncı tam olarak ayarlıyor. Kalın penisinin tabanını ellerimle daha sıkı kavrayıp, üst kısmını emerek hızla okşuyorum, ritmi ona uyduruyorum.

Elleri saçlarımı buluyor ve orada olduğunu bana hissettirecek kadar çekiyor. "EJ, ben..." Zack nefes nefese kalıyor.

Onun uyarısını duyuyorum, ama bu beni daha da teşvik ediyor. Onu bu kadar iyi hissettirebilmek, benimle böyle konuşmasını sağlayabilmek, hissettiğim güç. Ben takıntılı bir kadını. Ağzımda boşalmasını istiyorum.

Ve tam da öyle olur. Zack doruğa ulaşır, elleri başımı istediği yere bastırır ve boğazıma boşalır.

Yutkunup topuklarımdan kayarak ona dönünce, ne yapacağımı düşünmeden ağzı ağzımı kapattı. Sanki hayat kaynağıymışım gibi, devam etmek için bana ihtiyacı varmış gibi öptü beni. Yoğun, sert bir öpücüktü ve ben bayıldım. İhtiyaç duyulma hissi çok küçümseniyor.

Bizi ters çevirir, ben altta kalırım ve o üstümde durur. Boğazımı ve ön tarafımı ısırır. Sadece taytımın üst kısmına ulaştığında durur.

Ve sonra telefonu çalıyor.

Mutfakta telefon çalarken başı öne doğru eğiliyor.

"Cevaplasan iyi olmaz mı?" diyorum.

"Gerçekten istemiyorum."

Telefon çalmayı bitirdiğinde, bana dönüp şeytani bir gülümsemeye bakar. Parmakları banda dokunana kadar ellerini uyluklarımdan önünden yukarı doğru kaydırır.

Ama telefonu tekrar çalmaya başlar, bu sefer farklı bir zil sesi ile.

"Bu bir şaka olmalı," der ve gözlerini kapatır. "Bu benim kardeşim. Cevap vermeliyim. Kıpırdama." Zack ayağa kalkar, şortunu giyer ve yatak odasının kapısını kapatır.

Söyleneni yapıyorum ama onun yokluğu hızla dakikalara dönüşüyor ve ben dokunulmak için sabırsızlanmaya kadar uzayıp gidiyor. Saate bakıyorum ve neredeyse yirmi dakika geçtiğini görüyorum. Kesmek istemiyorum, bu yüzden sessizce yatağında oturuyorum.

Birkaç dakika sonra Zack yavaşça yatak odamın kapısını açar, ama telefon görüşmesinden önceki adamla aynı kişi gibi görünmüyor.

Hemen dikkatimi ona veriyorum. "Ne oldu?"

"Babam iyi. Kız kardeşim değil. O ve annem çıldırmış durumda. Anlaşılan babam iş işi olduğunu söylemiş ama eve neredeyse bayılmak üzere sarhoş gelmiş." Yatağa oturur, dağınık saçlarını elleriyle tarar

dağınık saçlarını okşadıktan sonra yüzünü ovuşturur. "Ona ne olduğunu bilmiyorum, ama kardeşim ve annem benden bir cevap bekliyorlar."

"Babanla konuştun mu?"

"Hayır, görünüşe göre eve geldi ve hemen bayıldı. Sanki önemli bir şey değilmiş gibi davrandı."

Endişe, yüzündeki çizgilerde, alnında, gözlerinin çevresinde belirginleşiyor. Ağlamaya başlayacak gibi görünüyor. Adam bitkin düşmüş.

"Çok yorgunum," diye fısıldadı Zack. "Zihinsel olarak. Cevapları bilmiyorum."

Yanına oturup başımı omzuna yaslayarak, "Bir fikrim var. Yatmaya hazırlanalım. Sıcak bir duş al ve biraz uyuyalım. Bazen bu tür sorunlar biraz mesafe gerektirir," diyorum.

"Bu gece burada uyuyabilir miyim?" diye soruyor, gözlerinde umut var.

Ellerimi yüzünün yanlarına koyup ona tatlı bir öpücük veriyorum. "Tabii ki."

Ona ana yatak odasında ihtiyacı olan her şeyi sağladıktan sonra, misafir banyosunda hızlıca bir duş alıyorum. İkimizin de biraz zamana ihtiyacı olduğunu düşünüyorum; Zack ailesinde olan biteni düşünmek için, ben de onun dikkatini dağıtmamak için.

Ayrıca, ellerimi kendime saklayabileceğimden emin değilim.

Bölüm 35

Zack

"Ben içki falan içmeyi umuyordum, sıcak yoga değil," diyor Riley stüdyodan çıkarken sızlanarak. "Nasıl oluyor da sıcak su bile soğuk geliyor? Çok acımasız." Ne kadar kötü vakit geçirdiğini anlatmaya devam ediyor.

"Yarın öğleden sonra maç olduğu için sıcak yoga daha iyi. Ayrıca, omuzlarımda bazı ağrılar vardı ve onları gidermek için çalışıyordum," diye açıklıyorum.

Yarın, tatil haftamızdan önce son maçımız, ya da benim Emilie ile düşünüm. Riley'nin çalışma programı nedeniyle onunla vakit geçirmek de zor oluyor.

Saçlarını at kuyruğundan çıkarır ve başını sallar. "Peki, ama belki de uçuş programımı senin deplasman maçlarına uydurmak için bu kadar uğraşmayacağım." Gözlerini devirir ve beni iter, ama yüzünde bir gülümseme vardır.

Riley'nin en sevdiği smoothie dükkânına giriyoruz — tüm akşamdan kalmalıkları iyileştirebileceğine yemin edebileceğim acai kasesi olan dükkân — ve bir masaya oturuyoruz. Siparişimizi veriyor, ki bunun her şeyden biraz içeren bir karışım olacağını biliyorum ve sonunda paylaşacağız.

Yiyecekleri paylaşma konusunda her zaman titiz olmuşumdur. Küçük bir kardeşin olması, uzun vadeli planlar yapmanızı gerektirir. Riley her zaman orada olacak ve tabağımdan bir şeyler isteyecekti, bu yüzden onunla yiyecekleri paylaşmak bir uzlaşma yoluydu.

Kırk dakikalık yoga seansından ya da belki de sonrasında aldığı duştan dolayı yanakları hala kızarmış halde kabine girer.

"Ne oldu? Babamla konuştun mu?" diye sorar ve bir bardak suyu bir dikişte içer.

Kafamı sallıyorum. "Denedim, ama pek bir şey söylemedi. Arkadaşlarının stres atmak için dışarı çıktıklarını ve geç saatlere kadar dışarıda kaldıklarını söyledi. Telefonu şarjı bitmiş. Sana da aynı şeyi söylemişti."

Riley gözlerini devirir, kollarını kavuşturur ve kabinde arkasına yaslanır. "Saçmalık gibi geliyor. Değil mi?"

Babam her zaman bizim kahramanımız olmuştur. Hiçbir zaman, onun bir şeylerden kaçmak istediğini düşündürecek bir şey yapmadı. Ama Riley'e katılıyorum, bu mantıklı gelmiyor.

"Kesinlikle. Bence bir şeyler oluyor, ama ne olduğunu bilmiyorum. Onu nasıl açığa çıkaracağımı bilmiyorum."

Kız kardeşim ve ben, akşam yemeğinde bana bağırması olayını tekrar tekrar konuşuyoruz, hepsi de kullanmayacağım bir numara veren rastgele bir kişi yüzünden. Siparişlerimiz geliyor: smoothie kaseleri, bir smoothie, taze sıkılmış meyve suyu ve ev yapımı granola barları.

"En son ne zaman golf oynadınız?" diye sordu Riley. "Ya da ona benzer bir şey yaptınız mı?"

Beynim hatırlamaya çalışıyor, ama uzun zaman geçtiğini biliyorum.

"Bilemiyorum. Son birkaç seferinde gelmedi." Üzerinde hindistancevizi parçacıkları, chia tohumları ve bal bulunan bir acai kasesi alıp bir ısırık alıyorum. Hem ekşi hem de tatlı bir tadı var — az önce yaptığımız yoga seansından sonra içmek için mükemmel bir serinlik.

Endişe kız kardeşimin yüzüne yansıyor ve bu beni nefesimi kesen bir yumruk gibi vuruyor. Keşke cevapları bilseydim ama bilmiyorum.

"Dinle. Ona hasta olup olmadığını açıkça sordum, hasta olmadığını söyledi. Bence planımız her zamanki gibi ona destek olmaya devam etmek olmalı; kendimizi hazır tutalım, hazır olduğunda bize söyleyecektir."

Taze kivi papaya suyunu bitirip anlayışla başını salladı. "Haklısın. Biliyorum, keşke daha fazlasını yapabilseydik."

Hiçbir şey söylemiyorum çünkü her şeyi söylediğimi hissediyorum.

"Bu düşünle ilgili tüm detayları anlat bana." Konuyu değiştiriyor ve ben buna minnettarım.

"Haftaya. Emilie'nin küçük kız kardeşi ve uzun süredir birlikte olduğu üniversite arkadaşı. Onlar iyi görünüyorlar ama ailesi pek sevdiğim

insanlar."

Riley'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Yani küçük kız kardeşinin eski sevgiliyle evlenmesine bir şey demiyorsun? Ailesi o kadar mı kötü?"

"Kesinlikle. Onlarla birlikteyken sanki kendi kabuğuna çekilmiş gibi. Ne yapıp ne yapamayacağını, ne hakkında konuşması gerektiğini, onları rahatsız edeceğini bildiği konuşmaları nasıl başka yöne çekeceğini çok iyi biliyor. Onlar onu baskı altında tutuyorlar ve ben bundan nefret ediyorum."

Fıstık ezme, bal ve yulaflı granola barından bir ısırık alıyorum, o kadar taze ki fıstık ezmesi parmak uçlarımda iz bırakıyor.

"Siktir et. Ne kadar korkunç." Riley smoothie'sinden bir yudum aldı. "Onun gibi birini eve getirdiğine hala şaşırıyorum. Hiç kimseyle çıkmayan bir adamdan oldukça ilginç bir hareket."

Bunu fark etmedim değil. Emilie'yi çocukluğumun geçtiği eve getirdiğimden beri bu konuyu çok düşündüm. Ailemle kaynaşması ne kadar kolay oldu, sanki çok uzun zamandır birlikteymişiz gibi. Beynim tatilleri ve onun da bizimle birlikte olmasının nasıl olacağını düşünmeye devam ediyor.

Düğünden sonra ne olacağı konusunda konuşmadığımız da çok açık.

"Annem ve babam onu çok severdi. Ben de onu çok sevdim. Sen de onu çok seviyorsun ya da ona çok yakınsın gibi hissediyorum." Parmaklarını birbirine yaklaştırıp, parmakları arasında küçük bir boşluk bırakarak yakınlığı gösteriyor. Kız kardeşim bana anlamlı bir bakış atıyor.

Ben koltuğa yaslanırım. "Söylemek istediğini söyle."

"Onu sevebileceğini düşünüyorum. Her gece eğlendirdiğin, paragöz kızlardan herhangi biriyle olduğun zamankinden daha mutlu görünüyorsun. Yani, onu daha rahat hissettireceğini bildiğin için yeni bir telefon numarası aldın. Onunla alışveriş yapmak için depoyu kapattın. Sana zaten bilmediğin bir şey söylemiş olamam." Riley omzundan saçlarını geriye atar.

Derin bir nefes alıp, sırıtan kız kardeşime bakıyorum.

Hiçbir şey söylemiyorum.

Çünkü bence o haklı.

UPSTATE COSMOS, Vegas'a göre kaybetmemiz gereken bir maçı deplasmanda kazanarak liginde birinci sıraya yükseldi. Bugün 33-31 kazandık ve bir hafta ara vermeden önce daha iyi bir his olamazdı. Tripp çılgına dönmüştü, Cosmos'un süpermen versiyonu olan quarterback'ımızın attığı fazla veya az atılan pasları yakalıyordu.

Takım uçağındayım, kalkışa hazırlanırken Emilie bir fotoğraf gönderdi. Birkaç gün sonra yola çıkmak için hazırladığı valizinin fotoğrafı.

Ben

EJ

Seyahat için heyecanlıyım

özellikle de seyahat arkadaşım

eve döndüğünde bana gelir misin ?

Yerimde deli gibi sırtırmaktan yanaklarım ağrıyor, hem benimle seyahat etmek istemesi hem de bana gelip gelmeyeceğimi sorması yüzünden. Alışveriş ve dövme yaptıktan sonra kesintiye uğrayan gecemiz aklımdan çıkmıyor, ama maçtan sonra çok yorgunum.

Eğer benim yatağında uyumak istersen, davetim geçerli.

Evet, ama karar vermek gerekiyor ki, binaya girmek için gerekli kodu içeren afterhours listesine adını yazabileyim.

Karar verdim. Kesinlikle varım. Her şeye varım.

Bölüm 36

Emilie

"Sour Gummy Worms'un en sevdiğim şeker olduğunu nereden bildin?" diye soruyorum Zack, uçuş için aldığı tüm atıştırılmalıkları çıkarırken, benim en sevdiğim şeker de dahil. Dürüst olmak gerekirse, herhangi bir ekşi şeker olur ama Gummy Worms'a karşı bir zaafım var.

"Benim yöntemlerim var," diye sırtıyor.

Sırt çantamı açtım. "Bu arada, sana bir şeyim var." Üç paket Pop Rocks çıkardım. "Geçen gün bunları gördüm ve aklıma sen geldin."

Heyecandan ağzı açık kalır. "Sen en iyisisin." Dudaklarıma hızlıca bir öpücük kondurur.

Telefonum titrer.

Anne

Düğün için zamanlama pek uygun değil gibi görünüyor.

Sonra bir makalenin linkini gönderir. Makale, Zack ve benim Pulse and Needle'ın önünde çekilmiş birkaç fotoğrafımızdan ibarettir. Önce arabada, sonra içeride — bulanık ve yakınlaştırılmış — ve dövmelerden sonra öpüşürken. Bunu ilk kez görmüyorum.

Umarım vücuduna yaptırdığın şeyi sonsuza kadar saklayabilirsin.

u senin kız kardeşinin düğünü, Tanrı aşkına. Birkaç hafta bekleyemez miydin? ?

Gözlerimi devirip mesajlaşmayı Zack'e gösterdim.

O alaycı bir şekilde gülüyor. "Düğüne katılmıyorsun ki. Kız kardeşin umursar mı sence?"

"Umursamayacağını düşünüyorum. Ve her ihtimale karşı örtmek için bir şeyler getirdim."

Zack elimi tutar ve avucumun içine daireler çizer. "Onu merak etme."

Ben

Şu anda onunla bu konuyu konuşmanın bir yolu yok. O fotoğrafları eninde sonunda göreceğini biliyordum, ama umuyordum ki düğünden sonra görsün. Gözlerimi kapatıyorum ve ne kadar sinirli olduğumu fark ediyorum, ama kendimi kaybetmiyorum. Hala sevdiğim dövme yaptırıldığında, bir şey fark ettim: ailemi memnun etmek için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, onlar asla yumuşamıyor ya da yaptıklarımın yeterli olduğunu düşünmüyorlar. Onların benim seçimlerimi kendilerini etkileyen bir şey olarak değil, benim kendi seçimlerim olarak görmeleri için ne yaparsam yapayım yeterli olmuyor.

Annemin bunu söylemesi beni paniğe ve endişeye sürükleyeceğini düşünmüştüm.

Ama aslında hiç de öyle değilim. Kendimle gurur duyuyorum.

"Hey, rahatsız etmek istemem ama bir fotoğraf çekilebilir miyiz?" diye soruyor bir baba ve oğlu Zack'e. İkisi de Cosmo tişörtleri giyiyor ve çocuk heyecandan çılgık atacakmış gibi görünüyor.

Zack, her zamanki gibi hemen ayağa kalkar. "Tabii ki! Tişörtünü imzalamamı ister misin, küçük adam?"

Çantamda tuttuğum bir Sharpie kalemi Zack'e veriyorum, Willow da dışarıdayken genellikle bunlara ihtiyaç duyuyor, ve ben de bu anı fotoğraflamak için babanın telefonunu alıyorum. Zack, birkaç kişi de bizim küçük balonumuzun kenarında durup fotoğraf çekilmek istese de, onları aceleyle getirmiyor.

Her yaştan ve türden hayranlarla fotoğraf çektiriyorum. Zack, yüksek beşlik çakıyor ve kaliteli fotoğraflar çekiyor, her zaman birkaç farklı poz veriyor

pozlar veriyor ve tüm bunlar beni çok duygulandırıyor. Ne kadar nazik biri. Beni ne kadar mutlu ediyor.

Zack şu anda dokuz yaşındaki bir kızla, onun gençlik futbol takımına nasıl katıldığını ve tıpkı onun gibi uzun snapper olmak istediğini konuşuyor. Kız onun pozisyonunu öğrendiğinde, Zack'in gözyaşlarını zorla tuttuğuna yemin edebilirim.

"Çok şanslı bir kadın görünüyorsunuz. Birinin yabancılara nasıl davrandığına bakarak çok şey anlayabilirsiniz," diyor yaşlı bir kadın, belki de küçük kızın annesi, kulağıma sessizce.

Bu yorum beni hazırlıksız yakaladı, çünkü ben de tam bunu düşünüyordum. Sanki aklımı okumuş gibiydi.

Kadına gülümsedim, sonra Zack'e. "İnanın bana, biliyorum."

DÖRT SAATLİK bir uçuştan ve havaalanından otuz dakikalık bir yolculuktan sonra, tatil köyüne vardık. İnternette araştırmıştım ve buranın inanılmaz güzel ve pahalı olacağını biliyordum. Mitch ve Eliza başka türlüünü kabul etmezdi. Tercihli oda fiyatına rağmen, düğün için kalmanın maliyetini düşününce tedirgin oluyordum. Bu yılın başlarında rezervasyon yaparken terlemiştim.

"Burası çok güzel," diyor Zack hayranlıkla, elini uzatıp arabadan inmeme yardım ediyor.

Gerçekten de öyle. İnternetteki resimler burayı hiç haklı çıkarmamış. Üstelik hava 28 derece ve güneşli, plaj için mükemmel bir hava.

Check-in için resepsiyona vardık ve Zack son anda araya girdi.

"Ben Zack Andersen, birkaç gün önce kendim ve kız arkadaşım için oda hakkında aradım." O bana böyle seslendiğinde, kalbim tüm lobinin duyabileceği kadar yüksek atıyor gibi hissediyorum.

"Evet, evet. Yükseltme. Her şey hazır, size bakayım."

Kolunu tutup beni doğru çeviriyorum. "Yükseltme ne demek?"

"Şey, başka ne tür odalar var diye sormak için aradım, belki harika bir şey çıkar diye, anlarsın ya? Vardı ve farkı ödedim. Neredeyse hepsini ödeyecektim ama senin bundan pek hoşlanmayacağını düşündüm."

Siktir. Bu saygılı bir uzlaşma gibi görünüyor.

"Aslında, yükseltme bize yardımcı oldu, Bayan Hayes. Bir basketbol takımı konaklıyor ve standart odalarımız yetersiz kaldı. Yani, otele bir iyilik yapmış oldunuz." Resepsiyondaki kadın gülümser ve omuzlarını silker.

"Seninle ne yapacağım ben?" diye soruyorum, ellerimi belime koyarak.

"Peki, umarım büyük odamızda keyifli vakit geçirirsin." O eğilip, yanağımla kulağımın birleştiği yere bir öpücük kondurur ve fısıldar, "Benimle yapabileceğin başka şeyler de aklıma geliyor."

Şu anda yanaklarım kıpkırmızı. Sıcaklığın vücuduma yayıldığını hissedebiliyorum.

Odamızın kapısını açtığımızda valizlerimizi ve Eliza ile Mitch'in bizi beklediği hoş geldin sepetini görüyoruz.

Eliza ve Mitch'ten gelen hoş geldin sepetini görüyoruz. Güneş ışığı, özel balkona açılan pencerelerden içeri doluyor. Birkaç adım attıktan sonra, buranın tek bir odadan çok daha fazlası olduğunu anlıyorum.

"Burası bir apartman dairesi gibi," diyorum, oturma odasına girip, nazik bir kucaklama gibi hissettiren devasa bir koltuğa oturuyorum.

"Yükseltmeyi seviyoruz!" Zack mutfaktan seslendi. "Şampanya ister misiniz?"

"Sormaya gerek var mı?" diye cevap veriyorum ve şampanya mantarının patlamasıyla cevap veriyorum.

Zack ile mutfakta buluşurum, tüm aletlerin yepyeni, paslanmaz çelik olduğunu ve dolapların açık ve modern olduğunu hayranlıkla izlerim. Bana bir flüt uzatır ve balkonu işaret eder. Devasa bir pencereye benzeyen kapıyı kaydırır ve dışarı çıkar.

Bir an durup gözlerimi kapatıyorum, rüzgârın buklelerimi savurduğunu hissediyorum, muhtemelen saçlarımı dağınık ve kontrol edilemez hale getiriyor. Deniz suyu ve çiçek açan bir çiçek gibi tatlı bir koku geliyor. Dalgalar kıyıya vuruyor ve bu, dünyadaki en sevdiğim seslerden biri.

Anın tadını çıkardıktan sonra gözlerimi açtım ve nefesimi tuttum. "O bir jakuzi mi?"

"Biliyorsun ki öyle," diyor yanıma yaklaşırken. Kadehini kaldırıyor, sanki kadeh kaldırmak ister gibi.

"Şerefe, bebeğim. Seninle geçireceğim önümüzdeki birkaç günü sabırsızlıkla bekliyorum." Zack bana sırtıarak bakar.

Meksika'daki bir balkon için yapılmış gibi tadı olan şampanyadan bir yudum alıyorum. "Bu balkon sanki kendi küçük dünyası gibi. Burada başka kimsenin olduğunu neredeyse hissetmiyorum, sanki bu resortun bir parçası bile değilmiş gibi."

"İnan bana, bu balkon için *planlarım* var. Göreceksin."

Sözleri vücudumu okşuyor, tüylerimi diken diken ediyor ve kalbimin atışını hızlandırıyor. Zack dudaklarını dudaklarıma bastırıyor ve şampanya tadında bir öpücük paylaşıyoruz. Umduğumdan daha çabuk çekiliyor.

"Bugün programımızda ne var?" diye sordu, okyanusa doğru bakarak.

Düğün kutlamalarının tam programının bulunduğu karşılama sepetine geri dönüyorum. Bugünün programını listeden arıyorum.

"Görünüşe göre bu akşam saat 7'de hoş geldiniz yemeği ve kokteyl var."

Zack ellerini ovuşturarak bana bakıyor. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun? Plaja gitmek için vaktimiz var. Sana futbol topu atmayı öğreteceğim."

"Haydi bakalım, Andersen."

Bölüm 37

Zack

"Bana öyle bakmayı kes," diye azarlıyorum. Emilie kırmızı bir elbise giymiş, kırmızı ruj sürmüş, sanki bana kalp krizi geçirtecekmiş gibi. Ya da hoş geldin yemeğini siktir edip, onu odamıza götürmem için beni kışkırtmak için. Etkinliğe doğru yürüyoruz, daha içeri bile girmedik, ama ben şimdiden nasıl çabucak çıkabileceğimi düşünmeye başladım bile.

"Nasıl?" diye soruyor, masum bir alaycılıkla.

Eğilip buklelerine fısıldıyorum, "Seni yutmak istiyorum gibi."

Durur, beni kendine doğru çevirir ve tek elini göğsüne koyar, sonra fısıldar: "Belki de öyledir?" Gözleri bıçak gibidir ve ağzı da aynı derecede keskindir.

Siktir.

"Sen ve o lanet olası akıllı ağzın," diye homurdanıyorum, burnumu burnuna değdiriyorum, onu öpmememin tek nedeni bu akşamki yemekte kırmızı ruj sürmek istememem.

O, benim hayatta kalmak için seçirip seçirmediğini bilmediğim sikime bakma cüretini gösterir ve güler. Emilie elimi tutar ve ikimiz de akşam yemeği mekanına girerken kıkırdarız.

Birkaç adım attıktan sonra bize mezcal margarita ikram edildi. İçmeden önce tuzlu kenarını dilimle bir kez yaladım. Dumanlı likör, taze limonla mükemmel bir denge oluşturuyordu. Emilie ile göz teması kurmaya devam ettim, ta ki birisi bizi bölene kadar.

"Zack Andersen benim düğünümde," diye bağıyor Mitch, elimi sıkmak için uzanıyor. "Geldiğini söylemiştim," diyor ve arkasındaki birkaç adama dönüyor.

"Burada olmaktan mutluyum. Tebrikler dostum." Elini sıkıyorum ve yüzünün aydınlandığını görebiliyorum. "Emilie'yi tanıyor musunuz?" Elimi beline koyuyorum.

"Evet, hepimiz tanıştık," diyor ama gizli bir şey yok. Adamlardan birine sarılır ve diğerlerine merhaba der. Muhtemelen Emilie ve Mitch çıkarken tanışmışlardır diye tahmin ediyordum, ama kim bilir.

Mitch'in sağdıçlarına kendimi tanıttıktan sonra Eliza yanımıza gelir. Onun gülümsemesinin zoraki olduğunu *ben* bile anlayabiliyorum. Hemen Emilie'ye sarılır.

"Eliza, burası muhteşem. Ne harika bir mekan," diyorum ve ona yandan sarılmak için kolumu uzatıyorum, o da şaşırtıcı bir şekilde kabul ediyor.

Beyaz elbisesi vücuduna sıkıca oturmuş, saçları yüzünden geriye doğru toplanmış, çok güzel görünüyor.

"Teşekkürler! Çok heyecanlıyız," diye cevaplar, ama aynı şeyi elli kişiye daha söylemiş gibi. Belki de söylemiştir?

"Görünüşe göre takımın şimdiye kadar harika bir sezon geçirmiş. Her şey yolunda mı?" diye soruyor Eliza ve Emilie'nin gözleri neredeyse kaşlarına değecek kadar yukarı kalkıyor.

Hazırlıksız yakalandığım için öksürdüm ve cevap verdim: "Elbette. Takım harika bir yıl geçiriyor. Yine de ara haftası olduğu için mutluyum."

"Ne zamandan beri spor izliyorsun?" Emilie, Eliza'ya, benim duyabileceğim ama herkesin duyamayacağı kadar yüksek sesle sorar.

Eliza kollarını kavuşturur ve ağırlığını bir bacağına verir. "Sen profesyonel sporcularla çıkmaya başladığından beri. Seni desteklemeye çalışıyorum." Biraz zorlama bir şekilde söylüyor ama iyi niyetli olduğunu düşünüyorum.

"Sürpriz olsun istemem ama bir dövme yaptırdım ve annem şimdiden onu kapatmam için mesaj atmaya başladı." Emilie, Eliza'ya kolunun iç kısmındaki zarif papatyayı gösterir.

"Tahmin etmiştim. Aynı makaleyi ben de okudum. Kesinlikle kapatmana gerek yok." Eliza dövmeye bakar, yüzünde hayranlık ifadesi vardır. Emilie'nin yine hazırlıksız yakalandığını, yüzünün bazı yerlerinin buruştuğunu görebiliyorum. "Acıdı mı?" diye sorar Eliza.

Emilie başını sallar ve "Hayır, pek sayılmaz. Sanırım o kadar heyecanlıydım ki öyle olabilir, ama bilirsin, adrenalin falan." der.

Eliza Emile'ye gülümser ve sonra Mitch'in omzuna dokunur.

"Diğer konuklarla kaynaşmalıyız." Eliza, Mitch'in koluna girer. Onunla geldiğinden beri ilk kez fiziksel temas kurduğunu görüyorum.

Yeni evlenecek çift ve sağdıçlar, Emilie ve beni geride bırakırlar.

"Vay canına, Eliza başkalarına ilgi gösteriyor. Belki de zamanla hepimiz olgunlaşıyoruz," diye şaka yapar Emilie.

Odaya bakıyorum ve yemeklerin getirilip odanın çevresindeki masalara yerleştirildiğini görüyorum.

Tam bir tabak alıp yemekleri kontrol etmek üzereyken, biri mikrofona dokunur.

"Ben Ethan, Eliza'nın babasıyım ve buraya gelen herkese teşekkür etmek istiyorum. Yemekler şu anda hazırlanıyor, istediğiniz kadar yiyecek ve içecek alabilirsiniz. Unutmayın, burası her şey dahil bir tatil köyü."

Hepsi bu kadar. Herkesin bir arada olmasından ne kadar mutlu olduğu ya da kızlarından birinin evlenmesinin nasıl bir şey olacağına dair bir konuşma yok. Soğuk ve lafı dolandırmadan.

Bu üzücü.

Ailemin rastgele bir akşam yemeğinde bir parça çikolatalı kek hakkında konuştuklarını, bu adamın küçük kızının düğünü hakkında konuştuklarından daha fazla duydum. Emilie'ye gizlice baktım, o zaten odanın içinde dolaşıyor ve hiç etkilenmemiş gibi görünüyor. Neden etkilenmiş olsun ki? O buna alışık. Muhtemelen hayatı boyunca böyle olmuştur.

O daha iyisini hak ediyor.

Eliza bile, o lanet şeyden daha fazlasını hak ediyor. "İyi misin?" diye soruyor Emilie.

Onu içime çekiyorum; kızıl bukleler, güneşte birkaç saat geçirdikten sonra parlayan yanaklar, burada düzgün bir spiral pas atmayı öğrenmişti. Parmağımı çenesinin altına koyup dudaklarına bir öpücük konduruyorum, mezcalın dumanlı tadını alıyorum.

"Her şey yolunda. Hadi bir şeyler yiyelim ve plajda gün batımını izlemeye ne dersin?"

"Harika bir fikir."

Güneş batmak üzereyken okyanusa doğru yürüyoruz. Kuma ulaşmadan önce battaniye ve yastıklarla dolu sepetler var. Emilie topuklu ayakkabılarını çıkarırken ben bir battaniye alıyorum. Suya yaklaşıp bir yer buluyoruz, battaniyeyi yere seriyoruz ve ben önce oturuyorum.

"Geceleri okyanus kenarında havanın ne kadar soğuk olabileceğini hep unutuyorum." Elleriyle omuzlarını ovuşturuyor.

Bacaklarımı açtım. "Buraya otur, bana yaslan."

Emilie rahat bir pozisyon alır ve ben kollarımı onun etrafına dolarım. "Sıcaksın," der, memnun ve sessiz.

"Sanırım sıcak demek istedin. Ben sıcağım," diye şaka yaparım.

Kıkırdar ve bana daha fazla yaslanır. "Evet, ateşlisin."

Şakalar bir yana, oturup huzurun tadını çıkarırız. Dalgaların sahile çarptığı ritim, kum ve tuzun kokusu. Güneş batarken gökyüzünü mavi, pembe ve turuncuya dönüştürür.

Derin bir nefes alıyorum, göğsüm Emilie'nin sırtına yaslanıyor ve bu çok rahatlatıcı.

"Sana bir soru sorabilir miyim?" diye başlıyor Emilie. "Her zaman."

"Riley, yetişkin olarak hiç kimseyi eve getirmediğini söyledi. Bu doğru mu?"

Riley'nin ona bunu söylediğinden eminim, ayrıca aklından geçen ve ağzından çıkan her türlü rastgele düşünceyi de. Sorabileceği onca şeyin içinde bu en uysal olanı.

"Doğru. Yani, birçok randevuya çıktım, ama hiçbiri aynı kişiyle değildi. Onları eve getirmek hiç aklıma gelmemişti," ona gerçeği söylüyorum.

"Ama sahte kız arkadaşın öyle miydi?"

Düşüncelerimi toparlamak için birkaç saniye bekledim.

"Emilie, neyse, bu neyse," omuzlarını iyice sallıyorum, "Sahte değil. Hiç sahte olup olmadığını bilmiyorum."

Sırtını benden ayırıp bana dönüyor. Hızla dizlerinin üzerine çöküyor, topuklarının üzerine oturuyor, kırmızı elbisesi önünde yayılıyor.

"Bir daha söyle."

"Bu sahte değil." Öne eğilip, onu ateşli bir öpücükle dudaklarından yakalıyorum. Öpücük uzun sürüyor ve baskılı. Dilim onun diline uzanıyor ve sonra dudaklarının kenarlarına dokunuyor.

"Ciddi misin?" Emilie sersemlemiş ve neredeyse rüya görüyor gibi görünüyor. Başımı eğip gözlerine bakıyorum. "Ciddi değilmişim gibi mi görünüyorum?"

Kucağında parmaklarıyla oynuyor. "Öyle hissediyorum ama bir yanımda bunun seni istediğim için olup olmadığını merak ediyor. Çok istiyorum. Bunun gerçek olmasını istiyorum."

"Bu gerçek. Unutma, senin kurallarını çiğnedik. Bunu gerçek yaptık. Doğru olan bu."

"Bunu daha fazla konuşmamız gerekmez mi?" İkimizin arasını işaret ediyor.

"Ne hakkında konuşmak istersin?" Ona alan tanımak istiyorum ama ne istediğini bilmiyorum.

"Henüz bilmiyorum," diye gülüyor.

"Ben hiçbir yere gitmiyorum EJ. Buradayım. Konuşmaya hazır olduğunda konuşuruz. Zaman sınırı yok." Anlatmak istediğimi vurgulamak için onu bir kez daha öpüyorum ve "Sen beklemeye değer bir kadınsın" diyorum.

Emilie öpücüğün sonunda gülümser ve tekrar gün batımını izlemeye döner. Bana yaslanır, daha rahatlamış bir halde.

Gökyüzü pastel renkli bulutlar ve dumanla kaplı, güneşin sadece yarısı kalmış. Nefes kesici bir manzara, her gün plaj tatiline çıkmak isteyeceğim türden.

Emilie neden hiç kimseyi eve getirmediğini sordu. Bir parçam ona, çünkü o bana evimi hatırlatan ilk kişi olduğu için söylemek istedi.

Yarın da var.

Bölüm 38

Emilie

Farkındalıklar ve şimdiye kadar gördüğüm en güzel gün batımıyla odaya adeta uçarak geri döndüm.

Çünkü bu sahte değil.

Hayatta, tam olarak istediğinizi elde etmek nadirdir ve bu, hayal ettiğinizden bile daha iyidir. Bu sahte flört olayının eğlenceli olacağını düşünmüştüm, ama çok daha fazlasına dönüştü. Muhtemelen her zaman sahip olduğum duyguları ortaya çıkardı ve Zack'in benim için ne kadar önemli olduğunu gösterdi.

"Şimdi ne yapıyoruz?" diye soruyorum odaya yerleştiğimizde. Ayakkabılarımı çıkarıyorum, pijamalarımı giymeli miyim yoksa balkondaki jakuziye girmeli miyiz diye düşünürken. Ellerime bakıyorum, tırnaklarımın rengi yıllardır aynı siyah değilmiş gibi tırnaklarımın rengine odaklanıyorum.

Zack gömleğinin en üst düğmesini açar ve bana şeytani bir sırıtışla bakar.

"Sana söyledim. O balkon için planlarım var." Cam kapıya bakar ve tekrar bana döner.

"Ne tür planlar?"

Kollarını açar, kıvrır ve ben salya akıtmamaya çalışırım. Sonra şöyle der: "Dışarı çık da öğrenelim."

Sözleri cildimi okşuyor ve ona yalvarmak istiyorum. Söylediklerini yapıyorum çünkü kontrolü ele almasını seviyorum. Balkon okyanusa bakıyor ama rüzgâr bize çarpmıyor. Mükemmel.

Zack peşimden geliyor ve kapıyı neredeyse tamamen kapatıyor, ama bir aralık bırakıyor.

"Şimdi ne olacak?"

Arkamdan yaklaşır, kulak mememi ısırır ve "Ellerini korkuluğa koy" diye homurdanır.

"Ya biri görürse?" diye soruyorum.

"Kimse bizi göremez; yükseltme isteme nedenim de bu."

Etrafıma bakıyorum ve çevremizde başka oda izi olmadığını doğruluyorum.

Ellerini belime koyar, başparmaklarıyla sırtımı hafifçe öne doğru iter — gerçekten eğilmemi istiyor.

Oh. Tamam.

Neredeyse tam doksan derece eğilmişken, o eğilip parmaklarıyla baldırlarımın arkasını okşuyor, bacaklarımın uzunluğu boyunca onları kaşıyor. Acı verici derecede yavaş ve ben kıpırdamamaya çalışıyorum. Parmaklarıyla elbisenin eteğini yukarı çekiyor. Kalçalarımın ulaştığında, elbise öne doğru sarkıyor.

Kısa süre sonra kığım ona açıktaki kalıyor ve o benim sırlarımdan birini öğreniyor. "Külot giymiyorsun," diyor.

Başımı çevirip omzumun üzerinden bakarak, "Hayır, giymiyorum. Sürpriz."

"Sen gerçek bir rüyasın," diyor Zack ve eğer zaten ıslak olmasaydım, bu muhtemelen beni ıslatırdı.

Zack, dizimin arkasındaki hassas noktadan başlayarak uyluklarımın arkasına kadar öpücükler yağdırmaya başlar.

Girişimin hemen önünde durur ve hafifçe üfler. Kahretsin.

"Bu şekilde iyi mi?" diye sorar.

"Durmadığın sürece sorun yok." Sözlerim birbirinin üzerine yuvarlanıyor.

Parmağını kullanarak ıslaklığımı kontrol eder.

"Külot giymemen iyi olmuş. Yoksa onu sıkmak zorunda kalırdık."

Zack, ağzını istediğim yerler hariç her yeri öper. Uyluklarımın arkasını kavrar ve başka hiçbir yerime dokunmaz.

Sabırsızlığımı belli ederek kalçalarımı kaydırıyorum.

"Çok sabırlı davrandın. Çok iyisin. Seni daha fazla bekletmemeliyim, değil mi?" Parmağını sokmaya başlar ve durur.

"Hayır, beklememelisin," nefes nefese fısıldıyorum.

Ve o da yapmaz. Bir parmağını sokar, içime girip çıkar, sonra bir parmak daha ekler. Ben inlerim, o da hızını artırır. Islaklık sayesinde parmakları kolayca hareket eder ve ben kendimi daha fazla öne eğilirken, ondan daha fazlasını isterken bulurum.

"Bu parmakları çok iyi alıyorsun. Benim için çok ıslaksın."

Zack parmaklarının olduğu yere dilini koyar ve beni öper, sonra dilini kullanır. Ben inlerim ve parmakları öne doğru uzanıp klitorisimi bulduğunda neredeyse çığlık atacağım ama sonra balkonda olduğumu hatırlarım.

"Uslu bir kız gibi sessiz kalabilir misin?" diye sorar Zack, ağzını benden bir saniye fazla uzaklaştırarak.

"Uh huh," diye cevap veriyorum, nefesim düzensiz ve hevesli.

"Aferin kızım." Ve tekrar ağzını ve dilini kullanmaya başlar.

"Siktir, bu çok iyi geliyor." Sesimi fısıltı halinde tutmak için elimden geleni yapıyorum.

Zack bir eliyle kıcımlı tokatlıyor, diğer eliyle ise hala beni okşuyor ve sesimi bastırmak için dudaklarımı sıkıştırmak zorunda kalıyorum. Dışarıda, diğer insanların olduğu bir yerde olduğumu, onları görebilsem de göremesem de, farkındayım.

Kalçalarımı ona doğru daha fazla bastırıyorum, dokunuşuna uyum sağlıyorum, doğru açıyı buluyorum, daha fazla baskı istiyorum. Zack yüzünü çeviriyor ve tam da istediğim gibi vuruyor. Korkuluğu o kadar sıkı tutuyorum ki ellerim kramp girmeye başlıyor.

Acıtıyor ama bunu çok seviyorum. Buna ihtiyacım var.

Zack'in dili, dudakları ve parmaklarının her dokunuşu beni orgazma yaklaştırıyor. Bu sinir bozucu derecede lezzetli ve hayalini kurduğum noktaya ulaşmak üzereyim.

"Kızım," Zack ağzıyla içime iniyor, parmakları hala içimi dolduruyor.

Onun sözlerinin titreşimleri beni doruğa ulaştırıyor. Merkezim zonkluyor ve sonunda ihtiyacım olan rahatlamayla patlıyor. Benim

Bacaklarım titriyor, ağzına, parmaklarına boşalıyorum ama o durmuyor. Şoklar arka arkaya geliyor, her biri bir öncekinden daha sert vuruyor.

Zack, "Bırakma. Henüz değil." dediğinde, korkuluktan bırakmaya çalışıyorum.

Ayağa kalkıyor, kalçalarımı kavriyor ve ereksiyonunu bana sürüyor. Kemer tokasını tutup açtığını duyuyorum — neredeyse salya akıtacak kadar, onu alabileceğim her şekilde arzuluyorum.

Bang! Bang! Bang!

Biri kapıyı agresif bir şekilde çaldığında donup kalıyoruz.

"Her şey hazır. Bu gece bir şeye ihtiyacımız yok," diye bağılıyor Zack, umarım tatil köyünün bize getirmek istediği şeyi kovmuştur.

"Mitch."

Ne oluyor lan?

"Şu an uygun değil. Biraz sonra tekrar gelebilir misin?" Zack, neredeyse gülerek sorar.

"Hayır, pek sayılmaz. Eliza. Emilie'ye ihtiyacı var. Hemen."

İçimde bir şey donuyor. Eliza'nın benden en son ne zaman bir şey istediğini, bana ihtiyaç duyduğunu hatırlayamıyorum.

Zack zamanımızın dolduğunu hisseder, kemerini takar ve elbisemi aşağı çeker. Kalçalarımı tutar ve ayağa kalkmama yardım eder, bu noktada kollarım neredeyse hamur gibidir.

"Hemen geliyorum," diye Mitch'e bağıriyorum.

Zack bana hızlıca bir öpücük verir. "Acele etme. Yapman gerekeni yap."

O anda bir an için içim eriyor, Mitch'i takip ederek odalarına doğru kapıdan çıkıncaya kadar.

Bölüm 39

Emilie

"Kendini banyoya kilitledi. Ağladığını duyabiliyorum ama kapıyı açmıyor. Seni soruyor." Mitch olanları açıklamaya çalışıyor ama ben hala anlamıyorum.

"Beni, ismimle mi sordu? Yoksa başka birini mi sordu?" Neredeyse koşar adım ilerlerken ona bakıyorum.

"Ona, nedimelerinden veya arkadaşlarından herhangi birini isteyip istemediğini sordum, ama o sadece seni ve sadece seni istediğini haykırdı."

Kalbim acıyor. Neyin yanlış olduğunu bilmiyorum ama beni öyle çağırması onun için kötü bir şey olmalı diye düşünüyorum.

Mitch'i iyice incelemeye çalışıyorum. Ay ışığında, ayık ve bir görevi varmış gibi görünüyor.

"İtiraf etmek istediğin bir şey mi yaptın?" diye soruyorum.

Mitch durur. "Hayır. Kesinlikle hayır. Beni pislik olarak görebilirsin ama inan ya da inanma, onu seviyorum. Onunla evlenmek istiyorum. Hiçbir şey yapmadım." Yalvarır gibi, elini kalbine koyar ve sesi çatlar.

"Sana inanıyorum."

Ve gerçekten inanıyorum. Mitch'in bu kadar duygusal olduğunu hatırlamıyorum.

Villalarının içine giriyoruz. Burası bir oda değil ve bizim odamızı önemsiz gösteriyor. Bir apartmanın en üst katı gibi, birden fazla oda, oturma alanı ve özel bir yüzme havuzu var.

"O içeride." Koridordaki kapalı kapıyı işaret ediyor. "Ben balkona çıkacağım. İkinize biraz zaman vereyim." Mitch başı eğik ve kolları kavuşturmuş bir şekilde yürüyor.

Siktir. Aslında onun için üzülüyorum.

Derin bir nefes alıyorum, birkaç dakika önce yaptığım hafif koşu ve balkondaki aktivitelerden dolayı saçlarımın dağınık olmadığından emin oluyorum ve kapıyı hafifçe çalıyorum.

"Benim. Emilie," diyorum yumuşak bir sesle.

Eliza diğer tarafta hışırdayarak kalkar ve kapıya gelir. Kapıyı açar ve kalbim ikiye bölünür. Gözleri ağlamaktan şişmiş ve kabarmıştır, ama korkuyla doludur. Yanaklarında siyah çizgiler vardır ve dudakları yaralıdır, belki de ısırıldığı içindir? Tek kelime etmez, ama beni içeri çeker ve arkamızdan kapıyı kapatır.

Ben de hiçbir şey söylemiyorum. Bunun yerine, bir bez alıp ılık suyla ıslatıyorum. Onu yere oturtup dizlerimin üzerine çökerek temizlemeye başlıyorum. Islak bez cildine değdiği anda, sessizce gözyaşları akmaya başlıyor. Makyajı temizlendiğinde, ilk konuşan ben oluyorum.

"Ne oldu?" İki elini de tutuyorum ve sıkıca sıkıyorum.

O da benim ellerimi sıkıyor.

"Bana anlatabilirsin. Elimden geldiğince sana yardım ederim."

"Korkunç şeyler düşünmeden edemiyorum. Bu durumlar. Varsayımlar. Olabilecek şeyler. Kendimi durduramıyorum ve bu beni öldürüyor gibi hissediyorum." Elini çekip göğsüne dokunuyor. "Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki burada bayıldım. Sadece bir saniye sürdü ve zaten oturmak üzereydim. Ama sanki zihnim bana kabuslar göstermeyi bırakmıyor, ama ben uyanığım."

Siktir. Zavallı Eliza.

"Başka ne hissediyorsun?"

Göğsünü ovuşturuyor, cildi kızarmış ve kırmızı. "Nefes alamıyormuşum gibi. Sanki ciğerlerim çimentodan yapılmış ve hareket edemiyormuş gibi. Çok ağırlar. Bende bir sorun var. Hasta falanım. Ölüyorum. Evlenmeden öleceğim." Her kelimeyle panik daha da artıyor.

Onu kendime çekip, kollarımı olabildiğince sıkı sararım. Panik atak geçiriyor.

"Eliza, beni dinle. Ölmüyor musun. Ölüyor gibi hissediyorsun, ama ölmüyorsun. Nefes alıyorsun. Kalbin atıyor." Bana ağlıyor

, neredeyse hiperventilasyona giriyor. "Yavaşça nefes al. Zor ama denemelisin."

Nefesini kontrol altına alması için ona birkaç saniye veriyorum.

"Panik atak geçiriyorsun. Ben de geçiririm ve gerçekten ölüyormuşsun gibi hissettirir. Ama beynin seni kandırıyor." Neredeyse benden gevşiyor. Onun yüzünü görebilmek için geriye yaslanıyorum.

"Elini kalbine koy." Eliza'nın elini göğsüne koyuyorum. "Hissediyor musun? Kalbin atıyor. Kan pompalıyor. Ölmüyor musun. Şimdi nefesini yavaşlatmaya çalış; kalp atışının değiştiğini hissedeceksin."

Küçük kız kardeşim neredeyse göğsünü sıkıyor ama dediğimi yapıyor. Her nefes alışında paniği biraz azalıyor. Kendine geldiğini görebiliyorum.

"Gördüklerini bana anlatmak ister misin? Yoksa bu durumu daha da kötüleştirir mi?"

"Hayır, birine anlatmak istiyorum. Mitch'e nasıl anlatacağımı bilemedim." Nefes alıyor. "Sanki uçak düşüyor ve ben de içindeyim. Uçak tatil köyüne çarpıyor. Bir tsunami dalgası bizi, ailemi ve arkadaşlarımı vuruyor, insanların boğulduğunu izliyorum, onları kurtaramıyorum. Sonra da, saç maşamı dokunmak nasıl olurdu? Parmaklarımı etrafına dolamak?" Gözleri yere kayıyor.

Onun için kalbim acıyor. Profesyonel değilim ama bunun ne olduğunu tam olarak biliyorum.

"Bunu tetikleyen bir şey mi oldu?"

Gözlerinin arkasını elleriyle siler, "Düğün çok stresli geçti. Ama bunu bekliyordum. Ne olduğunu bilmiyorum, ama annem ve babam bana sanki... yetersizmişim gibi davranıyorlar. Sanki onların yapmam gerektiğini düşündükleri şeyi tam olarak yapmazsam, yanlış yapmışım gibi. Bana sanki ben..."

"Bana." Cümlesini tamamladım.

Eliza beni düzeltmez ama devam eder.

"Ve bazı arkadaşlarım, eğer onlara arkadaş denilebilirse, daha iyi değiller. Mitch hakkında kötü konuşuyorlar. Hiçbir zaman iyi bir şey söylemiyorlar. Ve senin, Zack'in ya da Willow'u nasıl tanıdığın hakkında sordukları onca soru. Niyetleri daha açık olamazdı."

"Mitch ile evlenmek istiyor musun?" "Evet. Hiç sorgulamadan."

"O zaman evlen. Mesele bu. Mitch ile evlen ve kendi bildiğin gibi yapmaya çalış, ama unutma ki sonuçta önemli olan budur. Arkadaşlarına gelince, bazen ne kadar uzun süredir birlikte olursanız olun, insanları bırakmak gerekir. O zaman seni önemseyenlere yer açarsın."

"Peki ya annem ve babam?"

Yüksek sesle güldüm. Sesim duvarlardan ve kapalı kapıdan yankılandı. Elimi ağzıma kapatarak gülmeye devam ettim, ama bu kadar rahatsız edici değildi.

"Üzgünüm. Kendini tanımak ve sınırlar koymak dışında verebileceğim bir tavsiye yok. Ben de hala bunun üzerinde çalışıyorum ve özellikle annem ve babam için bir terapistle gidiyorum."

Eliza bana gülüyor ve yüzünde hala gözyaşları olsa da onu böyle görmek güzel.

"Gördüklerin, düşüncelerin konusunda? Bir doktora görünmelisin. Bu, benim de yaşadığım bir tür OKB olan müdahaleci düşünceler gibi görünüyor. Korkutucu, ama bununla nasıl başa çıkacağını öğrenmek her şeyi değiştirir."

Eliza ve ben banyoda yere oturuyoruz ve ona düşüncelerimi anlatıyorum; beynimden geçen, zaman zaman beni çaresizliğe sürükleyen tüm çılgın şeyleri. Ona yardımcı olan bazı şeyleri anlatıyorum. Hatta Zack ile geçirdiğim geceyi, olanları, bana nasıl baktığını bile anlatıyorum.

"Biliyor musun, o etkinlikte Mitch ve bana ilk geldiğinde, sizin yalan söylediğinizi düşündüm. Yani, aslında çıkmadığınızı. Ama yanılmışım."

O tek değil.

Bu belirsiz durumun içinde olduğumuzu düşünmeden edemiyorum. Birbirimizi istiyoruz ama başlangıçta kurduğumuz sahte öncüllerin gölgesi hâlâ üzerimizde. Yeni ve taze bir şey istiyorum. Zack'i bana ait kılacak bir şey.

Saate bakıyorum ve saatlerin geçtiğini görüyorum. Eliza'yı pijamalarını giydirip balkondan Mitch'i alıyorum. Ona otuz saniyelik bir özet veriyorum, böylece kısa vadede ona yardımcı olabilir.

Onu kucaklayıp, "Ona baktığın için teşekkür ederim" diyorum. O da beni kucaklıyor.

Bölüm 40

Zack

Uyandığımda Emilie göğsüme uzanmış. Dün gece geldiğinde uyanmamışım. Mitch geri gelip bana Emilie ve Eliza'nın birlikte olduğunu söyledi. Bu bilgiyi paylaştığı için minnettarım.

Emilie kıpırdanır ve bana bakar, sonra saate bakar.

"Of, neredeyse geç kalacağım," diyor ve başını göğsüme yaslıyor.

"Nereye?"

Emilie sırt üstü yuvarlanır, kollarını başının üzerine uzatır ve cevaplar:

"Eliza ile spa günü. Belki bazı nedimeler de gelir."

"O iyi mi? Detayları paylaşmana gerek yok." "O iyi olacak."

Emilie göğsüme geri yuvarlanır ve gözlerini gözlerime diker. "Hey, bunu resmi olarak yapmak istiyorum. Gerçekten. Resmi hale getirmek gibi."

Gülümsemem genişler. Bu kadına hayranım.

"Ne istersen. Ne yapmamı istersin?"

"Bugün prova yemeğine kadar Eliza ile meşgul olacağım. Saat dörtte sahilde buluşalım. Gün batımını izlediğimiz yerde."

"Ve?"

"Beni istediğini söyle. Bunu istediğini. Gerçekten. Sahte değil." Bana hızlıca bir öpücük verir.

"Tamamdır. Görüşürüz," diyorum, Emilie yataktan atlayıp duşu açarken.

Baba

Ben

Ütüyü kapatıyorum; açık mavi gömleğim kırışıklı ve giymeye

Sanki doğru kelimeleri bulamıyorum, ama onu gördüğümde kafam

İnsanlar birinin kendilerinde eksik olan parçayı tamamladığını

Anlıyorum. Sanki benim en iyi halimi ortaya çıkarıyor. Onun yanında olmak, ne olursa olsun ruh halimi iyileştiriyor.

Belki de etrafımdaki herkesle çıkarak, ilgilenen herkesle ilişki kurarak güvenli yolu seçmişimdir. Belki de içten içe, böyle biriyle asla ciddi bir ilişki kuramayacağımı biliyordum. Sanki zihnim, onun gibi biri için enerji ve alan ayırmak istemiş gibi. Artık güvenli yolu seçmek istemiyorum, kuralları çiğnemek istiyorum.

Emilie, benim yaşamak istediğim macera.

Kapıdan çıkıp neredeyse koşarak sahile gidiyorum. Saat dört olmak üzere ve geç kalmak istemiyorum.

Bir grup erkeğin yanından geçiyorum, bazıları gülünç derecede uzun boylu. Jersey Jaguars'ın logosunu görünce her şey anlaşılıyor. Bunlar, check-in sırasında resepsiyonun bahsettiği NBA oyuncularını olmalı.

Onların yanından geçmeye çalışıyorum, çünkü profesyonel sporcu olsun ya da olmasın, gitmem gereken bir yer var ve onlar benim için çok yavaş hareket ediyorlar.

Güvende olduğumu düşündüğüm anda, birinin "Zack! Zack Andersen" diye bağırdığını duyuyorum.

Plaja koşmak, duymamış gibi davranmak ya da başka biriymişim gibi davranmak istesem de yapamıyorum. O an öyle olmak istesem de, ben öyle biri değilim.

Arkamı döndüğümde, adamlardan biri bana doğru yürüyor, grup ise diğer yöne doğru gidiyor.

"Selam dostum." Elini sıkıyorum. "Gitmem gereken bir yer var ama daha sonra beni bulmak istersen..."

"Sen Zack Andersen misin? New York'tan futbolcu? Cosmos'tan mı?"

"Evet. Benim. Kaba olmak istemem ama gerçekten geç kalacağım bir şeye geç kaldım..."

Adam yere bakıp tekrar bana bakıyor, başını sallıyor. Yüzündeki ifade beni durdurur. "İyi misin?"

diye sorarım.

"Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum."

"Peki, karar verirsen, ben şurada olacağım." Bir adım daha atmak için harekete geçtim.

"Anladım." Ben daha fazla ilerleyemeden kolumu tuttu; mavi gözleri benimkilere dik dik bakıyordu. "Ben Brooks."

"Tamam, tanıştığımıza memnun oldum. Bunu sonra yapalım." Plaja gitmek için sabırsızlanıyorum.

"Bekle, anlamadın. Ben senin kardeşinim."

Ne dedi bu adam?

Bölüm 41

Emilie

Zack'in en sevdiği şortun rengi gibi pembe olan elbisem, sahile doğru yürürken arkamda sürükleniyor. Bu elbiseyi denedim ve Zack beni görmeden hemen çıkardım, böylece yolculukta sürpriz olacaktı. Hatta Eliza ve nedimeleriyle birlikte hazırlandım, böylece odamızda ona rastlama riskini almamış oldum.

Geçen geceki yerimize doğru yürürken güneş tepeme vuruyor. Plaj çok kalabalık değil ve bunun için minnettarım. Gözlerimi kapatıp elimi göğsüme koyuyorum, kalbimin hızla attığını hissediyorum. Heyecandan. Biraz da gerginlikten.

Neredeyse bütün gün yüzümde bir gülümseme var. Dün gece Mitch ile sessizce aldığımız karar gibi hissettiren şeyden, Zack ve benim balkonda olduğumuzu düşünmeye kadar. Sanki istediğim her şeyi elde etmek üzereymişim gibi.

Kendimi şanslı hissediyorum.

Telefonuma bakıyorum, saat dörde beş var. Neredeyse zamanı gelene kadar plajdan uzak durmaya çalışmak sandığımdan çok daha zordu. Sanki Noel sabahı, Noel Baba'nın gelip gelmediğini görmek için sabah beşte uyanmak gibi.

Spa günü Eliza ve benim için mükemmeldi. Herkesin rahatlamasına, başkalarıyla birlikteyken kendileriyle ve düşünceleriyle vakit geçirmesine olanak tanıdı. Zack'e ne söylemek istediğimi düşünmem için bana zaman verdi.

Şaşırtıcı bir şekilde, kelimeleri tam olarak belirlemek zor oldu.

Onunla birlikteyken, fazla olmaktan endiŖe duymuyorum — o asla benim kendimi dizginlememi istemiyor. Benim enerjime ayak uydurmayı ya da normalden daha dūŖuk olduđumda beni kendine yaklaŖtırmayı seviyor. Zack beni dūrūst olmaya teŖvik ediyor — nasıl hissettiđimi ya da ne istediđimi sūylemeye. Bana, saklamaya deđer bir ŖeyimmiŖim gibi bakıyor.

Beni saklamaya değer biriymiŖim gibi hissettiriyor.

Sanki hayatım boyunca onun gibi birini beklemiŖim gibi. O, her gūn sevebileceđim biri. Ve o da bana izin verecekmiŖ gibi hissediyorum. Dalgalar sahile vururken, aŖkın ne anlama geldiđini, hayatımda nasıl bir yeri olduđunu dūŖūnerek baŖımı ellerimin arasına aldım. Biriyle tanıŖıp birbirinizin hayatını zenginleŖtiren kadar ne kadar zor bir Ŗey gibi gūrūndūđūnū dūŖūndūm.

birbirinizin hayatını zenginleŖtiren kadar çok zor bir iŖ gibi gūrūnūyor.

Onu sevdiđimi sūylemiyorum.

Ama sevmediđimi de sūylemiyorum.

Zack'in beni bulmasını beklerken, dakikalar uzayıp gidiyor ve çok uzun geliyor. Dūđūn davetlilerinin prova yapacađımız yere dođru yūneldiđini izliyorum.

Saate bakıyorum, on beŖ dakika geç kaldı, ne mesaj ne de arama var.

Nerede bu adam?

Bölüm 42

Zack

"Az önce ne dedin?" Hayatımda hiç görmediğim, kardeşim olduğunu iddia eden önümde duran rastgele kişiye soruyorum.

"Kulağa tuhaf g e l d i ğini biliyorum ve bu şekilde karşılaşmamız tamamen tesadüf. Ama sen benim kardeşimisin. Üvey kardeşim."

İngilizce konuşuyor ama bu kelimeler birbirine uymuyor gibi geliyor.

"Sanırım kafan karışmış. Benim erkek kardeşim yok. Kız kardeşim var..."

"Riley. Evet. Biliyorum. Chris söyledi."

Chris. Babam.

Ellerimi belime koyup ona bakıyorum. Bu bilgiyi Google'da aratarak da bulabilir, ama neden? Ne amaçla?

"Bu saçmalık değil. Sana gerçeği söylüyorum. Sana her şeyi anlatacağım." Birkaç adım öne doğru ilerlerken elini salladı.

Beynim olanları kavrayamıyor. Boşlukları dolduramıyorum.

Anlamadığımı fark edince durur. "Dur tahmin edeyim. Baban, eve döndüğünde konuşmak istediğini söyledi, değil mi?"

Bunu nereden biliyor?

"Eğer benimle dalga geçiyorsan..." diyorum, ellerimi ovuşturarak.

"Neden dalga geçeyim ki? Seninle dalga geçmiyorum. Hadi ama."

Plaja bakıyorum, sonra bu adama. Brooks. Onu inceliyorum ve benzerlikleri fark etmemek zor. Midem bir kilometre derinliğinde bir çukura dönüşüyor, çünkü tek düşünebildiğim babam ve onun davranışları.

Hasta değil ama sakladığı bir sırrı var. "Ben Brooks Pittman. New Jersey Jaguars takımında oynuyorum."

"Beni buraya kadar takip mi ettin?"

Elinin tersiyle alnındaki teri siler. "Ne? Hayır. Hayır, olamaz. NBA'in açılış haftası ve uluslararası pazarlara girmeye çalışıyorlar. İlk iki maçımız Meksika'da. Beş dakika önce seni yürürken görene kadar burada olduğunu bilmiyordum."

NBA'yi yeterince takip ediyorum, pazarlar konusunda doğru söylediğini biliyorum.

Brooks devam ediyor. "Dinle, bunun şok edici olduğunu biliyorum ve anlıyorum. Ben de bunların hiçbirine razı olmadım."

Sahildeki dalgalar bana beni bekleyen Emilie'yi hatırlatıyor. Eğer biri beni anlayacaksa, o da Emilie'dir. Brooks'un söyleyeceklerini dinleyeceğim ve sonra onu bulacağım. Lanet olsun, gerekirse onu da yanımda götüreceğim.

Ona mesaj atmak için telefonumu çıkardım ama terli ellerimden kayıp, yüzüstü ve korkunç bir çatlama sesiyle kaldırıma düştü. Cam parçaları güneş ışığında parlıyordu — benim için çok kötü bir işaret. Tereddütle telefonu kaldırıyorum ve camın zaten orada olduğunu, telefonumdan çıkmadığını duyan herkese dua ediyorum. Telefonu ters çevirdiğimde, köşesi tamamen eksik, siyah bir ekranla karşılaşıyorum. Telefonumun içini gösteriyor, asla görmemeniz gereken bir şey.

"Bu hiç de ideal değil," diye inleyerek, cebime koymak için yeterince salladım.

Brooks beni izliyor ve yardım etmeye çalışıyor. "Benimkini kullanabilirsin."

Emilie'nin telefon numarasını bilmiyorum. Kahretsin.

Sessizce yürüyoruz ve bir kafe buluyoruz. Doğru kararı verdiğimden emin değilim, midem düğüm düğüm ve şüphelerle dolu. Diğerlerinden neredeyse gizlenmiş ve uzak bir masaya oturuyoruz.

İlk konuşmayı ben yapmak istemiyorum.

Brooks su bardağından uzun bir yudum aldı. "Tek annemle büyüdüm. Ne kadar sorsam da, hiç kimseyle çıkmadı ve babamdan hiç bahsetmedi. Belki de bilmiyordu? Belki de tek gecelik bir ilişkidен doğmuştum ya da öyle bir şey. Birkaç ay önce, yeni bir eve taşınması için evini temizlemesine yardım ediyordum. Sözleşme parası, bilirsin?"

Biliyorum. Yeterince param olduğunda ailem için ilk yapmaya çalıştığım şey buydu.

"Tavan arasını temizlerken bir kutu buldum. İçinde onun ve bir adamın birkaç fotoğrafı vardı. İçindeki mektupları okuyana kadar bunun önemli bir şey olduğunu düşünmemiştim." Boğazını temizledikten sonra bana baktı, parmaklarıyla pipet ambalajını oynuyordu. "Mektuplar zarfların içindeydi, mühürlenmemişti ama üzerinde pul ve adres vardı. Sanki gönderecekmiş gibi ama hiç gönderememiş. Birkaçını okudum, Chris'e benden bahsediyordu." Brooks telefonunu çıkararak bir şey arıyor. Birkaç saniye sonra telefonu önüne koyuyor.

Hayatta olmaz.

O benim babam, ama başka bir hayattan, en az yirmi yıl öncesinden, başka bir kadınla. Gözlerim şaşkınlıktan ya da bunun anlamından duyduğum korkudan doluyor.

"Anneme kutuyu bulduğumu söyledim. O da gerçeği itiraf etti. Onun benim babam olduğunu ve benim varlığımdan haberi olmadığını söyledi. Anlaşılan, babam evlenmeden önce karısıyla arası bozukken tanışmışlar. Tanıştıklarında, babam ona sorunlarını çözdüğünü ve artık onu göremeyeceğini söylemiş."

Gözlerimi elimin tersiyle silerim.

"Hâlâ aynı evde yaşadığı için onu bulmak kolay oldu."

Bana telefonunu gösterdi, üzerinde benim adresimin yazılı olduğu bir zarfın fotoğrafı vardı.

"Sen benim kardeşimsin," diyorum, daha çok kendime.

Onu aradım, buluşmak için bir zaman belirledik ve ilk başta çok üzgündü. Kızgın gibiydi. Öfkeliydi. Harika bir hayatım olması ve başarılı olmamın bir önemi yoktu. Bilmediği için ona kızgın değilim, ama şimdi onu tanımak istiyorum. Biraz paniğe kapıldı.

Senin deplasman maçlarından birine geldiğinde buluşacaktık, ama son anda vazgeçti."

Akşam yemeğine çıktığımız gece birdenbire aklıma geldi. Otel lobisinde Brooks'un gelebileceğini düşündüğü için endişeliydi.

Siktir.

"Bana inanıyor musun?" diye soruyor, sesi öncekinden daha düşük.

"Evet, öyle. Sadece beynim... Tek bir şeye odaklanamıyor ve..."

"Sadede geleyim. Kimseye söylemeyeceğim. Ne basına, ne de Başka kimseye. Ben tek çocuğum. Eğer mümkünse, onu tanımak istiyorum."

"Kaç yaşındasın?" diye soruyorum, zaman çizelgesini oluşturmaya çalışarak. "Yirmi beşine yeni girdim."

Bu, onun Riley ile benim aramda doğduğu anlamına geliyor. *Kahretsin.* Ben anne babam evlenmeden önce doğdum, ama annem babamın başka biriyle tanıştığını biliyor muydu acaba? Yani, zaman çizelgesi bir sır değil. Kanım donuyor ama kalbim hızlı ve sert atıyor.

"Bu durumda sen benim küçük kardeşim olursun."

"Sanırım öyle," diye cevaplar Brooks, camdaki buğulanmaya odaklanarak.

Orada ne kadar süre sessizce oturduğumuzu bilmiyorum. Son birkaç aydaki babamın dengesiz davranışlarını düşünüyorum. Bunun onu nasıl mahvettiğini. Eğer gerçekten bilmiyorsa, bunu duymak onu mahvederdi.

Beynim bir düşünceden diğerine geçiyor.

"Şey, tanıştığımıza memnun oldum... Sanırım." Elini sıkmak için uzanıyorum. "Böyle bir durumda ne yapmam gerektiğini bilmiyorum."

"Sizinle tanıştığımıza memnun oldum. Burada olacağınızı bilmiyordum, ama sizi öylece geçip gitmenize izin veremezdim."

"Peki, şimdi ne yapacağız?"

"Sıradan bir tatil köyünde değil, akşam yemeğinde buluşmak isterim. Bir şeyler içmek ister misin? Riley ile de tanışmak isterim. Ailenize sızmak gibi bir niyetim yok. Sadece geldiğim yeri biraz tanımak istiyorum."

Hepsi mantıklı görünüyor. Durum tersine dönseydi ben de böyle davranır mıydım, bilmiyorum.

Parmaklarımın eklemlerini kırıyorum. "Mantıklı görünüyor. Ama dürüst olmak gerekirse, şu anda beynim biraz karışık

Sanki seni duyuyorum ama anlamaya çalışıyorum."

Sözlerime gülüyor ve ellerini kaldırıyor. "Anlıyorum. Bunu düşünmek için bolca vaktim oldu. İstedğin kadar zaman al." Telefonunu alıyor. "Numara alışverişi yapmayı teklif ederdim ama seninki bozuk gibi. Bana numaranı vermek ister misin?"

Çok basit bir soru ama cevap çok daha karmaşık geliyor. Sessizlik tamamen dayanılmaz hale gelmeden önce, telefona uzanıp numaramı giriyorum.

Bir saat sonra hâlâ bu kabinde oturuyorum. Brooks antrenmana gitmesi gerektiği için ayrıldı ve ben duvara bakıp duruyorum. Sanki bir yapbozu birleştirmeye çalışıyorum ama parçaların sadece bir kısmı var.

Emilie'ye gitmem lazım.

Babamı aramam lazım.

Telefona ihtiyacım var ama kafe teknik olarak kapalı, çalışan kimse yok. Odamdan daha yakın olan resort lobisine koşarak onların telefonunu kullanmak için gidiyorum.

Resepsiyona vardığımda terliyorum ve nefes nefeseyim. Evet, ben profesyonel bir sporcuyum, ama Meksika'da takım elbise pantolonu ve düğmeli gömlek giyip koşmak farklı bir şey. Utangaç bir şekilde telefonlarını kullanabilir miyim diye soruyorum. Telefonu rafa koyup bana doğru çeviriyorlar.

Resepsiyon masasının yanına yürüyorum; şanslıyım ki şu anda kimse bir şey istemiyor. Onun numarasını çeviriyorum ve kalbim çok hızlı atıyor. Telefon çalışıyor ve aniden başım dönüyor ve göğsüm sıkışıyor. Masadan uzaklaşmaya çalışıyorum ve kablolu telefonun gerileceğini düşündüğümde, köşede mükemmel bir yer buluyorum.

Babam birkaç kez çaldıktan sonra telefonu açıyor. "Zack, sen misin? Sanırım bu senin kaldığın tatil köyü..."

"Evet, benim. Fiziksel olarak yaralanmadım." Diğer uçta bir iç çekiş duyulur.

"Baba, doğru mu?" Aklıma gelen tek soru bu.

"Ne doğru?" diye soruyor diğer uçta, sesi tereddütlü. "Brooks.

Doğru mu?" Onun adını söylemek tuhaf geliyor.

Babam derin bir nefes aldı ve i ini çekti, aramızdaki sessizlik binlerce kilometre uzadı.

"Evet."

Midem düğümlenir ve başımı duvarın soğuk fayansına dayarım.

"Gerçekten bilmiyor muydun?"

"Hayır!" diye bağıırır gibi seslenir diğ r uçtan. "Bilseydim her Şey çok farklı olurdu. Onu babasız bırakmazdım..." Sesi duygu dolu bir Şekilde titrer ve boğazımda da bir düğüm oluşur.

"Geçen hafta Mack'e söyledim. Sana ve Riley'e söylemeden önce ona söylemem gerekiyordu."

Sesinin bu kadar zayıf çıkmasına inanamıyorum, sanki eskiden kayalar olan yerde Şimdi  akıl ta ları var.

"Annem nasıl?" Uzun süredir düşünmeye cesaret edemediğim soruyu soruyorum.

"İnanılmaz. Her zamanki gibi. Bu sırrı bu kadar uzun süre kendime sakladığım için bana kızgın. Oysa buna gerek yoktu." Bir süre durur ve ben vücudumu saran rahatlatma dalgasının tadını çıkarırım. "Sen doğduktan sonra birkaç ay ayrıldık. Ebeveynlik görevlerimizi birlikte yerine getiriyorduk ama birlikte değildik. Bir gece arkadaşlarla dışarı çıktım ve biriyle tanıştım, Mack bunu biliyordu, gerisini sen tahmin edebilirsin."

Bunu ilk kez duymuyorum. Geçerken bahsetmi lerdi ama konu açıldığında, her zaman bundan çok daha küçük bir Şey gibi gelmişti. Anne babama baktım ve kavga, birkaç gün ya da bir hafta gibi bir Şey kastettiklerini düşündüm. Onların sevgisi her zaman o kadar b   k gelmişti ki, bundan daha fazlası olamazdı.

Sanırım böyle bir a k, böyle bir Şeyi atlatabilir.

Emilie'nin sahilde tek başına beni beklediğini d   n nce midem düğümleniyor.

"Baba, seni seviyorum ama gitmem gerek. Telefonum bozuldu, bu yüzden bana ula amayacaksın, ama döndüğümde ak am yemeğiyiyelim."

"Ben de seni seviyorum," diyor, sözleri g ğ  m n i ini sarsıyor.

Telefonu kapatıp, resepsiyon görevlisine telefonunu kullanmama izin verdiği için teşekkür ettikten sonra koşmaya başlıyorum.

Bölüm 43

Emilie

ZACK PLAJA GELMEDİ. Beni orada, umutsuz bir aptal gibi beklemekte bıraktı. Mesaj atmadı. Aramadı. Lanet olsun, bildiğim kadarıyla, şu anda New York'a dönen uçaktadır.

Bunu yapar mıydı? Hiçbir şey söylemeden gider miydi? Hayır, sanmıyorum. Ama belki de onu hiç tanımıyorum.

Aynı frekansta olduğumuzu sanıyordum, ama belki de yanlışmışımdır? Belki de "beni istediğini söyle" dememle onu korkutup kaçırdım. Çok mu muhtaç davrandım? Bu onun için fazla mı geldi?

Bilmiyorum.

Gerçekten geleceğini düşünmüştüm.

Şüphe, biraz stresle birlikte endişeye dönüşüyor. Bunun, dayanılmaz hale gelene kadar kötüye gideceğini biliyorum. Ellerim, ön kolumdaki kaslar ağrıyana kadar sıkılıyor.

Ciğerlerimde hava kalmadı. Nefes alamıyorum. Onu sahilde beklerken yaşadığım heyecan ve onun gelmeyeceğini fark ettiğimde yaşadığım hayal kırıklığı beni duygusal olarak tüketti.

Ona benim için ne kadar değerli olduğunu söyleme fırsatı bulacağımı sanmıştım. Nasıl başladığımız önemli değil, ne istediğimi biliyorum — belki de bunu hep biliyordum. Onu istiyorum, sadece onu.

Şimdi, kız kardeşimin prova yemeğinde somurtuyorum. Tanrıya şükür düğünde değilim, sadece moral desteği için oradayım. Koridorda yürümeyi, aralıkları doğru ayarlamayı prova ediyorlar ve ben o anın tadını çıkarmaya çalışıyorum.

Belki iyi bir şeye odaklanırsam.

İlk olarak, Eliza bugün dünden daha iyi görünüyor. Spa günümüz rahatlatıcı ve sakindi — bazı arkadaşları geldi ve herkes en iyi davranışlarını sergiledi. Gün başlamadan önce hepsini bir köşeye çekip kendilerine çeki düzen vermelerini söylemiş olabilirim, ya da söylememiş olabilirim.

İkincisi, bugün hava muhteşem. Güneş, hayal ettiğiniz gibi altın sarısı. Deniz tuzu ve kumla karışık ılık hava etrafımda dolaşıyor, ama rahatsız edici olmaması için hafif bir esinti var. Yarın da düğün için hava aynı derecede güzel olacak.

Üçüncüsü, ailem bana ve yaptığım şeylere hiç ilgi göstermiyor. Takmam gereken bir maske yok, dikkatli davranmam gereken bir durum yok.

Son olarak, Mitch Eliza'ya sanki o güneş ve onun tüm dünyasıymış gibi bakıyor.

Onun bu şekilde bakışını görmek hem iyileştirici hem de yürek burkan bir şey. İkisi bir araya geldiği için onlara karşı çok kızgındım. Dürüst olmak gerekirse, Mitch için doğru kişi değildim ve onların yerinde olsaydım çok farklı bir yol izlerdim, ama artık kızgın olmaya değmez.

Birbirlerini açıkça seviyorlar.

Yanağımdan bir damla gözyaşı süzülüyor. Hızla silip, bunun hayal kırıklığı, üzüntü, öfke ya da adını bile koyamadığım bir şeyden mi kaynaklandığını anlamaya çalışıyorum. Tek bildiğim, bunun acı verdiği ve bir şeyin beni bu kadar şaşırtabileceğini bilmediğim.

Zack'in gelmeyeceğini hiç düşünmemiştim. En çok acı veren şey bu sürpriz.

Eliza ve Mitch koridorun başına geri dönüyor ve tören provasını tekrar yapıyorlar.

Telefonumu kontrol ediyorum, Zack'ten hala haber yok. Panik yapmamaya çalışarak sessizce oturuyorum.

Benim yanımdaki boş sandalye beni rahatsız ediyor. Bu, küçük prova yemeğimizde Zack'in yeri. Onun yokluğu çok belirgin ve insanlar sürekli

nerede olduğunu sorup duruyorlar. Aklıma gelen en iyi cevap, kendini iyi hissetmediği ve odamıza geri döndüğü.

Keşke bu doğru olsaydı.

Hâlâ ondan haber almadım. Saatler geçti. Endişe ve öfkeyle boğuşuyorum. Her şey yolunda mı? Ve bana bunu nasıl yapabilir?

Akşam yemeği servis edilmek üzere ve Mitch'in ailesi bir konuşma yapıyor. Aşk, ortaklık ve ne olursa olsun yanında birinin olmasının büyüünden bahsediyorlar.

Aşk, birbirinden vazgeçmemektir.

İçlerinden biri bu cümleyi söyledi ve bu cümle beynimde yankılanıp duruyor, kemiklerimde yankılanıyor.

Personel akşam yemeği tabaklarını servis etmeye başladığında, kendimi acıma, endişe, öfke veya üzüntüyle parçalayacakmışım gibi hissediyorum. Bir duygu seçin, eminim ben de onu hissediyorumdur.

Birkaç saniye başımı ellerimin arasına alıp kendimi toparlamaya çalışıyorum. Birinin oturduğunu hissediyorum ama hiç gücüm yok. Kendimi bir şekilde toparlamak için harcadığım enerjiden başka hiç enerjim kalmadı.

"EJ. Geciktiğim için çok üzgünüm."

Başımı kaldırıp Zack'i gördüğümde, yanakları pembe ve yüzü terliydi. Ağzım açık kaldığı için hiçbir şey söyleyemedim. Birkaç saniye gözlerimi kapattım ve hayal görmediğimden emin olmak için tekrar açtım.

"Neredeydin?" diye soruyorum, sesim öfke ve üzüntüyle titriyor.

Zack derin bir nefes alır ve dağınık saçlarını elleriyle tarar. "Sana anlatsam bana inanmazsın. Uzun bir hikaye ve sana her ayrıntıyı anlatacağım ama önce sahilde sana söyleyeceğim şeyi söyleyeyim."

"Neden aramadın? Mesaj atmadın? Beni orada bırakıp gittin, sonra bir şeylerin ters gittiğini, sana bir şey olduğunu düşünerek paniğe kapıldım." Parmağımı göğsüne koydum.

Zack yavaşça cebine uzanıp telefonunu çıkardı, ekranı kırılmıştı ve masaya koyduğunda bir parça cam düştü.

"Telefonumu düşürdüm ve senin telefon numaranı bilmiyordum. Sadece üç numara biliyorum: annem, babam ve Riley," diye gevezelik etti, sözleri hızlı ve kaotikti. "Seninkini ezberlemem lazım; tabii, bu bir sonraki kısmın nasıl gideceğine bağlı." Boynunu ovuşturdu ve bana baktı.

Gözleri benimkilere bakarken, sanki beni dinlemem için yalvarıyor gibi.

"Seni arardım. Yemin ederim," diye yalvarır ve ellerini bacaklarının üzerine koyarak öne doğru eğilir. "Telefon numaranı ezberlemek için bir şans istiyorum."

Ona inanıyorum.

Derin bir nefes alıp kollarımı kavuşturuyorum ve sandalyeme yaslanıyorum. "Devam et. Anlat," diyorum, nasıl hissedeceğimi bilemeden. Zack'e ne olduğunu merak etmekle o kadar meşguldüm ki, o ortaya çıkarsa ne olacağını düşünmemiştim.

"Emilie James, seninle tanıştığımdan beri seni istemediğim bir gün bile olmadı. Bunu saklamaya çalışsam da, senin benim için fazla iyi olduğuna ya da benimle asla ilgilenmeyeceğine kendimi inandırsam da... inkar edemem, seni hep istedim."

Sesi kararlı ama hızlı, sanki bunu içinden atabildiği için minnettar gibi. Her kelimeyle omuzları gevşiyor ve daha da yaklaşıyor.

"Ve sen de beni istediğimi gösterdiğinde, benim seni istediğim gibi, kurallarını çiğnediğinde, o zaman bittim biliyorum. Senin için çoktan bittim."

Sanki buzdan yapılmış bir kabuk giyiyormuşum gibi ve ağzından çıkan her kelime onu yavaş yavaş parçalıyor.

"Söz veriyorum, bugün olan her şeyi sana anlatacağım. Hiçbir şeyi atlamayacağım. Birincisi, bunu hak ediyorsun, ikincisi, sana ihtiyacım var. Karşılaştığım zorluklara ya da üstesinden gelmem gereken şeylere baktığımda, yanımda olmasını istediğim kişi sensin. Birden fazla açıdan..."

Zack gömleğinin düğmelerini açmaya başladı.

"Ne yapıyorsun sen?" Elimi, gömleğinin ortasındaki düğmelere uzanmış olan elinin üzerine koydum.

O ise yüz­süzce gülümser ve "Sakin ol, hemen geri giyeceğim" der.

Zack düğmeleri ilikle­meyi bitirir ve gömleğinin yarısını çıkarır.

"Anlamıyorum. Ne oluyor?"

Sonra kolunu kaldırarak bana göğüs kafesinin yan tarafını gösterdi. Tam orada, kelimenin tam anlamıyla yan tarafında, EJ harfleri yazıyor.

Benim baş harflerimi dövme yaptırmış.

"Ne zaman? Nasıl?" Bir cümle bile kuramıyorum ve gözlerim yerinden çıkacakmış gibi hissediyorum.

"Pulse and Needle'da olduğumuzda. Doğru hissettiren şeyi yapmaktan bahsetmiştik. Bu doğru hissettirdi." Dövmesini işaret ediyor. "Ve bu," ikimizin arasını işaret ediyor, "her zaman doğru hissettirdi."

Zack kolunu tekrar koluna soktu ve ben ona sarılmadan edemedim. Elleri belimi tuttu ve beni kendine doğru çekti. O mavi gözleri görebilecek kadar geri çekildim, o gözler keskin ve yoğun, sanki sahile vuran okyanus dalgaları gibiydi.

"Seni sahilde bırakarak incittiğimi biliyorum ve özür dilerim. Seni orada düşünmek bile bana acı veriyor." Sesi, dürüstlüğü ve o anın ağırlığıyla titriyor. "Sana bunu telafi edeceğime söz veriyorum."

Parmağımı dudaklarına koydum. "Seni nasıl istemeyebilirim?" diye sordum ve sonra dudaklarım parmağımın yerini aldı. Öpücük samimiydi ve sahilde tek başıma durmaktan, derisine benim takma adımı dövme yaptırmış bir adamla birlikte olmaya kadar beklenmedik bir dönüşümdü.

Beni öperken kolunu bana doladı ve beni kaldırdı. "Zack Andersen, seni elde etmek için ne gerekiyorsa yaparım, ne gerekiyorsa ne gerekiyorsa yapacağım, yeter ki seni elimde tutabileyim."

Zack beni kendine doğru çeker, burnu neredeyse benimkine değecek kadar yaklaşır ve "Sen her zaman benimsin, EJ" der.

Ağzı ağzımı kapattı ve biz o anın tadını çıkardık — dürüstlük ve samimiyetle dolu, gerçek ve uyumlu bir an.

"Şimdi ne yapacağız?" diye soruyorum.

"Şey, akşam yemeği yiyelim gibi görünüyor. Sonra odaya geri dönüp sana son birkaç saatte olan her şeyi anlatırım."

Gözlerine bakıyorum ve onların arkasında bir şey var. "İyi misin?"

"Şimdi çok daha iyiyim."

Beni sıkıca tutuyor, sanki değerli bir şeymişim gibi. Bir hazine gibi. Kaybetmek istemediği bir şey.

"Bize katıldığın için çok güzel," annemin sesi, bıçakla tereyağını keser gibi mutluluğumuzu bozdu. "Emilie, kendini iyi hissetmediğini söyledi."

Gözlerimi devirmemek için tüm gücümü kullanıyorum.

"Ah, özür dilerim. Şimdi daha iyiyim. Yarınki düğünü sabırsızlıkla bekliyorum," diyor Zack, şeker gibi tatlı bir sesle.

"Tören boyunca gömleğini çıkarmamanı umuyoruz."

Gülmemi saklayarak yan masadaki Eliza ile göz göze geliyorum. Zack'e bakar, sonra tekrar bana bakar ve hafifçe gülümser.

"Bu kesinlikle yapabileceğim bir şey," diye cevaplar Zack, elinin tersiyle alnını silerken.

Beni baştan aşağı süzer, giymekten çok heyecanlandığım elbiseye bakar.

Annem dilini şaklatır ve "Pembe senin için cesur bir seçim" der. Kimse bir şey söylemez ve sessizlik keskin bir şekilde hissedilir.

"Ne? Sadece söylüyorum. Ten rengin için başka pek çok renk var." Parmağını kolumdan aşağı doğru gezdirir.

Bir şey söylemek üzereyken bir el omzuma dokundu.

"Anne, kes şunu. Lütfen. Bırak artık." Eliza'nın sesi güçlü ve nettir.

"Eliza..."

"Hayır, bugün olmaz. Emilie'ye her zaman çok zor anlar yaşıyorsun." Yanımda durup elimi tuttu. "Ve o değilse, ben, babam ya da çevrendeki herhangi biri." Eliza'nın sesinde gurur duyduğum bir güven dalgası vardı.

"Yarın evleniyorum. En azından düğünden *sonraya* kadar bekleyebilir misin?"

"Sanırım hiçbir şey söylemeyeceğim," diyor annem, kollarını kavuşturup hemen savunmaya geçerek.

"Mesele bu, anne. Eğer güzel bir şey söylemeyeceksen, hiç bir şey söylememelisin. Bize bunu öğreten sensin bence."

Ailem Eliza'ya inanamıyor. Kahretsin, ben de ona inanamıyorum. Dönüp neredeyse koşarak koltuklarına geri dönüyorlar.

Kalbim kabarıyor ve nefes almaya korkuyorum. Eliza elimi sıkıca tutarken gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyor, onun benimle olduğunu, benim tarafımda olduğunu biliyorum. Ona bakıyorum, göğsü hızla inip kalkıyor ve yanağımdan bir gözyaşı damlıyor. Eliza'nın tutmadığı elimle onu siliyorum.

Mitch, yakında eşi olacak kadının yanında duruyor ve bu anın ironisi bana da kaçmıyor. Ailemin hayallerindeki adamla Eliza'nın onları yerlerine oturtacağını hiç düşünmemiştim.

"Teşekkür ederim." Sesim boğuk ve çatlak çıkar. Zack elini belime koyar, sadece orada olduğunu hissettirmek için.

"Rica ederim, EJ."

Bölüm 44

Zack

Emilie ve ben sabahın dördüne kadar uyanık kalıp Brooks, ailem ve Eliza'nın annesine karşı çıkması hakkında konuştuğumuz için yorgun olmam gerekirdi, ama değilim. Belki de tüm bu aile meselelerini yaşadktan sonra duygusal olarak yorgunum, ama ne kadar yorucu olursa olsun, Emilie'nin sevgisi bunu telafi etti.

Konuşmadığımız zamanlarda öpüşüyorduk. Bu kadına sıırıslıklam aşığım; ondan doyamayacağımı biliyorum. O, içinde mutlu bir şekilde boğulmak isteyeceğim bir okyanus gibi.

Son gün, cevaplanmamış sorular ve geleceğe dair belirsizliklerle, asla planlayamayacağım bir şey oldu. Ailem nasıl? Riley bunu nasıl karşılayacak? Brooks bir şekilde hayatımızın bir parçası olacak mı?

Bugün bulabileceğim hiçbir cevap yok. Bu sorular ve henüz aklıma gelmemiş olanlar, New York'ta beni bekliyor olacak.

Şu anda düşün resepsiyonunda dans pistindeyiz. Emilie, alışverişe çıktığımızda giydiğı o lanet olası elbiseyi giyiyor, tozlu mor ve dökümlü. Mitch ve Eliza, yeni evli ve çok sevimli, "gelini öpebilirsiniz" denildiğinden beri birbirlerinin yanından ayrılmadılar.

Emilie'nin ailesi bugün uslu davrandı, yani pek fazla konuşmadılar. Ama uygunsuz bir şey söylemediler ya da kimseyi kötü hissettirmediler, bu yüzden bence bu bir başarı.

Tören çok güzeldi, hava mükemmeldi ve atmosfer kusursuzdu. Evlilik veya

nerede evlenmek istediğim hakkında pek düşünmedim, ama şu anda plajdan daha iyi bir yer olamaz.

Emilie ile geçirdiğim zamanlar çok değerli.

Kollarını boynuma dolamış, başını göğsüme yaslamış, ben de onu kendime çekip yavaş bir şarkıya dans ediyoruz. Parmaklarım sanki odada sadece biz varmışız gibi belinin alt kısmında ve kalçasının üstünde dans ediyor.

Siktir, keşke bu gerçek olsaydı.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor Emilie, başını göğsümden kaldırarak.

Gülüyorum ve tavana, kumaşa ve üzerimizdeki parıldayan ışıklara bakıyorum, sonra gözlerimi ona çeviriyorum. "Bu elbisenin ne kadar mükemmel görüldüğünü düşünüyordum ama yalnız kalana kadar sabredemiyorum, onu senden yırtıp atmak istiyorum."

"Ya sadece dişlerini kullanabileceğini söylersem?"

Kulak memesini bulur, ısırır ve fısıldarım, "Oyun başlasın."

Sonra o benim enseme tutar ve dudaklarıma ezici bir öpücük kondurur.

HIZLI ADIMLARLA odaya geri dönüyoruz — hiç şikayet etmiyorum. Kapıyı açıp Emilie'yi içeri soktuğumda, o dönüp birkaç adım ileride duruyor. Kapı arkamdan kapanırken, o kurnaz bir gülümsemeyle kollarını yavaşça kaldırıyor.

"Daha sonra dişlerini kullanacağına söz verirsen, şimdi ellerini kullanabilirsin." Sesi şeytani ve açgözlü.

Ne yapmam gerektiğini söyleyen sesiyle sikim canlanıyor.

"Ne istediğine dikkat et," diye homurdanırken ellerim elbisesinin yan tarafındaki fermuarı bulur. Ellerim kumaşı aşar, çıplak tenine dokunur. Tek bir hareketle fermuarı yırtıp, başka bir hareketle kumaşı ayırırım.

Emilie inleyerek cevap verir ve kolları olduğu yerde kalır. Elbisenin eteğini tutup kumaşı toplayarak, onu kaldırıp kollarının üzerinden geçiririm.

Donup kalırım. Onu baştan aşağı süzerim. Göğüsleri çıplaktır, meme uçları mükemmel bir pembe renktedir ve cildi gri dantelli tangayla güzel bir kontrast oluşturur.

"Ne oldu?" diye çekinerek sorar, kendine bakar ve sonra bana döner.

Soru beni hazırlıksız yakaladı. "Bir şey yok. Ne diyorsun sen? Sadece beynimin yetişmesini bekliyorum." Önümde sergilenen pürüzsüz tenini içime çekiyorum. Kalçalarının ve kışının kıvrımları beni çıldırtıyor.

Aramızda çok fazla mesafe var, bu yüzden ona yaklaşıyorum ve o da kolunu boynuma doluyor, dudaklarımız çarpışıyor. Onu kaldırıyorum ve o da sanki aklımı okuyormuş gibi bacaklarını belime doluyor. Ereksiyonumu hissettiğinde, ağzıma inliyor.

O inilti.

En mükemmel ses.

Ellerim onun yumuşak ve baştan çıkarıcı kalçalarını kavrar, dilim dudaklarının kenarlarını yalar - sanki o benim can attığım nefesmiş gibi.

Onu yatak odasına götürüyorum, parmakları saçlarıma dolanmış. Dudaklarını ısıriyorum ve o da karşılık olarak saçımı çekiyor.

"Bana dişlerimi kullanmamı söyledin," diye alay ediyorum öpüşürken.

Onu yatağa attığımda, kral boy yatakın kenarındayım. Elleri hemen vücudunu okşuyor ve mükemmel göğüslerinde duruyor. Parmaklarıyla meme uçlarını okşadığında, ben kendimi kaybetmek üzereyim.

Vücudumu onun vücudunun üzerine eğiyorum, dizlerim onun uyluklarının her iki yanında yatağa bastırıyor. Ağzım işe koyulmadan önce, ellerini benim ellerimle değiştiriyorum. Emilie, bir meme ucunu dilimle okşarken diğerini parmaklarımla sıkınca çığlık atıyor.

Sırtını yataktan kaldırıyor ve ben emmekten hafifçe ısırmaya geçip hızı ve baskıyı değiştirince kalçaları benimkine yaklaşmaya çalışıyor.

Siktir, bu bir rüya.

Emilie beni geri iter ve gömleğimi ellerinde toplar.

"Çok fazla giysi var," diye sızlanıyor ve sonra düğmeleri açmama yardım ediyor. Gömleğimi yere atıyorum ve Emilie tırnaklarıyla göğsümü tırmalıyor, parmakları benim en hassas noktayı dokunuyor.

Ben arkama yaslanırken o oturur ve ellerini kemerime koyar. Pantolonumun fermuarını açmak için birlikte çaba sarf ederiz ve o ellerini külotumun bel kısmının içine koyar. Gözlerim onun gözlerine takıldığı anda dudaklarını yalayarak beni tahrik eder. Pantolonum aşağı inmiştir ve sadece sikim külotuma baskı yapmaktadır.

"Çıkar," diye yalvarır, sesi boğuk ve nefesi kesik kesik.

"Sadece kendine dokunursan," diye pazarlık ederim.

Peki kızım ne yapıyor? Geriye yaslanıyor ve parmaklarını yavaşça kül rengi dantelli külotunun üzerine koyuyor. Emilie dudaklarını ısıırıyor ve kumaşı okşarken gözlerini kapatıyor.

"Bana ne kadar ıslandığını söyle, bebeğim," diye ısrar ediyorum, ellerimi kalçalarımaya koyarak, çünkü sikimi okşamaya ya da ona dokunmaya başlamak üzereyim ve bunu aceleye getirmek istemiyorum. Yeterince bekledik.

Emilie dizlerini yukarı çekip bükerek bana daha iyi bir görüş sağlar. Parmağı kumaşın altına girer ve ağzım sulanır. Elektrik cildimde kıvılcımlar ve cızırtı sesleri çıkararak sabırlı olmaya çalışır.

Bir parmak daha sokarken inliyor.

"Gel, kendin hisset," diye beni kışkırtıyor, gözlerini açmadan ve parmaklarını hareket ettirmeden.

Ağzımı alıp onun merkezine yakın bir yere üflerim, sonra külotunun üst kısmını ısırıp dizlerine kadar indiririm, ağzım klitorisine çok yakındır. Hala kendine dokunuyor ve parmaklarının içine gömülü olduğunu görmek beni çıldırtıyor.

Kendimi tutuyorum ama dilimi onun parmaklarıyla kullanıyorum. Tadı tatlı ve bundan asla doyamayacağım.

"Benim için sırılsıklam ol." Sesim alçak ve titriyor.

Emilie cevap vermek için mırıldanmaya çalışıyor ama klitorisine dilimi kullandığımda sırtı yataktan kalkıyor.

Bir elimle uyluğunu okşuyorum, diğer elimle ise onun elini çekip yavaşça tek parmağımı sokuyorum. İkimiz için de acı verici derecede yavaş bir şekilde parmağımı çekip, ağzımın pozisyonunu değiştirip dilimin hızını artırıyorum.

"Daha fazla," diye yalvarır.

Bu sefer iki parmağımı sokuyorum ama dilimin hızına uymayı hala reddediyorum.

Emilie, "Zack! Yaklaştım," diye bağırır ve onun adımı böyle söylemesi beni herkes için mahvetti.

Bölüm 45

Emilie

VÜCUDUM bir havai fişek gibi, fitili patlamak üzere. Zack'in ellerinin, ağzının, dilinin, dudaklarının her dokunuşu karnımın alt kısmında bir ağrıya neden oluyor. Her saniye, dilinin her dokunuşunda, uyluklarımın iç kısmına her öpücükte bu ağrı büyüyor.

O benim amımdan çekilir ve ben otururum, sanki bizi birbirimize bağlayan bir iplik varmış gibi. Sanki ona geri ihtiyacım varmış gibi.

Zack yan masadan bir folyo paket alır, külotunu indirir ve penisi dışarı çıkar. Onun benim için sertleştiğini görmek orgazmımı ulaşılabilir hale getirir. Prezervatifi açar ve kendini kaplar.

Geriye yaslanıp ellerimi vücudumda gezdirip saçlarıma götürdüm; vücudum kendi dokunuşuma tepki veriyordu.

"Bu uygun mu?" Zack kendini tutarken, penisi benim girişime çok yakınken sorar.

"Evet!" Bağırمامaya çalışıyorum ama kendimi kaybetmek üzereyim.

Girişimi hafifçe dırter, sonra penisinin ucuyla amımı okşar. Sırtım kavislenir ve başımı yatağa geri atarım.

Ateşli ve istekli bir şekilde dudaklarıma bir öpücük konduruyor ve sonra yavaşça içime giriyor. Onu, tümünü içime alırken nefes alıp verirken gösterdiği dikkatli tavrını takdir ediyorum.

Zack içimde hareket ediyor, ama kendini tuttuğunu biliyorum, kollarıyla ağırlığını taşıyor. Ellerim yukarı uzanıp kalçalarını kavırıyor, tırnaklarımı batırıyorum ve o başını çevirip biraz daha hızlı hareket ediyor.

Dokunuşuma bu şekilde tepki vermesini hissetmek çok tahrik edici. Sanki bana dokunmadan bile yanıp tutuşabilirim.

"Sana ihtiyacım var," diye yalvararak boynunu kendime doğru çekip onu öpüyorum. Saçlarını hafifçe çekiyorum ve derin mavi gözleri benimkilere bakıyor — derin mavi, odamızın dışında çarpan okyanus dalgaları gibi.

Ağız boynuma ulaşır ve ısırır, muhtemelen bir iz bırakır ama umurumda değil. Beni yutmasını istiyorum.

"Çok sıkısin bebeğim," diyor, hala çok yavaş ilerliyor, orgazm ulaşabileceğim bir mesafede ama yeterince yakın değil.

Ellerimi göğsünde gezdirip cevap veriyorum, "Hepsini istiyorum. Bana karşı dikkatli olmana gerek yok." Parmaklarımla meme uçlarımı sıkıp, kenara doğru iterek daha da yaklaşıtıyorum.

Bana kendini tamamen veriyor ve ben nefes nefese kalıyorum ama kalçalarını tutup onunla birlikte hareket ediyorum. Beni sınırlarıma zorluyor ve ben hala ona doyamıyorum - sanırım asla doyamayacağım. Zack bir elini buklelerime uzatıp, benim ona yaptığım gibi çekiyor ve ben buna bayılıyorum.

"Aynen öyle. Çek onu, bebeğim."

Bana doğru itiyor, ağırlığının bir kısmını üzerime veriyor ve daha sert, daha hızlı hareket ediyor. Dudaklarımı ısıriyorum ve içimdeki her hareketle orgazma birkaç adım kalmış durumdayım.

"EJ, lanet olsun. Boşalacağım. Amın çok sıkı," diye inliyor ve onun orgazma bu kadar yakın olduğunu görmek yeterli.

Sözleri kıvılcım gibi yanıyor ve tüm vücudum içten dışa yanıyor. Ona uzanıyorum ve o bana sertçe giriyor, her biri benden bir çığlık koparıyor. Sesimi bastırmak için ağzımı kapatıyorum ve Zack'in eli onu kaldırıp üstüme tutturuyor.

Onun için titriyor ve sallanıyorum, onun penisinin üzerine boşalıyorum. O da kendi boşalmasıyla içime giriyor ve onu içimde hassas ve tatmin olmuş hissediyorum.

Nefesim düzensiz ve gürültülü, ciğerlerime tekrar hava gelmesini bekliyorum. Zack kendini tutuyor ve beni öpüyor. Yumuşak ve samimi, dolu ve anlamlı. Dudakları bana sırlar fısıldıyor.

Dürüst olmak gerekirse, bu öpücük bir cümlemin sonu gibi, ama hikayenin başlangıcı gibi.

Bölüm 46

Zack

"GERGİN MİSİN?" diye sorar EMİLİE, elini ön koluma koyup parmaklarını ileri geri ovuşturarak.

Çocukluğumun geçtiği evin kapısına bakıp ona dönerek gerçeği söylüyorum. "Henüz hiçbir şey olmamasına rağmen çok heyecanlıyım." Terli ellerimi kot pantolonumun ön tarafına siliyorum.

"Çok şey oldu. Kendine biraz güven."

Sanırım haklı. Vücudum milyonlarca küçük düğümle bağlanmış gibi hissediyorum. Bu sabah bu gerginliği biraz olsun atmak için sıcak yogaya bile gittim. Vücudum günlerdir bir şeye sıkıca tutunmuş gibi gergin hissediyorum.

Birkaç gün önce Meksika'dan döndük. Emilie akşam yemeğini atlayıp benim yalnız gelmemi teklif etti. Olmaz. Ona ihtiyacım olduğunu hissediyorum. Elimi sıkıyor ve bu, şu anda göğsümde çarpan kalbimi yatıştırıyor.

İçeri girdiğimde hava gergin ve ağır geliyor. Son birkaç hafta içinde söylenenleri hayal bile edemiyorum — bu duvarlar konuşabilseydi. Köşeyi dönünce annemle babamı mutfak adasında oturmuş kahve içip sohbet ederken görüyoruz.

Annem ve babam bizi görünce ayağa kalkarlar. Babamın yüzü solgun ve ellerini ovuşturuyor, açıkça gergin, annem ise koşarak bana sarılır. Beni sıkıca kucaklayıp ileri geri sallarken gülümsediğini hissedebiliyorum. Sırtımı dairesel hareketlerle okşuyor ve sanki annesine ihtiyaç duyan bir çocukmuşum gibi hissediyorum.

Geri çekilip "İyi misin?" diye soruyor.

Benim tam tersi olması gerektiğini düşünürken, onun beni hemen teselli etme ihtiyacı beni hazırlıksız yakaladı.

"Evet. Ama sen öyle misin?" Annem babama sadece sevgi ve hayranlıkla bakıyor. Yemin ederim, gözleri adeta parıldıyor. "Tabii ki öyleyim. Bana soracağın her soruya cevap vereceğim, ama önce sen ve baban konuşun, tamam mı?"

Tanıdığım en güçlü adam olan babama bakıyorum ve yemin ederim ki dudağı titriyor.

"Emilie ve ben tatlıyı bitirip bir şeyler içeceğiz. Sen acele etme." Kolumu okşayarak kocasına bakar, yüzünde en ufak bir endişe belirtisi yoktur.

Babam ve ben dışarıya, verandaya çıkıyoruz. Ekim sonunun havası serin ve bulutlarda kışın habercisi var. Oturuyoruz ve sandalyeler dış mekan şöminesi sayesinde sıcak.

"Bunun olmasını istemedim. Sadece, çok uzun zaman önceydi. Annen ve ben birlikte değildik, ve bilseydim, bir şeyler yapardım. Bunu biliyorsun..."

"Baba. Nefes al. Biliyorum." Elimi uzatıp dizine koyarak sıkıca tutuyorum. Başını ellerinin arasına gömüyor ve endişeli bir enerjiyle ayağını yere vuruyor.

"Sanki bir parçam koparılmış gibi hissediyorum. Onun babası yoktu. Onu babasız bıraktım." Gözleri yaşlarla doldu ve ben boğazımdaki düğümü yutkunarak geçirdim.

"Bilmiyordun. Bilerek yapmadın. Artık bu konuda yapabileceğimiz bir şey yok. Sadece ileriye bakabiliriz."

Babam başını kaldırır ve bana bakışı içimi delip geçer, sanki kaburgalarımın ve göğsümden geçiyormuş gibi. Hiçbir şey söylemem, bunun yerine hayatı, büyük resmi düşünürüm. Her şeyi doğru yapıyormuşsunuz gibi görünebilir, ama sonra böyle bir şey olur ve sizi "ya eğer"lere geri döndürür. Geçmişin özelliği, izin verirseniz sizi tamamen yutabilmesidir.

Bu ailenin bir parçası olmaktan gurur duyuyorum. Babam Brooks'u daha önce öğrenmiş olsaydı, durumu düzeltmek için elinden gelen her şeyi yapardı. Şanslı olduğumu biliyorum, herkesin evinde böyle insanlar yok.

Bu, mükemmel olmak ya da puan toplamakla ilgili değil. Aile, zor zamanlarda nasıl davrandığınız, insanların size ihtiyaç duyduğunda nasıl yanlarında olduğunuzla ilgilidir.

Derin bir nefes alıp kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. "Beni kızdıran şey, bunu kendine saklamış olman. Bunu tek başına taşımak zorunda değildin."

"Seni seviyorum Zack. Brooks ve bizim için doğru olanı yapmak istiyorum ve bundan sonra sana karşı tamamen açık olacağım."

Birlikte duruyoruz ve o bana ihtiyacım olduğunu bildiğim bir kucaklama ile sarılıyor. Onu elimden geldiğince sıkı sarılıyorum ve "Baba, seni seviyorum. Senin oğlun olduğum için gurur duyuyorum" diyorum.

Babam ve ben verandada uzun uzun konuşuyoruz. Güneş batıyor ve ay onun yerini alıyor, biz de açık havada ateşin yanında ellerimizi ısıtıyoruz. Emilie ve annemin adada oturup sohbet ettiklerini görüyorum ve içimden bir sıcaklık yayılıyor.

"Dinleyin, herkes benden çok daha sabırlı, ama ben açlıktan ölüyorum. Akşam yemeği yiyebilir miyiz?" Riley, veranda kapısı açıkken mutfakta durup, içeri giren soğuk hava nedeniyle titreyerek seslenir.

Babam ayağa kalkar ve eve doğru yürür. "Tatlım, ne zaman geldin?"

"Yarım saat önce, sizi rahatsız etmek istemedim."

Az önce Riley ve Brooks'un haberini nasıl karşıladığı hakkında konuşuyorduk. Babamın hasta olmadığı ve yasadışı bir kumar çetesinin üyesi olmadığı için o kadar mutlu oldu ki, rahatlamaktan gözyaşları döktü. Brooks New Jersey'e döndüğünde onunla bire bir görüşmeyi planlıyor. NBA sezonu yeni başladı ve Brooks'un bir dizi deplasman maçı var.

İçeri giriyoruz, sıcak hava bizi karşılıyor. Dışarıda ne kadar üşüdüğümü şimdi fark ettim. Emilie'nin yanındaki bar taburesine oturuyorum ve ona bir öpücük veriyorum.

"Dudakların buz gibi!" diye bağıyor ve sıcak ellerini yanaklarıma koyuyor, ki ona göre buz sarkıtları gibi gelmiş olmalı.

Sonra ellerini saçlarımdan arasından geçirir, ki bu benim çok sevdiğim ve özlediğim bir şeydir, ve "Orada işler nasıl?" diye sorar. Şakaklarıma dokunur.

Mutfağa bakıyorum, kız kardeşim ve ailem her zamanki gibi akşam yemeği için her şeyi hazırlıyorlar. Dürüst olmak gerekirse, ben

Bunun bizi ayırıp, dinamiklerimizi bir şekilde bozacağından korkuyordum, ama öyle olmadığını düşünüyorum.

"Minnettarım. İyi. Rahatladım," diye cevap veriyorum.

"Peki ya buraya ne demeli?" Elini göğsüme, kalbimin hemen üstüne koyuyor.

Parmağımı çenesinin altına koyup ağzını yukarı doğru çeviriyorum ve dudaklarına bir öpücük konduruyorum.

"Hiç olmadığı kadar iyi."

Bölüm 47

Emilie

"Akşam yemeğine çıkacağımızı sanıyordum?" Zack en sevdiğim pastanenin önüne park ederken soruyorum. Hiçbir şey söylemiyor ama bana o şeytani sırıtişlarından birini atıyor, beni eve geri dönüp onu yatak odasına atmak istememe neden olan sırıtişlardan. Zack bana kapıyı açıp elini uzatırken boynumu uzatıp çekiciliğini bastırıyorum.

Ayakta durup sonbaharın en güzel zamanında New York şehrini seyrediyorum. Yakında yapraklar mümkün olduğunca uzun süre ağaçlara tutunacak ve sonra kar yağacak. Derin bir nefes alıyorum ve sanki hava bana haklı olduğumu söylüyor gibi — aynı zamanda kışlık montumu bulma zamanının geldiğini de söylüyor.

Zack beni kapıya kadar geçiriyor ve içeriye bakınca ışıkların yandığını ve en sevdiğim fırıncıların bazılarının ortalıkta dolaştığını görüyorum. Saat 3'te kapanıyorlar, bu yüzden dört saat sonra burada olmaları için hiçbir neden yok.

"Ne oluyor?" diye soruyorum, kalbimi çalan adamın gözlerine bakarak. Vücudumu taparcasına seven ve bana onun sevgisine ve zamanına layık olduğumu hissettiren adam.

"Bu bizim gerçek ilk randevumuz." Yüzü aydınlanarak binayı işaret ediyor. "Sana, fırsatım olursa yapacağıma söz verdiğim şeyi yapacağım."

Anı aklıma geliyor. Zack, onu götürdüğüm aile yemeğinde aileme, Eliza'ya ve Mitch'e ilk randevumuzdan bahsetmişti. Hiç gitmediğimiz ama hala düşündüğüm randevu. Nefesimi kesen randevu.

"Kruvasan mı yapıyoruz?" diye bağıyorum, içeride bana el sallayan birine bakarak.

"Evet, kızım. Kruvasan ve kahve. Bu kruvasanları bu akşam yiyemeyeceğimiz için bize akşam yemeği hazırlayacaklar."

Her düşünceli sözüyle kalbim eriyor. Onu öpmek için parmak uçlarımda yükseliyorum, ama ona yeterince yaklaşamıyorum.

"Bana karşı çok tatlısın. Teşekkür ederim," diyorum öpücükler arasında.

"İlk buluşmada böyle bir şey yapmak alışılmadık olabilir, ama umurumda değil." Etrafına bakınıyor ve sonra gözlerime bakıyor, midem bir anda düğümleniyor.

"Emilie James, seni seviyorum. Her şeyini. Her zaman." Ellerimi ellerine aldı. "Bunu söylemek için doğru zamanı arıyordum, ama tek bildiğim, sana söylemeden bir saniye daha dayanamayacağım."

Gözlerime bir gülümseme yayılıyor, yanaklarım kızarıyor.

"Hayatımın aşkıyla ilk randevum," diyor ve dudaklarıma tatlı bir öpücük konduruyor.

"Seni seviyorum. Ay'a kadar. Yıldızlara kadar. Hayatın bizi götürdüğü her yere kadar.

Ben seninim, Zack."

Alnını alnıma dayadı ve dişlerim titremeye başlamadan önce birbirimizin itiraflarının tadını çıkardık.

Zack kapıyı açıyor ve fırının sıcaklığı beni sarıyor, rahatlatıyor ve yatıştırıyor. Ama bu bile Zack'in sevgisinin bana hissettirdikleriyle boy ölçüşemez.

Epilog

Emilie

BİR YIL SONRA

"Bu bir hile oyunu!" diye bağıırır biri sitte ve herkes heyecanla zıplarken burunları neredeyse cama değecek kadar yaklaşır.

Zack touchdown yapmaz, ama topu punter'a atar ve punter birkaç metre koşar ve topu Cosmos oyuncusuna atar. İlk down! Sürücü hayatta kalır ve Willow, Tripp'in sahaya geri koşmasını izlerken bana sarılır.

Zack ve Tripp, sahada koşarken birbirlerinin yanından geçerken, saçma sapan bir el sıkışma hareketini yapıyorlar ve sonunda sanki selfie çekiliyormuş gibi davranıyorlar. Tripp kaskının arkasında gözlerini deviriyordur eminim, ama bu hareket Zack'in tipik davranışı.

"Bu çılgınca!" Brooks, yanımda durarak, gözleri fal taşı gibi ağılmış ve yanakları gülümsemeyle ısınmış halde tezahürat ediyor. Yüksek sesle alkışlıyor ve Riley'nin sitte başlattığı Cosmos tezahratına katılıyor.

"Cosmos maçında, sitte olduğuma ve Brooks Pittman'ın burada olduğuna inanamıyorum," diyor Mitch, 1,95 metrelik NBA oyuncusuna bakarken gözleri fal taşı gibi ağılmış. Eliza göğsüne hafifęe vurup başını sallarken beyaz şarabından bir yudum alıyor.

Cosmos intikam turunda, ya da Zack'in dediği gibi. Geçen sezon, takım bölüm turunda başarısız oldu ve Super Bowl'a ęıkamadı. şu anda, ligde sadece bir mağlubiyetle en iyi dereceye sahipler, bu da Ekim futbolu için bir şey ifade ediyor.

Tezahürat edecek çok şey var ama en çok da tam kadro olması kalbimi kabartıyor. Andersen ailesinin tüm üyeleri burada: Brooks, Riley ve hatta Zack'in ailesi. Onları bir arada görmek kalbimi en güzel şekilde sıkıştırıyor. Başlangıçta her şey belirsiz ve zorluydu, ama Zack'in üvey kardeşini tanımasını izlemek bir rüya gibi. Birbirlerine arabayla ulaşabilecek mesafede olmaları inanılmaz, hayatın bazen nasıl işlediği gerçekten şaşırtıcı.

Andersen ailesi, kendi ailenizde olmasını umduğunuz türden bir aile. Ne yazık ki, benim ailem aynı görüşte değil. Ama biliyor musunuz? Sorun değil. Eliza ve ben haftada bir kez görüşüyoruz ve ailemin etkisinde kalmayan, bozulmamış bir ilişki kurmaya çalışıyoruz. Hala iki ayda bir aile yemeği yiyoruz, ama eskisi gibi değil. Ailem de katıldığında sohbet yüzeysel oluyor, ama çoğunlukla dördümüzün etkileşimini izliyorlar.

Şu anda, ailemin yaptığım her şeyi eleştirmek istemesinin nedenini hala anlamıyorum, ama bunun benimle bir ilgisi olmadığını biliyorum. Bu, onların çözmesi gereken bir sorun. Belki çözerler, belki de çözmezler.

Mitch, Brooks ile basketbol hakkında konuşmaya başlarken Eliza yanıma oturur. Hiçbir şey söylemez ama bana gülümser ve elimi tutup sıkar.

"Geldiğin için teşekkürler El," diyorum, elini sıkarak. "Ne zaman istersen, EJ."

Bir oyun sonra, Cosmos bir touchdown yapar ve yirmi sekiz sayı öne geçer. İkinci çeyrek bitmek üzereyken, rakip takım saha golü atmaya çalışır. Cosmos savunması son iki dakikada işini yaparken, ben Aperol Spritz'imi içerim.

Diğer takım gol atamadan ilk yarı sona eriyor — sağlam bir savunma. Atıştırmalık bölümüne gidip bir kaseye trüf mantarlı patates kızartması dolduruyorum.

Elimdeki spritz'i bitirir bitirmez Willow bana taze bir içecek getiriyor. Hiçbir şey söylemiyor ama sanki bir sırrı biliyormuş gibi gülümsüyor. Kafamı eğip ona bakıyorum ama bana gülümsemekten başka bir şey yapmıyor, sonra Keegan ve Eliza ile sohbetine geri dönüyor.

Birkaç dakika sonra, son patates kızartmamı yerken, biri süite girer ve herkes kapiya doğru bakar.

Merakla bakıyorum ve bir kez daha bakıyorum.

Zack. Baştan aşağı üniforması içinde, kask hariç.

O kadar hızlı ayağa kalktım ki yanımdaki içeceği neredeyse döküyordum. "İyi misin? Yaralandın mı?" Takım arkadaşlarıyla birlikte soyunma odasında değil de burada olmasının nedenini bulmaya çalışıyorum.

Bana, vücudumu donduracak şekilde gülümsüyor. Yemin ederim ki kalbim göğsümde duruyor ve hala attığından emin olmak için dokunmam gerekiyor.

"Yaralanmadım ama iyi de değilim."

"Tamam, neyin var?" diye soruyorum, yüzünde bir ipucu ararken.

"Şey, sadece..." Bir süre durakladıktan sonra çenesini ovuşturdu. "Sen benim karım değilsin."

Gerisini dinlemeye devam ediyorum. Onu doğru duyduğumu bile sanmıyorum.

Süitteki biri düşük bir ıslık çalar. "Bana ne dedin?"

Zack tek dizinin üzerine çöküp bana bir yüzük gösterir. "Dedim ki, sorun olan şey senin benim karım olmaman." Her kelimenin her harfini tek tek telaffuz eder, böylece mesajı kaçırmam imkansızdır.

Çevremdeki herkes şaşkınlık içinde "oooh" ve "aaah" sesleri çıkarıyor ya da nefeslerini tutuyor. Odada etrafa bakıyorum, birinin bunun bir şaka olduğunu söylemesini bekliyorum. Ya da bir rüya olduğunu.

"EJ, geçen yıl aile hakkında çok şey öğrendim ve bu benim için hiç bu kadar net olmamıştı. Sen benim ailemsin. Sonsuza kadar birlikte planlar yapmak istediğim kişi sensin ve daha fazla bekleyemem."

Diz çöküp ellerimi onun önünde kucağıma koyuyorum.

"Benimle evleneceğini söyle."

Kafamı sallıyorum, mavi gözleri benimkilere kilitleniyor. Zack, tanıma şerefine nail olduğum en düşünceli ve şefkatli insan. O büyük bir sevgiyle seviyor ve ben de bu sevginin muhatabı olmayı çok seviyorum.

Bana sorulan en kolay sorulardan birini düşünürken, o benim cevabımı bekliyor.

"Tabii ki seninle evlenirim." Oda alkışlar, şampanya patlamaları ve tezahüratlarla çınlar. Zack parmağıma yüzüğü takar, platin bir yüzükte muhteşem bir zümrüt kesim elmas.

Öne eğilip onu öperim. Ayağa kalkar, ikimizi de kaldırır ve süitte beni döndürür, dudaklarımız birbirinden hiç ayrılmaz.

Beni yere indirip yanağıma öpücük kondurur ve dev ekrana işaret eder.

İşte oradayız.

Ve sonra fark ettim ki, sadece süitteki insanlar değil, tüm stadyum alkışlıyordu. Yabancıların yüzlerinde kocaman gülümsemeler vardı, hepsi Zack ve benim için.

Kolunu belime doluyor, beni eğiyor ve ağzıma, istesem de unutamayacağım bir öpücük konduruyor. Sanki sonsuza kadar onun olacağım gibi öpüyor beni. İnsanların alkışları ve bağırışlarıyla yerin sallandığını hissedebiliyorum, sanki Cosmos'un gol attığı anlardaki gibi.

"EJ, senin kocan olmak için sabırsızlanıyorum," diyor, kulaklarından kulaklarına kadar uzanan bir gülümsemeyle.

Zack ve benim sahte versiyonumuz sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor. İkimizden biri bunun ne zaman gerçek olduğunu tam olarak belirleyebilir mi, bilmiyorum. Belki de hep öyleydi.

Kuralları ve kendimizi yoldan sapmamak ya da kalplerimizi korumak için yaptıklarımızı düşünmeden edemiyorum. Ama bazen kurallar çiğnenmek içindir.

SON

Bir sonraki Play Caller kitabına hazır mısınız? Bugün ön sipariş verin!

Karakter çizimleri Mary Gannon, @mkgannon.art

Teşekkür

BAŞKA BİR KİTAP VE YİNE sayfalarca içimi dökme şansı mı?
Tamamdır.

Bağımsız yazar olmak, şimdiye kadar yaptığım en zor ve en ödüllendirici şeylerden biri. Bir kitap daha bitirebildiğim ve kendimin farklı versiyonlarının ve pek çok başka kişinin temsil edildiği aşk hikayeleri yazabildiğim için çok minnettarım. Kendi yaşadığım deneyimleri sayfada paylaşmanın bana büyük bir güç verdiğini keşfettim. Kendilerini sayfada gören ve bana ulaşarak bunu söyleyen tüm okuyucular, sizler gerçek MVP'lersiniz ve devam etmemi sağlayan sizlersiniz.

Öncelikle, hayatım boyunca oynadığım ve izlediğim sporun gücünü takdir etmek istiyorum. Sporun insanları bir araya getirme şeklini ve uyandırdığı duyguları seviyorum. Herkes, tüm kuralları veya tüm zararsız gerçekleri bilmeden, istediği takımı destekleyecek kadar iyidir, BAZI EZİKLER NE DERSEN DESİN. Başkalarını aşağılık hissettiren veya bir şeyin hayranı olmak için kendilerini savunmak zorunda hissettiren insanlar, sizler en kötüsünüz ve bunu, bir kadın tarafından yazılmış bir spor romantizm kitabının sonunda resmen kabul ediyorum.

Emilie ve Zack için en iyi alfa ve beta okuyucularım vardı. Adah, Lillian, Amber, Tricia, Rose, Angela, Madison, Brinna, Kendra ve Stephanie'ye tüm sevgimi sunuyorum.

Rachel ve Grace, zaman ayırıp eserimi okuduğunuz ve en iyi hale getirmeye yardımcı olduğunuz için. GERÇEK ANLAMDA BÜYÜK BÜYÜK BÜYÜK BÜYÜK BÜYÜK BÜYÜK BÜYÜK BÜYÜK BÜYÜK BÜYÜK BÜYÜK

Carly, Ambar, Cleo, Rachel, Grace, Courtney gibi yazar arkadaşlarım, kitabın ne kadar kötü olduğundan şikayet etmeme izin verdikleri, ne kadar sevdiğimi haykırmamı sağladıkları ve bu çılgın süreci atlatmama yardım ettikleri için. Bana verdiğiniz alan için çok minnettarım.

Keona, içerik ve PA işlerinde bana her zaman yardım ettiğin için teşekkürler!

Beynimin bir şekilde rayında kalmasına yardımcı oluyorsun.

Stephanie, dünyadaki en iyi hype kızlarından biri, seni hak etmek için ne yaptım bilmiyorum. Sahtekarlık sendromu ne kadar zorlu olursa olsun, bunu başarabileceğimi hissettiriyorsun.

Beni destekleyip "Sırada ne var?" diye soran tüm arkadaşlarıma ve meslektaşlarıma... TEŞEKKÜR EDERİM.

Hatırlayabildiğim kadarıyla, tüm spor dalları hakkında her şeyi bilmek isteyen kızını kucaklayan babama teşekkür ederim. Beni bir hayran olmaya teşvik ettiğin için sana sonsuza kadar minnettar kalacağım. SENİ SEVİYORUM.

Roberto, benim tatlı kocam, bir zamanlar nefret ettiği bir takımın futbol maçı biletleriyle beni şaşırttın ve düğünümüzde üniversite futbol maçı oynama fikrini çok sevdin, seni seviyorum. Son olarak, kitaplarımı alan okuyucular, bunun benim için ne kadar önemli olduğunu asla bilemezsiniz. Tüm mesajlarınız, etiketleriniz, yorumlarınız ve heyecanınız için teşekkür ederim, sizler en iyisisiniz.

RACHEL LABERGE, The Play Caller serisinin ikinci kitabı YOUR RULE TO BREAK'in yazarıdır. Okumak veya yazmakla meşgul olmadığı zamanlarda muhtemelen donutlar, ekşi şekerlemeler hakkında düşünür veya bir sonraki takıntısını arar. Kocas (Roberto), iki Fransız buldogu (Rafa ve Ruby) ve kedisi (Riley) ile Michigan'da yaşıyor. Instagram, TikTok ve Threads'te **@rachellabergeauthor** (adında "R" harfi gerekmez) adresinden ona ulaşabilirsiniz.

Güncellemeler ve bonus içeriklerden ilk haberdar olmak ister misiniz? Rachel'in haber bültenine rachellaberge.com adresinden kaydolun.

İçindekiler

[Adanmışlık](#)

[Yazarın mektubu](#)

[1. Bölüm 1](#)

[2. Bölüm 2](#)

[3. Bölüm 3](#)

[4. Bölüm 4](#)

[5. Bölüm 5](#)

[6. Bölüm 6](#)

[7. Bölüm 7](#)

[8. Bölüm 8](#)

[9. Bölüm 9](#)

[10. Bölüm 10](#)

[11. Bölüm 11](#)

[12. Bölüm 12](#)

[13. Bölüm 13](#)

[14. Bölüm 14](#)

[15. Bölüm 15](#)

[16. Bölüm 16](#)

[17. Bölüm 17](#)

[18. Bölüm 18](#)

[19. Bölüm 19](#)

[20. Bölüm 20](#)

[21. Bölüm 21](#)

[22. Bölüm 22](#)

[23. Bölüm 23](#)

[24. Bölüm 24](#)

[25. Bölüm 25](#)

[26. Bölüm 26](#)

[27. Bölüm 27](#)

[28. Bölüm 28](#)

[29. Bölüm 29](#)

[30. Bölüm 30](#)

[31. Bölüm 31](#)

[32. Bölüm 32](#)

[33. Bölüm 33](#)

[34. Bölüm 34](#)

[35. Bölüm 35](#)

[36. Bölüm 36](#)

[37. Bölüm 37](#)

[38. Bölüm 38](#)

[39. Bölüm 39](#)

[40. Bölüm 40](#)

[41. Bölüm 41](#)

[42. Bölüm 42](#)

[43. Bölüm 43](#)

[44. Bölüm 44](#)

[45. Bölüm 45](#)

[46. Bölüm 46](#)

[47. Bölüm 47](#)

[48. Epilog](#)

[Teşekkür](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

